

Revistă editată de
Asociația Culturală
„Agatha Grigorescu Bacovia”
Nr. 40
Iunie 2008

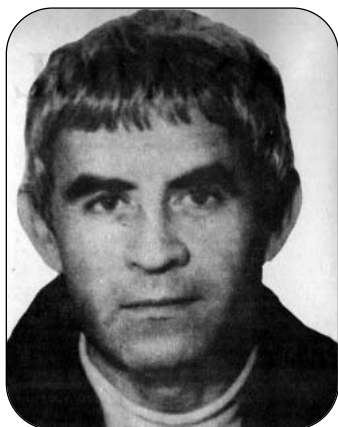
Fereastra

Director: *Emil Procan*

REMEMBER

La 16 iunie 1925 s-a născut Anatol E. Baconsky

Dacă un destin nedrept nu l-ar fi răpit dintre noi, marele scriitor ar fi implinit, în această lună, 83 de ani; o vârstă de Premiul Nobel, un premiu pe care literatura română îl pierde mereu la „masa verde”.

Iată cum îl caracteriza, în 1977, **Paul Emmanuel**: „Marea operă a lui Anatol E. Baconsky - poezie, eseu, proză, tălmăciri din lirica universală, teatru, uleiuri, acuarele, laviuri reclamă portretul fizic al unui personaj legendar din genealogia aceluia «uomo universale», specie din ce în ce mai rară, azi, dacă nu dispărută în spațiul renascentist.”

Ne vom opri, în această evocare, la monumentală lui **Panoramă a poeziei universale contemporane**, o sinteză ce fixează puncte de reper esențiale pentru orice iubitor de literatură. În legătură cu nemeritul con de umbră, în care a intrat opera lui A.E. Baconsky, dați-ne voie să cităm fraza de sfârșit a vieții sale: „Adu-ți aminte de cei ce-i îngroapă pe atâția alții sfârșind prin a fi ei îngropați și învață să disprețuiești moartea”

Capodopere din *Panorama poeziei universale contemporane* (Editura „Albatros” - 1972)

Manuel Bandeira (Brazilia)

Moment într-o cafeana

Când a trecut înmormântarea
Oamenii ce se aflau în cafeana
Ași-au scos cu gesturi mașinale pălăriile
Distrași salutându-l pe mort
Erau cu toții întorși către viață
Absorbiți de viață încrezători în viață
Și totuși unul dintre ei se descoperi încet,
cu un gest larg

Privind îndelung spre sicriu
El știa că viața-i un zbucium feroce și fără scop
Că viața e o trădare
El saluta materia care trece
Eliberată pe totdeauna de sufletul stins.

Ion Barbu (România)

Timbru

Cimpoiul veșted luncii, sau fluierul în drum
Durerea divizată o sună-ncet, mai tare...
Dar piatra-n rugăciune, a himei despuiere
Și unda logodită sub cer, vor spune - cum?

Ar trebui un cântec încăpător, precum
Fornirea mătăsoasă a mărilor cu sare;
Ori lauda grădinii de îngeri, când răsare
Din coasta bărbătească al Evei trunchi de fum.

Serghei Esenin (Rusia)

Stepă-nzăpezită

Stepă-nzăpezită, lună albă, stele -
Para se-nfăoară în linșoiuri grele.
Plâng mesteceni palizi prin păduri mereu.
Cine-i mortul? Oare n-am murit chiar eu?

Corrado Govoni (Italia)

Mi-e dor să plâng...

Mi-e dor să plâng și totuși nu pot plânge.
de s-ar descrie iar sicriul tragic
al tău, n-aș plânge nici atunci: mâna
nouă - s-ar adăuga vechii mâinii;
dar spasmul inimii și nodul în gât
n-a izbuti nici să-l înghit și nici să-l spulber.
N-aș plânge nici de suferințe crude
sau bucurii sublime: de-ar veni
să-mi cânte-n palmă o privighetoare
cu neaua sau cu gheața, de-aș vedea
minunea unei roze înflorind
pe lujer când ating cu mâna spinul;
ori într-o clipă bobul dând flori și roade
și iarăși întorcându-se-n sămânță.
Dacă din sacra ta eternitate
o, dragul meu, mă poți vedea schimbat
în automat inert, străin, mecanic,
fă-mă să plâng, ai milă, să pot plânge.

Langston Hughes (S.U.A.)

Am cunoscut fluvii

Am cunoscut fluvii bătrâne
ca lumea și chiar mai bătrâne
ca valul de sânge din arterele oamenilor.
Sufletul meu a devenit adânc ca fluviile.
M-am scaldat în Eufrat pe vremea când zorile
erau încă tinere. Mi-am făcut o colibă pe Congo
și el mi-a legănat somnul.
Am contemplat Nilul
și-am zidit piramide deasupra lui.
Am ascultat cum cânta Mississippi
când Abraham Lincoln cobora către New Orleans,
și-am văzut sânul lui noroios, aurit în amurg.
Am cunoscut fluvii. Fluvii întunecate, bătrâne.

Sufletul meu a devenit adânc ca fluviile.

(Continuare în pag. 2)

Emil PROCAN

Filă de calendar

Iunie

Prima lună de vară! Cărările din munți și livezile cu cireșe îți așteaptă jertfa de zămbet și pașii! Cumințenia așteptărilor din noi dă semne de iritare și nesupunere.

Chemarea de verde e pretutindeni!

Părații, atâși câpi mai sunt, îți bulucesc amintiri despre pământ și ciocărlii în pipățul dimineților cu cântat de cocoși.

Floarea de tei ne strigă cu miros de liniște albastră, dor de desculț și Eminescu.

Un copac dintr-o pădure încă netăiată îți îndeamnă frunzele să privească numai spre cer.

Un mușuroi de furnici ne învață rostul dumnezeiesc al lumii! Oare cum s-o mai fi definind acum transhumanța?

A sosit vacanța mare cu larva libertății absolute, dar și cu bac și examene de admitere; lipitorii (de afișe) au intrat și ei în vacanță; spre deosebire de vântul de la F.N.I., care a îmbogățit „localnicii” din Delta, proprietari de terenuri.

S-a deschis sezonul estival, sperăm cu prețuri care să renunțe la ideea de falimentare a turismului românesc; suntem prezenți la Campionatul European de Fotbal și cu zămbetul sfidător și inocent al lui Nicolică; record în producția de promisiuni de artă și totuși avem primari și consilieri noi la vremuri vechi; brânza de Sibiu se va face în fabrici de inox, fără mâini de țaran... și va avea gust european; Grădina Zoologică din București se va desființa, iar televiziunile românești ne arată aceleași accidente, violuri, talk-show-uri sexy.

Tatăl meu are 95 de ani. În tinerețea lui a fost 3 ani în armată, 3 ani în război, 6 ani prizonier în Siberia, dar niciodată la mare sau într-o stațiune...

Să nu disperăm: pământul și cerul pot fi ca atunci când zămbetul nu se improviza.

Se poate!

Să ne bucurăm, de toate câte mai sunt!

Să nu uităm că existăm, trăind printre zile și anotimpuri.

Să nu uităm că în jurul nostru, până hăt departe, se plimbă un vis regăsit în frumusețea acestei luni cu obraji de cireșe și zămbet de copil... speranțe, căutări, așteptări!

LUCEAFĂRUL - 50

Făcând un fel de bilanș sentimental al revistei care a fost, pentru generațiile mai vechi, cel puțin, o insulă de spiritualitate într-un ocean de seninătăți „proletare” și cu regretul de a nu fi putut participa la evenimentul care a avut loc marți, 27 mai 2008, la Casa Vernescu, credem, totuși, că „dracul trecutului” nu e chiar așa de negru. Cea mai sinceră și pertinentă analiză, din acest punct de vedere, a făcut-o **Dan Cristea**, directorul **Luceafărului**. Domnia sa spunea:

„Am împlinit 30 de ani chiar în anul în care am venit la Luceafărul, în 1972 și, după atâtea lucruri prin care am trecut, nu mi-aș fi imaginat niciodată că o să ajung să conduc această revistă. Trebuie să vă spun că am niște sentimente amestecate, pentru că, alături de momentele bune, foarte frumoase, legate de tinerețea noastră, au fost și momente neplăcute. N-o să uit că în 84 am plecat de la Luceafărul, demis fiind, apoi am fost exclus și din Uniune ș.a. Sentimentele mele sunt amestecate și pentru că istoria din ultimii ani ai acestei reviste a contribuit zdrobitor de mult, la împărțirea lumii scriitoricești. A lăsat o falie adâncă.”

Ar fi însă o prostie, însă, să ignorăm trecutul, uitându-i pe **Ion Alexandru, Nichita Stănescu, Ion Gheorghe, Gheorghe Pituș, Fănuș Neagu, Sânziana Pop, Ana Blandiana, D.R. Popescu, Fănuș Neagu, Ileana Mălăncioiu, Constanța Buzea, Adrian Păunescu, Ștefan Augustin Dolina** (ordinea numelor este, evident, aleatorie) și atâția alții, sărbătoriți acum cu modestie și decență.

O temă pusă „pe tapet”, în timpul evenimentului, a fost dacă **Luceafărul** trebuie să-și asume rolul de revistă a tinerilor. Gabriel Chifu, de exemplu, nota - și până la un punct îi dăm dreptate: *„Am ieșit din zona colectivismelor de tot felul, a uniformelor și uniformizării”*, **Luceafărul** trebuie *„să fie ceea ce devine”*.

Actuala echipă editorială, după părerea noastră, chiar asta urmărește: să facă o revistă neapărat a tinerilor, ci a spiritului tânăr: Sunt convins că tot la fel gândea și Octavian Goga, în 1902 când se lansa prima serie a revistei **Luceafărul**, la Budapesta, scriind:

„Eram cam 30 de studenți români acolo, pe malul Dunării. (...) La un moment dat ne-am gândit să facem o revistă a noastră, a eminescienilor de atunci, de la Budapesta. Crezul nostru literar se vede din însuși titlul revistei:

LUCEAFĂRUL”

(urmare de pe coperta 2)

Jorge Carrera Andrade (Ecuador)

Fiesta de San Pedro

Alezan, Alezan.
După cina violetă
goană-ntinsă spre cătunul
cu sombrero de pai al colinei.

Călăreșul poartă-n aripile hainei
un rulou de vânt.

Prin cârciumi din margini de drum
afișele se clatină de strigăte.

Vântul-tobă răpăind în auz.
Copacii dealurilor gonesc
în ȳiruri.

Cu un lasso de ger,
un urlet prinde
grumazul tăcerii.

Cu pieptenu-i de raze
întăia casă a satului apare.

Veniră peonii din Santa Prisca
cu mantiile de culoarea prunei:
îmbătași cu focuri de artificii
iată-i îngmădindu-se la porși.

Roata țipătoare!
Roata de lumini! Roata!

Moare ciuruită de petarde
noaptea cu ochi de rachiu.

Federico Garcia Lorca (Spania)

Malagueña

Moartea intră ȳi iese
din tavernă.

Caii negri trec
ȳi lume deocheată
pe drumurile adânci ale ghitarei.

ȳi e-un miros de sare
ȳi de sânge de femelă
în țiparoasa-ncinsă a mării.

Moarte intră ȳi iese,
iese ȳi intră
moartea din tavernă.

Illyés Gyula (Ungaria)

Zi după zi

Zi după zi mă duc să-mi vād
livada...

O, câtă bucurie, să descoperi
Printre frunzișul pustiit ȳi galben
Un ultim fruct care nu vrea
să moară!

În el învie amintirea verii.
Stau răsucite frunzele de aur,
Cerul albastru cade peste zare,
Prin palidul Eden trec singuratic
Ca un Adam - ȳi lipsa ta mă doare.

Uuno Kailas (Finlanda)

Prostul ȳi cei înpelppi

Eu rād la soare
ȳi rāde ȳi el.

E o prostie să rāzi la soare -
Tata, mama, unchii, mātūa
Nu rād niciodată la el,
Cāci ei sunt oameni mari
ȳi oamenii mari sunt înpelppi
ȳi înpelppii nu vād nimic,
Înpelppii nu cunosc soarele.

Dar eu sunt prost
ȳi rād la soare.
Soare, îmi vine a crede
Cā ȳi tu ești prost -
ȳi rādem, tu ȳi cu mine,
de cei înpelppi.

Guillaume Apollinaire (Franța)

O, tinereșe părăsită

O, tinereșe părăsită -
Ca o ghirlandă ofilită -
lată că vine vremea îndoielii,
Dispreșului ȳi bănuielii.

Priveliștea-i cu vāluri grele
ȳi sângele e fluvi-nelător -
Sub pomul înflorit de stele
E-un clovn, unic trecător.

O rază rece învăluie ȳi-alină
Decorurile, fața ta streină -
Un țipăt scurt, un foc
de revolver,

Surāde-n umbră un portret
stingher.

E spartă sticla ramei de argint -
Nedeslușită-n vânt, o melodie
Ezită între somn ȳi gând,
Între ce-a fost ȳi ce-ar mai fi să fie.

O, tinereșe părăsită
Ca o ghirlandă ofilită -
lată că vine vremea serii,
Regretelor ȳi-ngândurării.

Bertolt Brecht (Germania)

Cel ce învăpă

Întai zidi pe nisip,
apoi zidi pe stāncă.

Când stānca se prābușe
n-am mai zidit pe nimic.
Pe urmā iarāș zideam uneori
pe nisip ȳi pe stāncă
- după-ntāmplare -
dar învășasem ceva.

Cei cārora
le-ncredinșai scrisoarea
mi-o aruncară. Dar alșii
de care nu mă-ngrijisem
mi-au adus-o-napoi.
ȳi-atunci iar învășai ceva.

Poruncile mele
n-au fost respectate.
Când am ajuns, vāzui
cā erau greșite. Se făcuse
cum trebuia.
Astfel iar învășai.

Cicatricile dor
pe vreme de ger.
Dar adesea îmi spun:
Numai mormāntul
n-are să mă mai îneșe nimic.

Vladimir Holan (Cehia)

Între

Între idee ȳi cuvânt
e mai mult decât putem îneșe.
Sunt idei care nu au cuvânt.

Gāndul, pierdut
în ochi de unicorn
în rāsul unui cāine iar apare.

Lucian MĂNĂILESCU

Bătrânul Ursuleanu

Era după inundațiile din 1969. Potopul rupsesse calea ferată forestieră de pe Valea Strigoaiei. La Paltinu un versant o luase la vale, formând un baraj de alunecare, a^oa că tot lemnul - cel a^oezat în rampe, pe care nu-l luase vâltoare, dar ^oi cel doborât de torente - ar fi trebuit să putrezească acolo. În această situație, ocolul silvic (statul adică) a acceptat să le concesioneze sătenilor exploatarea. „Vă descurcați voi! Cu boii, cu caii, faceți plute...”, le-a spus, la adunarea de la căminul cultural, inginerul Bodea. „Păi s-a ridicat atunci, din fundul sălii bunică-su, bătrânul Ursuleanu - boii ^oi caii no^otri sunt acum la colectivă...”, „Da ce - i-a replicat inginerul - nu puteți să cumpărați alții? E o situație specială... Iar dumneata, mo^oule, nu ai lipsă doar de boi ^oi de cai, ci ^oi de ceva vlagă.” Lucian Ursuleanu s-a foit o secundă, temându-se să nu-i vadă cineva pumnii strâni, apoi a vorbit cu un calm aparent: „Dom' inginer, dacă e voie eu îmi cumpăr un cal... poate ^oi o pereche de boi pe urmă... Ce-oi scoate, oi scoate, după vlagă mea pușină... Da' numai să fie animalele mele...” Sala tăcea, încurcată. ^atiau toți că mo^oul mărunțel, cu ochi migdalăși ^oi față negricioasă, ascunde în el o forță stranie. „Măi tataie, dacă ai bani cumpără-ți cal ^oi, din partea mea poți să scoți tot lemnul de pe Strigoaia. Uite colea adresa prin care partidul vă dă voie să vă cumpărați animale de tracțiune, pentru treaba asta. ^ai să fie ale voastre... Măcar până când se refac drumurile!”

A doua zi, bunică-su a plecat la Dobrițe, unde nu era colectiv, ^oi s-a întors cu Mi^ou, un căluș nebun, ce-i semăna întru totul. Trăgea după el bu^oteanul uria^o cu o încăpățănare teribilă, dar dacă vroia să-l încalceci te arunca la pământ într-o clipită. Aveau locul lor: la Paltinu, bătrânul construise o colibă ^oi un grajd, ^oi săptămâni întregi ^oi trăia singurătatea ca pe o ^oansă nesperată. Acolo l-a găsit Matei, în prima zi a vacanței de vară: „Du-te, mă, i-a zis taică-su, ^oi vezi ce face al bătrân, că n-a mai trecut pe acasă de două săptămâni”. S-a dus. A fost cea mai frumoasă vacanță din viața lui.

Bătrânul Ursuleanu fusese, toată viața lui, un om înnegurat. Când Matei pleca la ^ocoală, la ora^o, se ducea să-i sărute mâna, dar nu primea, niciodată, nici măcar un leu la despărțire. Noroc cu bunică-su, care-l însoțea până la poartă ^oi-i strecura în buzunar o hârtie de 100 de lei: „Vezi să nu afle tartorul, că o încurcăm amândoi!”, îl avertiza ea. Era însă ceva

inexplicabil: se simțea mult mai legat de încruntatul „Gingis Han” decât de blândețea bunicii. Simțea la el iubirea împietrită, dar iubire, ^oi ^oi spunea, în gând: „Lasă că te prind eu, odată ^oi odată, mo^oule, cu lacrimi în ochi!” L-a prins!

Aproape o lună au lucrat, cot la cot, doborând copacii cu drujba, legând bu^oteanul de tânjală sau oprindu-l pe Mi^ou, în vârful priporului, ca să răsuflă. Când în albie se strângea o cantitate mai mare de bu^oteni, le dădeau drumul pe apă ^oi, alergând pe lângă ei, îi duceau la coada lacului, la Paltinu. Doamne, ce pușin își trebuie ca să fii fericit! Matei se trezea dimineața asurzit de cântecul păsărilor, ie^oea u^oor din cameră, cu tranzistorul în mână ^oi, cu mica plută „de serviciu” ajungea în mijlocul lacului. Acolo o ancora, se culca cu fața în sus, privind norii ^oi deschidea aparatul de radio. De cele mai multe ori, la ora aceea, când majoritatea românilor încă dormeau, era loc ^oi pentru muzica lui Florin Bogardo. Care aducea, cu ea, versurile marilor poeți.

Încet, încet, pe Valea Strigoaiei au apărut ^oi alții. Că^otigurile lui Ursuleanu, sau iluzia lor, i-a determinat pe săteni să accepte riscurile libertății provizorii. La Paltinu s-a construit o cabană, pe urmă un grajd mai mare, o fierărie ^oi chiar un magazin forestier. Forfota umană, întreruptă de urgia naturii, ^oi relua cursul.

Vara aproape trecuse ^oi Matei presimțea că nu va mai regăsi niciodată locul ăla binecuvântat. A plecat la ^ocoală cu sufletul neîntreg. Venea însă, la fiecare sfârșit de săptămână, zicea „Săru'mâna mamă! Săru'mâna tată!” ^oi pleca spre Paltinu. Ursuleanu îl a^otepta, cu Mi^ou ^oi cu boii - pe care-i cumpărase între timp - pu^oi la tânjală. Negurile din ochii bătrânului se luminau, chiar dacă glasul poruncitor nu-^oi schimbaseră nimic din inflexiunile stăpânului: „Hai la deal!” - zicea. ^ai porneau la deal. Se întorceau în amurg, cu sălbăticia lor de munteni îmblânzită de efort ^oi, până se rumenea omleta, sau până se încălzea carnea pusă la untură, bătrânul povestea. ^ai ce povești! Cu zile de vânătoare terminate în vâltoarea chefurilor, cu jocuri de noroc, cu averi risipite ^oi strânse la loc, cu iubiri ^oi răbufniri de ură. Viață trăită în vâltori repezi, cu dărzenie ^oi nădejde. „Dacă nu veneau ^ao^ota...”, zicea...

Se făcuse toamnă târzie. Fo^onetul de aramă al pădurii se legăna în apele cerului ^oi ale pământu-

(Continuare în pag. 4)

lui. După ce s-a stins rugul zilei, bunică-su a scos, de sub patul improvizat din scânduri, lampa de carbit Ți ostia. „*Mergem la peȚte! Fii atent, sȃ nu ne simȚȃ cineva!*”. Vȃzuserȃ, amȃndoi, cȃnd trecuserȃ, devreme, pe izvorul Pruncii, vȃnzoleala pȃstrȃvilor, orbiȃi de instinctul reproducerii. Matei ar fi vrut sȃ intre Țn apȃ, sȃ-i dibuiascȃ sub pietre. „*Lasȃ, avem timp!*” . ȃi timpul venise. Numai cȃ planul bȃtrȃnului era altul: „*E prea aproape unde am fost dimineaȃ! Trecem de rȃpa aia, de pe Prunceea, ajungem dȃncolo de Lacul Mic, Ți o luȃm pe apȃ Țn sus. Nu se poate sȃ nu fi rȃmas pȃstrȃv acolo*”. S-au scufundat Țn Țntuneric.

Alunecarea de teren de zeci de hectare, luminatȃ de lunȃ, era un spectacol halucinant. Copaci uriaȚi cu crengile Țn vȃzduh Ți cu vȃrfurile prinse Țn valurile de pȃmȃnt alcȃtuiau bolȃi incredibile, arcuri de triumf ale nimicului pe sub care umbrele lor se furiȃu, strivite de mȃreȃie Ți Țnfiorate de forȃa colosalȃ ce transformase o Romȃ vegetalȃ Țn ruine. Nu mai simȃeau crengile care le sfȃȃiau obraȃii, nici paȚii prinȚi Țn lut: Ți orbise luna. Țntr-un tȃrziu bȃtrȃnul s-a aȃezat pe o piatrȃ, strigȃndu-i un „*Hei!*” rȃstignit de tȃcere. S-a oprit, simȃind Țn suflet toatȃ pȃdurea aia scheleticȃ Ți a Țntors faȃa spre cer. Dumnezeu, cȃte stele erau! Infinitul Ți pulsa Țn tȃmplȃ, Țl copleȃea, Țl Țngropa Țn uitare. Lȃngȃ el bȃtrȃnul asculta parcȃ bȃtȃile de inimȃ ale nopȃii. Au pornit mai departe, fȃrȃ sȃ mai ȃtie prea bine pe unde merg: prin cer sau pe pȃmȃnt. Țntr-un tȃrziu s-a auzit murmurul Pruncii Ți au coborȃt spre firul de apȃ ce se pierdea Țn Lacul Mic.

Apa era limpede, precum cristalul. Țn ȃuvoaie lumina se aȃternea lȃn, cȃtre adȃncuri. Primul pȃstrȃv, surprins de flacȃra lȃmpii, unduia Țn faȃa lor, hipnotizat. O miȃcare smucitȃ Ți ostia cu trei colȃi l-a strȃpuns, Faȃa bȃtrȃnului Ursuleanu pȃrea o efigie a sȃlbȃticiei unor timpuri strȃvechi. Pentru o cliȃpȃ lui Matei i s-a pȃrut cȃ bunicul lui are gheare Ți colȃi.

Se tȃrau printre grohotiȃuri Ți trunchiuri rȃvȃȃite de forȃele naturii, escaladau obstacolele Ți urcau, tot mai sus, pe izvor. Dar nu mai erau decȃt pietre Ți broaȃte. Țn culme Ursuleanu a scuipat cu scȃrbȃ, Țn urmȃ: „*L-a cȃrat pe tot viitura! Tot pȃstrȃvul care a fost aici! ȃi cȃt a fost numai eu ȃtiu...*”

Matei se gȃndea la chinul drumului de Țntoarcere, la pȃdurea nebunȃ ce-i aȃtepta. Luna murea undeva, dȃncolo de zimȃii crestelor... „*Cum ne Țntoarcem, tȃtȃie?*” - a Țntrebat. „*Urcȃm pe culme, nu avem Țncotro. E prea greu pe unde am venit. Mergem pȃnȃ dȃm de izvorul Negru Ți pe urmȃ coborȃm. ȃtiu eu locurile*”.

Matei a luat-o Țnainte, pe poteca ce se desena Țn fascicolul lanternei. Nu mai gȃndea, doar mergea. Oboseala i se scurgea Țn trup ca o ploaie mono-

tonȃ. Mergea Ți mergea. Nici n-a sesizat cȃ urca pe creasta unor stȃnci Ți cȃ ceea ce fusese potecȃ dispȃruse. S-a Țntors cȃtre bunicȃ-su, dar acesta nu mai era Țn spatelul lui. Lumina lȃmpii de carbid venea de undeva, de sub stȃncȃ. L-a gȃsit lipit de peretele; poteca, luatȃ de o alunecare de teren, se termina brusc Ți reȃncepea, Țn cealaltȃ parte, la vreo 20 de centimetrii; dedesubt se cȃsca hȃul prȃpastiei. Bulgȃri mȃrunȃi de pȃmȃnt se desprindeau de sub picioarele bȃtrȃnului... Pe urmȃ a cȃzut o bucatȃ mai mare... „*Stai liniȃtit*” - i-a strigat Matei - *nu te miȃca!*” S-a lipit de stȃncȃ, a Țntins mȃna Ți a Țntȃlnit-o pe cea a bunicului sȃu. Era caldȃ ca o flacȃrȃ! L-a tras uȃor, pe lȃngȃ perete, l-a prins Țn braȃe, surprins de cȃt de uȃor Ți e trupul Ți s-au prȃbuȃit amȃndoi Țn iarba de la poalele stȃncii. Lacrimile alea, lacrimile care-i curgeau bunicului sȃu pe obraz Ți pe care Matei le zȃrea printre firele de iarbȃ, erau lacrimile lui Dumnezeu.

„*Hai sȃ mergem*, a zis Lucian Ursuleanu, trecȃndu-Ți mȃneca hainei pe faȃ, *cȃ ne prinde dimineaȃa aici...*”. Au urcat, au coborȃt Ți iar au urcat. Țn zare s-a aprins o geanȃ de luminȃ, care nu era soarele. Au coborȃt pe un izvor, aruncȃnd tot timpul ostia Țn faȃ, ca sȃ-Ți dea seama de la ce Țnȃlȃpime cade Țn albia Strigoaiei. Oricum, lespezile erau atȃt de lunecoase, Țncȃt nu s-ar mai fi putut Țntoarce. Au cȃzut Țn prund de la un metru Țnȃlȃpime. Dȃcȃ coborau pe urmȃtorul izvor n-ar fi avut nici o ȃnsȃ.

Țn zori, au ajuns „*acasȃ*”. Coliba lor Ți grajdul lui Miȃu erau singurele construcȃii care mai existau; Țn rest arsese totul: fierȃria, cabana, grajdul mare cu doisprezece boi Țnȃuntru, printre care Ți cei ai lor, magazinul forestier... Lumea din sat venise buluc, ca la orice dezastru. Ursuleanu n-a privit nici Țn stȃnga, nici Țn dreapta. A scos cheia de la streaȃinȃ, a deschis uȃa, a aprins focul Ți a pus ibricul pe plitȃ. Vorbea parcȃ singur: „*Soarta ei de viaȃ! Mereu m-a pȃcȃlit, mereu mi-a fost potrivitȃ, mereu Ți mereu. M-a lȃsat orfan Ți m-a trimis sȃ fiu slugȃ. ȃi am fost... Am strȃns din dinȃi pȃnȃ mi-am cumpȃrat prima bucatȃ de pȃmȃnt. Pe urmȃ am strȃns din dinȃi pȃnȃ mi-am fȃcut casȃ. Pe urmȃ am muncit pentru fiecare hectar de pȃmȃnt, pentru fiecare bucatȃ de pȃdure. Am fȃcut avere! Singur. Avere? O prostie... N-am ȃtiut sȃ trȃiesc. Pe tac-tu nu l-am dat la ȃcoalȃ, mai departe. L-am fȃcut Ți pe el slugȃ, cu toate cȃ Țnvȃpȃtorul mȃ rugase... Praful Ți pulberea s-a ales nepoate! Iar dacȃ nu s-ar fi schimbat vremurile, nebunul de mine te-ar fi fȃcut Ți pe tine slugȃ...*”

A luat ibricul de pe foc, a turnat lichidul cafeniu Țn douȃ ceȃti Ți a zis: „*la Ți bea o cafea. Țmi pare rȃu cȃ nu mai am zahȃr. Da' bea-o aȃa, amarȃ, cȃ azi avem multȃ treabȃ!*” A Țntors apoi faȃa spre geam, ca sȃ nu i se vadȃ lacrimile din ochi.

Ion GHEORGHE

Ca să-l înpelegi pe Ion Gheorghe trebuie recitită o întreagă generație. Trebuie depășite sincopetele unei tinere generații care (vorba lui A.E.Baconsky) publică mai mult decât scrie, și-a unor mentori de rușine, refulați în false principii, de sincronizări, nu de puține ori forțate ori comandate. Nu ne vor învăța nici NATO și nici UE (politically corect) să ne scriem în patria noastră istoria și poezia! și dacă trec de UE, *Pulca de Turb* sau *Cârnații de Pleocol*, nu ți tim ce cusur pot avea *Miorița* și *Balada lui Toma Alimo!*

Ion Murgeanu

Ori eu, ori Sava Gotul!

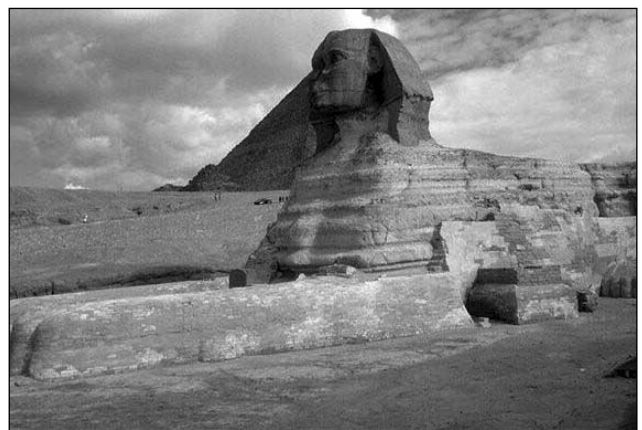
(Se dedică Dlui Primar Boșcodeală)

M-au prigonit buzoienii, asmușind copiii țiganilor
Să mă spurce cu înjurături de-a lungul
și de-a latul anilor.
Era un bordel de minore, venea poliția,
Ridica senină din umerii cu galoane, trese,
O zi se instala inhibiția
și lumea se reașeza la masa borâtă
a vechilor interese:
Au și poliștii porumburi nesăpate, vii neculese...
Acum m-au proclamat Cetățean de Onoare
Al Buzăului, trâmbișat de câteva zile.
Prin onorabilul Florentin Popescu, de pe la munte,
Mi-ar fi trimis un bacșiș al cetățenilor de frunte
Să-mi cumpăr de-un miel de Paște -
Murgule-larbă-Verde și Recunoaște:
O formă creștină de-a insulta un bătrân poet păgân
Care n-a crezut nici în Fătarea Pruncului
din lezlea cu Fân
și nici în pretinsa cuiva Înviere -
De Paștele Cailor cu lumea de popi
la izvoarele mele de lapte și miere.
După ce-l bași până-l omori și-l ții tot într-o friptă
Îl înviezi Cetățean de Onoare, furându-l din criptă...
Eu, din moși strămoși, sunt un exilat din Ardeal -
De la Săcele, prin Sita Buzăului, spre veșnic
pierdut teritoriul național,
După clanul Gheorghe, de bazilei păstori și moșneni,
A rămas Dincolo ținutul
de obârșia mea: Gheorghieni...
Geșii buzoieni sau Goșii de Caucalanda
Mi-au dat loc de Templu la care să-mi așez
dania și ofranda.
Străbunii noștri l-au înecat pe Sava Gotul
În chip de câine turbat, pe unde râul Buzău
dă cotul și piocotul...
Un comisar al Bizanșului ca astăzi

nulitatea sa Olli Rehn

Însă un pic și mai oligofren,
O târfă ideologică a Bisericii cu Petru și Pavel
în amvon -
Ca Baroneasa Emma Nicholson, -
Aceași hămeseală de spațiu vital, însă cu alt ecuson.
Aceași curvăsărie a globalizării creștine
Adulmecând nesupusele meleaguri carpatine, -
Evangelizarea târzie și silnică, fără dovezi,
Făcu din Para lui Muzaios pășune de nomazi
și honvezi,
Lazarete, săpoci, sinistre ospicii.
Cum să fii Cetățeanul de Onoare al urbei
sub asemenea auspicii?
Cu lăcașe de clacă denumite insinuant: Sfântu Sava,
Unde se răzbună boaitele răsăcărându-și slava?
Lângă Acela zis Gotul, cu harem de
mironosișe-gagici,
Ar sta frășete călăul securist de la Cărpiniștea,
Alexandru Drăghici.
Adevărul meu istoric urlă ca lupul în lanș:
N-o mai țineți ca stricata cu merele-n sân!
Ori cu Sava Gotul, comisarul spurcatului Bizanș,
Ori cu Ion Gheorghe, poetul păgân!

Sărășeanca, 5.V.2008

Poeme de zestre de *Alexandru Dumitru*

Înverșunarea întru metamorfoză

prof. dr. *Adrian BOTEZ*

Dacă am numărat noi bine, poetul Alexandru Dumitru (membru al USR, din 2004) a ajuns la al 7-lea volum de poezie - după **Arena** (Corgal Press, Bacău, 1995), **Univers în colivie** (Junimea, Iași, 1998), **Ah la metaforă** (Ed. Aristarc, Onești, 2000), volumele bilingve **Poemul manechin - The puppet poem** (Timpul, Iași, 2001), **Secunde în furtună - Secondes l'orage** (Timpul, Iași, 2003) și **Matricea de onoare** (Casa Scriitorilor, Bacău, 2005).

Poeme de zestre (Editura Universitas XXI, Iași, 2008) - trimite, prin cuvântul „zestre”, la acumulare secretă, predictivă/predictibilă și sărbătorească, la un conservatorism spiritual - dar și la nădejdi și viziuni asupra tranziției, ritualice, către un alt stadiu de existență - ontico-spirituală. Orice zestre se acumulează mistic, fermecat, harnic și secret, în vederea **nunții** - ori, nunta este ritual de trecere, sugerează necesara și visata metamorfoză/aventură ființială: „zilele de zestre și aventură” (cf. **Aplomb**, p. 27). O altă existență/experiență spirituală, radical diferită de cea/cele anterioară/e. Poetul, ca „nou inițiat” (cf. **Aplomb**, p. 27), își asumă moartea și învierea, conform schemei cristice, iar Poezia devine mijlocul, instrumentul spiritual al preschimbării alchimico-spirituale: „răstignirea mea / pe crucea poeziei” (cf. **Reper**, p. 12), asumându-și și „stigmatul de sânge” al noii lumi (**Vertical**, p. 35), dar și noul ritm, orfic: „Muzica e pulsul inimii tale” (cf. **Fiori atenuați**, p. 47), dar și o „altă cunoaștere” (cf. **Altă cunoaștere**, p. 69), dar și preschimbarea otrăvii dinamismului-săgeată, din contingent - în VENINUL / V.I.T.R.I.O.L.-ul ALCHIMI^ATI^AOR, cei preschimbători ai „josului” înjositor spiritual, în „susul” celest / mântuit, eliberat de sclaviile contingentului...: „Voi încerca să aflu mai bine / de unde veninul curge s-aline / sânge otrăvit de săgeată” (cf. **Miniatură**, p. 58).

Nu e părerea noastră subiectivă, ci martor ne stă textul, plin de vocabulele transfigurării/străpunerii spre noi orizonturi de Duh: metamorfoză, primenire, străpungere, renaștere, re-intemeiere, a schia pe existență (n.n.: deci, a transgresa, prin zbor,

existența terestră), aventură, imitare de înger, suspensia sângelui, exilat de memorie (n.n.: ceea ce se traduce: extatic, ieșit, cu Duhul, din corporalitatea fizico-eterică, cu propensiuni spre astral/Sine Spirituală), plutire etc. etc.

și chiar așa și este, la nivel sintagmatic. Poetul din acest volum nou se declară a fi, încă de la început, „voiajor de sentimente” (cf. **Eu**, p. 5). călător spre un **altceva** care ține de neliniște, căutare, nădejde ardentă de aflare. Da, poate că volumul de față nu are numai împliniri, se cade, uneori, în poncife și platitudini semantice, nici titlurile nu sunt, uneori, suprapuse, cu deplinată semantică, peste conținutul poemelor... - dar există în el ceva cu totul deosebit, față de tot echilibrul solar, din precedentele volume. Dacă, în legătură cu aceste anterioare volume, observăm, în cronicile precedente, că apollinicul poet Alexandru Dumitru, după ce și-a aflat, în mod decis, identitatea lirică, pare a refuza orice schimbare de decor și semantică interior-poetică - acum suntem determinați de textul nou să afirmăm cu totul altceva: observăm că, în prezentul volum, **Poeme de zestre**, figurează multiple semne ale unei **crize interioare benefice**, în planul oricărei creații - semne ale voinței, sau doar nostalgiei după metamorfoză interioară, prin asumarea **stării de primenire/preschimbare mistică** a statutului ontologico-poetic („Despovărat de iubire să-mi auez / trăirile în tiparele metamorfozei”, cf. **Revers**, p. 6, sau: „Poetul nu plânge / își primenește metafora” - cf. **Breșă invizibilă**, p. 9). Sperăm a nu fi, aceste schimbări de opțiune ontico-poetică, doar rezultatul orgoliului, vis-a-vis de remarcile noastre din recenzii anterioare - ci o dorință autentică, de a-și reorienta sufletul, față de soare...

Oricum, este de semnalat începutul unui război-confruntare-conștientizare înverșunată, foarte serioasă, cu sinele și cu oglinzile - simboluri ale mediului tranzitoriu dintre lumi/existențe: „Cine să intimideze oare / anonimatul oglinzilor?” (cf. **Cânte-**

(Continuare în pag. 7)

cul închipuit, p. 29), „sedus de oglinda / ce te vrea în propria piele” (cf. *Fantasme*, p. 32), „Trec florii, încheieturile adulmecă / glezna plopilor îmbălsămași / de oglinzile făcute pândări” (cf. *Aureola*, p. 11) - unde plopii nu sunt altceva decât alter-ego-uri ale Poetului, vizionar/privitor spre noi răsărituri de după apus...

Ajungând, deci, la un nivel superior de percepție a lumii, istoria transgresează, și ea, la modul orfic, devenind prefăța noilor armonii vizionare - **pianul istoriei**: „La pianul istoriei / viața exersează toate melodiile” (cf. *Poem pentru nerăbdare*, p. 72), Bunul Dumnezeu devine un reper de nostalgie, întru cunoașterea cea nouă : „O, Doamne, frustrantă lumină / înghițită de prea multă cunoaștere” (cf. *Promobil*, p. 59), dar și un catalizator al transgresării Spiritului Poetic, înnoitor tocmai prin obsesia credinței în ALTCEVA-ul de dincolo de aparențe: „Cum înșelegeși voi infinitul / ce ne ține în brațe / aproape de cele cerești / când marea plutire e înnoită mereu / de credința în Bunul Dumnezeu?” ... (cf. *De la întrebări la aparențe*, p. 53) - iar moartea, drept consecință a schimbării de perspectivă asupra vieții/stării ființiale, nu obiect al obsesiei înspăimântate, al blocajului mental - ci, tocmai, sursă de ekstază, de aventură spirituală „cu ochii larg deschiși”, întru Noua Ființă, cea rezultată prin metamorfoza, ulterioară stării de criză spirituală - ba, mai mult și mult mai înțelept (Alexandru Dumitru chiar are un început de parabolă, la p. 22, despre Osta și Înțelept, adică dintre contingent și suprasensibil - ambele necesare, pentru evoluția Spiritului - cf. *Menaj voluntar*, p. 22) - moartea devine **premiul** pentru o existență corect trăită, în spiritul aceluia dao - dăcic și buddhist, totodată (acea „nepăsare tristă”, tânjitoare după altceva-ul de după reunificarea cu Ego-ul Suprem/Celest, de care vorbea Eminescu, după trăirea paroxistică - „Focul meu a-l stinge nu pot cu toate apele mării”) : „Mulți dacă nu chiar toți / se gândesc s-o amâne (n.n.: moartea), / să uite că există / fără-de-legea aceasta / și luptă tocmai cu viața / nu cu moartea / care-și are extazul ei, probabil amorf // În moarte nu se poate intra / decât dacă ai trăit cândva.../(...) Ființa se desprinde înfrigurată / de marea simplitate a trăirilor / și întâmpină neființa / cu ochii deschiși” (cf. *Nimeni nu moare singur*, p. 55). De fapt, **aparența** de neființă - **altceva-ul** ca **nouă ființă** - **înființare**.

În mod sigur, Alexandru Dumitru încearcă alte experiențe spirituale, decât cele din ultimele 6 volume - sau, măcar, răvnește, cu înverșunare eroic-umană, la aceste aventuri suprasensibile. Nu mai suportă „sufletul în blindaje” (cf. *Așa nemuritor*, p. 68), tânjește să se mute în nesiguranța provizorie a experienței, pentru a se fixa, apoi, definitiv, în împă-

răpia/Noua Cetate a dezvoltărilor ultime: „Apoi copacii mută împărăția / în altă cetate și existența ta / invizibilă se clatină” (*ibidem*).

Alexandru Dumitru, însă, intrat pe o altă treaptă a inițierii prin **vers/poezie**, suportând proba inițiativă a „gârbovirii de semantica/băilor cu metafore” (n.n.: metaforele sunt darurile/harurile profund interogative/introspective ale Lui Dumnezeu), stricând „vremelnice simetrii / de evenimente” (cf. *Arhaic*, p. 38), - altfel vizionar, în noua inițiere/ființare („explorez în orb / pe înșelesul celor inițiași” - cf. *Primenire*, p. 46), va ajunge, iarăși, de la stadiul de criză, la acela de reechilibrare întru Noua Lume, cea în care Spiritul se degajează de „poleirea” cu bătrânețe a trupului: „Sortit nemuririi / spiritul menține un timp / în plutire, / trupul poleit de bătrânețe” (cf. *Abisul* amănat, p. 73).

Lui Alexandru Dumitru îi trebuie și, deci, îi va lipsi, de-a pururi, după oricâte experimente spirituale, pentru „străpungerea ceșii viziunilor” - febrilul echilibru-re-echilibru „între gândire și trup” (cf. *Reflexibil bumerang*, p. 14), îi trebuie, deci simte lipsa și face totul pentru a o umple - a „eului stăpân pe sine” (cf. *Matrice*, p. 16), pentru a regăsi, veșnic, „camera frumuseții care să triumfe” (cf. *Sufletul arcului*, p. 24) - adică spațiul Sinelui Relaxat întru **originaritate solară**.

Alexandru Dumitru, în pofida tuturor bufoniilor care se dau drept critici majori, confirmă, așa cum am prevăzut noi, în recenziile trecute, vocația sa de Vestitor al Noii Lumi și de Taumaturg-prin-Vers, cu efecte profund benefice asupra lumii noastre vechi, dar cu dor de zbor întru ekstază.

DEBUT***Alin PARASCHIV******Punct de echilibru***

la-mi mâna de pe umăr!
În locul ei va crește o aripă,
un punct de echilibru pentru fluturi...

Iertare pentru ochi

Iertați-i ochiului meu drept îndrăzneala
de a vedea oameni zburători și inocența
de a se deda amurgului și singurătatea lui
triumghiulară, de duminică!

Iertații ochiului meu stâng felul de-a fi
o apă curgătoare ce trădează fluturi și culori!

Iertați-le, vă rog, ochilor mei orbi,
tristețea oaptelor
și harul de a auzi lumina.

Ion ROȘIORU

POEME

Corabia cu pânze albastre

Corabia cu pânze albastre mă a°teaptă
Să-i prind un brad de nuntă albastră pe catarg -
Pe zarea azurie zefirul se de°teaptă
Si îngerul m-anunșă c-o să ie°im în larg!

Cambuza-mi este plină de pâine °i de vin.
În urmă pescăru°ii îñepenesc pe zare.
Voios mă escortează rechinul pelerin,
Iar nesfâr°irea albă mă scaldă în uitare.

Arunc cu non°alanșă busola în vâltoare,
Apoi în lampa stelei polare suflu lin
°i mă dizolv cu totul în marea împăcare
De-a fi-ntrupat, în fine, catharsisul deplin!

Pantum

În fiecă tulpină mocne°te un co°ciug
O zare câ°tigată e-o pierdere de zare
M-apropii de hotarul de care-n taină fug
Memoria se-nfruptă din spaima de uitare

O zare câ°tigată e-o pierdere de zare
Sunt dintre-aceia care cu soarta trag în jug
Memoria se-nfruptă din spaima de uitare
Speranșă-i mistuirea pe propriul ei rug

Sunt dintre-aceia care cu soarta trag în jug
Sub orice pas părelnic se frânge o cărare
Speranșă-i mistuirea pe propriul ei rug
Zenitul voluptă°ii-i nadirul care doare

Sub orice pas părelnic se frânge o cărare
Renasce de tot în clipa în care mă distrug
Zenitul voluptă°ii-i nadirul care doare
În fiecă tulpină mocne°te un co°ciug!

Pantum

În orice codru care arde pârjorul crușă un sicriu
Visez că mă împlânt temeinic în toamna
nemaitrecătoare

Pe aerul de miere versuri cu frunzele-n
cădere-și scriu
Fântâna noctambulă-°i strigă nostalgic
primele izvoare

Visez că mă împlânt temeinic în toamna
nemaitrecătoare
În turn bătrânul orologiu °i-absoarbe propriul
târziu

Fântâna noctambulă-°i strigă nostalgic
primele izvoare
Ascetul numărându-°i anii se roagă-n gând
să moară viu

În turn bătrânul orologiu °i-absoarbe propriul
târziu
De-atâta vară indiană salcâmii izbucnesc în floare
Ascetul numărându-°i anii se roagă-n gând
să moară viu

Loialitatea absolută e doar o formă de trădare

De-atâta vară indiană salcâmii izbucnesc în floare
În fiecare dimineașă-mi propun să nu mai uit să fiu
Loialitatea absolută e doar o formă de trădare
Oricât de tare-ar arde-un codru pârjorul
crușă un sicriu!

Pantum

S-a stins de ger ceasornicarul bătrân
în drum spre cimitir
Cu-o roabă l-au adus acasă ai lui pe-o singură căra-
re.

l-au lustruit co°ciugul putred cu două foi de
glas-papir.
Banii pe trusa lui de scule nu au ajuns
de-nmormântare.

Cu-o roabă l-au adus acasă ai lui pe-o singură căra-
re.
S-a zis în seara privegherii că el va deveni vampir.
Banii pe trusa lui de scule nu au ajuns
de-nmormântare

Ibovnicul bătrânei doamne e mândru foc de chilipir.

(Continuare în pag. 9)

S-a zis în seara privegheii că el va deveni vampir.

Mulți s-a°teptau să se ridice °i s-o pornească
la plimbare.

Ibovnicul bătrânei doamne e mândru foc de chilipir.

De ani nu mai trecuse nimeni pe-aici cu ceasul
să-l repare.

Mulți s-a°teptau să se ridice °i s-o pornească
la plimbare.

Vântu-n ferestrele de gheață-°i scuipea plămâni,
abitir

De ani nu mai trecuse nimeni pe-aici cu ceasul
să-l repare

S-a stins de ger ceasornicarul bătrân în drum
spre cimitir!

Pantum

E vară iară°i, Doamne, °i trebuie să mor
Sirenele nebune s-au scufundat în mare
Un înger mă invită la cel din urmă zbor
În jurul meu se iscă miresme fo°nitoare

Sirenele nebune s-au scufundat în mare
Se-nfruntă cu destinul fantasticul vapor
În jurul meu se iscă miresme fo°nitoare
Infernul nu mai pare destul de-ncăpător

Se-nfruntă cu destinul fantasticul vapor
Ithaca se scufundă-n febrila-i a°teptare
Infernul nu mai pare destul de-ncăpător
Orfeu apune tainic în tracă-i cântare

Ithaca se scufundă-n febrila-i a°teptare
Ochiul fântâni plânge începo°at de dor
Orfeu apune tainic în propria-i cântare
E vară iară°i, Doamne, °i trebuie să mor!

Pantum

Nu ur°i râvnise vânătorul ci numai spiritul de urs.

Din lebede în Hokkaido începe iarna să răsără.

Acum mai mult ca niciodată mi-e dor de timpul
ce s-a scurs.

Pe crucea-i întru răstignire mă cheamă netrăita vară.

Din lebede în Hokkaido începe noaptea să răsără .

Cu orice frunză care cade trimit o lacrimă ramburs.

Pe crucea-i întru răstignire mă cheamă netrăita vară.

Sentița condamnării mele exclude dreptul la
recurs.

Cu orice frunză care zboară trimit o lacrimă
ramburs.

Pădurea cu reflexe ro°ii î°i pregetă să te mai doară .

Sentița condamnării mele exclude dreptul
la recurs.

Aud în nopțile albastre cum cântă moartea la vioară.

Pădurea cu reflexe ro°ii î°i pregetă să te mai doară.

Tăcerea mă inițiază în magistralul ei discurs.

Aud în nopțile albastre cum cântă moartea la vioară.

Nu ur°i râvnise vânătorul ci numai spiritul de urs.

Pantum

Cu cât mă-nchid mai mult în mine cu-atât mi-e frica
mai de soi.

Cobor într-un ora° politic °i-nnebunit de a°teptare.

În parc adie răcoroasă mireasma ultimelor ploii.

Îndrăgostiții ard iubire pe malul apei curgătoare.

Cobor într-un ora° politic °i-nnebunit de a°teptare.

Iluziile mântuirii electorale sunt în toi.

Îndrăgostiții ard iubire pe malul apei curgătoare.

Du°manul meu îmi dă-ntâlnire la judecata de apoi.

Iluziile mântuirii electorale sunt în toi.

Oricare °arpe intră-n moarte convins c-ar fi putut
să zboare.

Du°manul meu îmi dă-ntâlnire la judecata de apoi.

Un doliu prematur mocne°te în bradul alb
de la intrare.

Oricare °arpe intră-n moarte convins c-ar fi putut
să zboare.

Suprema convertire-i numai între tulpină °i altoi.

Un doliu prematur mocne°te în bradul alb de
la intrare.

Cu cât mă-nchid mai mult în mine cu-atât mi-e frica
mai de soi !

Crochiu

Pe un mal de fluviu sec / Îmi trag soarta la edec

În necântecul de cuc / Intră visele buluc

Sub călcâiul clipei moare / Gândul vitregit de zare

Pe fântânile din drum / Pipă cumpene de fum

Si-n potcoave se astrucă / Mânjii dorului de ducă!

Blitz

Apa morșilor coboară

Peste plopii de la moară

Cai cu frâie de cenu°ă

Din copite-mi bat la u°ă

Să mă poarte rând pe rând

Peste margine de gând

°i de-acolo mai departe

Peste margine de moarte!

Dan CĂPRUCIU

FRUNZE PERSONALE

Totul a început cu invitația pe care am primit-o, de a face analize gratuite, inițiativă de toată lauda a ministerului sănătății. „Iată, îmi spuneam, cum aleoii noștri au început să ne iubească și să se intereseze de sănătatea noastră. Cinste lor că, măcar acum, după atâția ani de tranziție, ne arată luminița de la capătul tunelului...”

Până aici nu mi s-a părut nimic deosebit. La cabinetul de analize însă, în loc să mi se recolteze probe de sânge, am fost pus să suflu într-un aparat. Mai întâi, când eram în stare de repaus, iar apoi, după ce am făcut efort, ridicând niște greutate. Aș fi vrut să refuz, numai că tânăra asistentă era atât de dragușă încât... m-a convins. Contrariat am întrebat-o în final ce înseamnă toate acestea.

- Vi se măsoară cantitatea de dioxid de carbon pe care o produceți. Mai întâi cea minimă, când vă aflați în stare de repaus, iar apoi, la efortul maxim.

Întrebând care e rostul determinărilor ea a ridicat din umeri:

- Habar nu avem nici noi, domnule. Rolul nostru este să facem analizele, pe care ministerul sănătății ni le plătește. Aparatele astea sunt aduse din import, valorează o mulțime de bani și trebuie să plătim rate; suntem o firmă privată.

M-am uitat cu jind la pieptul care tresălta sub halatul alb, la fiecare respirație. Firește că și ea „fabrică” dioxid de carbon...

La scurt timp am primit o invitație oficială de la agenția de protecție a atmosferei. M-am prezentat chiar a doua zi, curios să aflu, ce vor de la mine?

- Dragă domnule, mi s-a adresat politicos funcționarul, guvernul a hotărât ca fiecare cetățean să suporte toate cheltuielile făcute cu serviciile de care beneficiază și cu produsele consumate.

- Și eu nu le plătesc? Impozite, taxe, teveaul și toate celea, inventate de lăcomia fiscalului...

- Nu contestăm asta, răspuse el. Dar oxigenul pe care-l respirați îl plățiți? Dați vreun banuș că poluați zi de zi, ceas de ceas, și an de an, țărișoara asta amărâtă și planeta pe care locuim? Că doar,

conform analizelor, produceți destul dioxid de carbon... Iar o parte din oxigen este adus din import, atunci când bate vântul...

Am rămas mut, însă, după ce m-am recules, am ripostat:

- Dar statul nu cheltuiește nimic cu chestia asta. Plantele, copacii din pădure, au grijă să retransforme dioxidul, în oxigen și carbon... Ele purifică atmosfera...

- Foarte adevărat. Câți copaci aveți dumneavoastră în proprietate? În urma analizelor - le am aici - rezultă că aveți nevoie, în medie, de peste o sută cincizeci de mii de frunze spre a vă asigura oxigenul. Dacă mai ținem seama și de perioadele când copacii își pierd frunzele...

- Din păcate stau la bloc și nu posed copaci, dar îi pot planta dacă mi se dă o bucișcă de teren... Să-mi spuneți doar numărul lor și specia, că nu mă pricep la chestii de-astea cu clorofilă.

- Da ce, noi ne pricepem? Noi doar îi atragem atenția, iar dacă nu te conformezi te amendăm ori îți facem dosar penal! Dumneata trebuie să comanzi un studiu de fezabilitate la o firmă specializată... Iar terenul și-l cumperi singur; statul n-are atâția bani! Și până vor crește copacii, vreo zece, cincisprezece ani, va trebui să închiriezi frunzele de la un proprietar de păduri... Poate fi și din alt județ, că pe la noi s-au cam tăiat...

Simt că mă cuprinde revolta și izbucnesc furios:

- Dar cei care se plimbă toată ziua în limuzine, ei au plantat vreun copac? Dar centralele electrice care consumă cărbuni, dar combinatele? Ce se întâmplă cu dioxidul lor de carbon?

- Domnule, observ că ești un om cărcotaș, te interesează prea mult capra vecinului și vrei să te eschivezi de la îndatoriri, născocind fel de fel de pretexte... Te rog să iei problema în serios... și ca să nu spui că nu te-am ajutat, îți pot recomanda o persoană care și-a cumpărat recent o pădure de o mie de hectare și închiriază frunze... Totul e să plătești lunar și să îți le numeri singur...

Marin IFRIM

Însemnări de lectură

SORIN ^aIRINEASA

Sorin ^airineasa este pseudonimul lui Sorin Cismaru. Autorul este consătean cu George Pârnea, ambii fiind născuți în localitatea ^airineasa, Vâlcea. Prin amabilitatea scriitorului buzoian Ion Stanciu avem pe masa de lucru două volume ale domnului ^airineasa, apărute la Editura C. N. „Imprimeria Națională”. Primul se intitulează **Haiku** și conține peste 180 de texte aparținând acestei specii lirice de sorginte japoneză, scrise într-o manieră impecabilă, cu o scurtă și convingătoare prefață a scriitorului Viorel Padina, din care aflăm că, la vremea conceperii poemelor, Nichita Sănescu s-a extaziat. Pe bună dreptate! Textele sunt limpezi, au epidermă. Autorul are instinct și cultură literară, comprimă universul în coduri ce sfidează elegant inefabilul. Ca și cum ar transforma, în caz de forță majoră, un avion într-o edificatoare cutie neagră: „*adie vântul. / iarba a încremenit / sprijinind cerul*”. Foarte multe poeme vin dintr-o stranie și solidă viziune plastică, au culori epice profunde: „*casa pustie. / brusc, o fereastră cade, / strivind o frunză*.” Încă o dată, credem că nu ne înșelăm, pe Viorel ^airineasa îl cunoaștem și din antologiile superbe publicate cândva de Societatea Haijinilor Români.

A doua carte se intitulează **Ca un curcubeu, surâsul poetului** și este scrisă sub presiunea sentimentală a locurilor natale. Aproape 250 de pagini de poezie concepută într-o febrilitate controlată molecular, un poem dedicat satului având un singur și imuabil vers: „*ca roua pe sprânceana ierbii*”. Ludicul din unele texte își depășește menirea de divertisment tocmai prin gravitatea cu care este etalat. Chiar dacă autorul demonstrează clar că își poate desfășura discursul și în poeme ceva mai ample, noi preferăm micile sale bijuterii literare, zonă în care acesta este pur și simplu cuceritor: „*prin iarbă se retrage, hăituită, / viața mea - cobră, rânită*” (**stare**, pag. 110). Sorin ^airineasa trece cu dezinvoltură de la

melancolie la beatitudine, de la sarcasm și ironie la un ludic dezinhibant. Încă un autor lipsă din clasamentele literare oficiale și oficioase, încă un câștig sigur pentru adevărata literatură română contemporană.

DANIELA ^aONTICĂ

Unii scriitori sunt convinși că nu există poezie feminină, ci doar poezie pură și simplă. Chiar dacă ar fi așa, totuși, oricum am întoarce lucrurile, nu avem cum să nu recunoaștem că, în literatură, există o anumită sensibilitate a „genului”. În acest sens, o demonstrație clară vine din partea Danielei ^aontică, redactor la „Jurnalul Național”.

După o evoluție publicistic-literară semnificativă, încununată cu câteva premii mai mult decât onorabile, autoarea publică, la Editura „Brumar” din Timișoara, volumul intitulat **Uitaji-vă prin mine**. O invitație tranșantă, defensivă și aparent orgolioasă la lectură. Titlul ar putea sugera și o promisiune de lectură încărcată de erotism. Cert este că autoarea dispune de o formidabilă disponibilitate de a crea aparențe cu „miez”, forța metaforelor fiind implozivă, exersată în niște simțuri estetice foarte acute, ca în acest poem în două versuri, intitulat **Picasso**: „*Pleoapele ei se fac dintr-o dată / petale pentru cerul lui*” (pag.68). Mai mult, dincolo de această „sensibilitate feminină”, parcă pentru a ne contrazice, autoarea întrebuițează un întreg arsenal ideatic de regulă atribuit „războinicilor” lirici: scrie despre carnea cuvintelor, despre chirurgii neurologi, vulcani muși etc. Toate poemele au un uor aer oniric, dar și plasma caracteristică melcilor iuși care transformă visul pur în obiecte de piatră indefinibile: „*Fluturile din ochii mei obosiți / este mașina de jazz / compus de mine multră / sub cerul unei veri atât de irlandeze / încât numai tu lipseai / ca să îmi dau seama că el, / fluturile, / nu este decât în privirea mea obosită, / cu totul transformată / într-o mașină*” (**Mașina**

(continuare în pag. 11)

de jazz, pag.50). Cităm de pe ultima copertă a volumului, din spusele lui **Felix Nicolau**: „*Atiînța de a scrie poezie nu e la îndemâna oricui. Or, Daniela Antică excelează la capitolul trucării sentimentelor, suferințelor și mâniilor. De aici până ne ote arta...*”

Conformându-ne invitației din titlul cărții, ne-am „uitat” prin ...autoare și, o spunem cu toată sinceritatea, am văzut o poezie scrisă cu toată ființa și cu tot ce poate gravita în jurul acesteia .

GHEORGHE ENE

Despre omul și scriitorul Gheorghe Ene am scris atât de mult încât orice voi spune de acum încolo, de bine sau de rău, aproape ca nu mai contează. Din punctual meu de vedere. Obiectiv sau subiectiv. Chiar și în cele mai dificile momente ale comunicării noastre, la supărări grele, mi-a fost imposibil să nu recunosc că el există, că este liderul buzoian, de fapt și de drept, al generației mele, un reper moral și valoric, cu toată brambureala sa existențială. Și totuși... Cărțile sale de până acum nu m-au convins. Mai mereu părea că una zice și alta scrie acest autor intrat în toate istoriile literare. Ba chiar presupuneam că s-a creat o legendă falsă în privința lui. Dar am știut tot timpul că are un as în mânecă.

După 1989 Gheorghe Ene a scris în toate registrele, creația și publicistica sa derutându-i pe mulți. Din fel de fel idei preconceptuate. Scriitorul de cursă lungă abia acum ni se arată. Prin acest volum de poeme și prozopoeeme intitulat **Texte de dincoa-**

ce, apărut la Editura „Ceea ce”. Texte scrise între 1971 și 1978. Literatură de sertar. Cartea unei conștiințe, a unui scriitor format. Cea mai bună carte a lui Gheorghe Ene, a unui autor deturnat de la menirea sa de societatea în care a fost condamnat să trăiască, înainte și după 1989. O carte scrisă acum 3 decenii mai proaspătă decât toată maculatura elitei de atunci și de acum. O surpriză totală pentru autorii de clasamente. Apărută abia acum, această carte e o lecție pentru toți dăătorii din coate. Ene nu este un cabotin, nici un cinic. În toți acești ani doar a semnat condica de prezență. Nu s-a lăsat uitat. Atia că are cont deschis în literatura română. După o mare parte a tematicii scrisului său, s-ar putea zice că autorul a fost un anticomunist înrăit. În realitate, ca orice intelectual care se respectă, a respins sistemul totalitar prin toți porii și prin toți neuronii. Scrișul său este cea mai limpede dovadă a nevoii vitale de libertate, o demonstrație în acest sens, inclusiv stilistică; „*Ora exactă a lumii / Gândesc la ora exactă a lumii. / Se dă ora exactă a lumii. / A câta lumii oră oare? / Orologiul nu-mi spune. / Nu-i ora. / În lumina strivită aici / nimic nu mai pare exact / nici o oră nu transmite exact / tic-tacul lumii când eu / ca să gândesc / îmi tac. / La București - ora două. / Două ore trecute / la un pasiv ignorat. / Echivoc fără glas. / Peste zero orele astea / trec din nou nedefinit. / Toți norii-s pe cer. / În orașul orei exacte / două inagini se contopesc într-un gând. / Plouă de ore și ore / și ora-i exactă / O pasăre pe undeva / își alege o limbă pe care să piară. / La New York - ora nouă. / Tot o oră exactă. / Este exact același lucru. / Plouă. / Că plouă nu știu / ce oră-i exact. / Am numărat invers / pașii mersului meu / și n-am găsit mai mulți decât / exact, ași ghicit, / sint gata să pier / pe propria limbă*”. Text scris în 1977. Pentru cititorii mai tineri asemenea poeme s-ar putea să nu spună ceva, pentru cenzura de acum trei decenii ele erau mai periculoase decât dinamita. Gheorghe Ene a scris întotdeauna cu dezinvoltura profesionistului. Uneori și-a criptat discursul, alteori a făcut aluzii de o străvezime sufocantă. De multe ori a lăsat impresia că scrie în joacă, însă niciodată nu și-a pierdut gravitatea, nu a uitat că se află în scris.

FLORINA ZAHARIA

O autoare tânără, despre care nu știu nimic altceva decât ceea ce a publicat până acum: **goală pe străzi** (Ed. Eminescu, 1998, Premiul Uniunii Scriitorilor), **possssster** (Ed. Prier, 1999, Premiul „Nichița Stănescu”), **alexandru - manuscris de mângâiat**, Ed. Cartea Românească, 2001) și **nueufiorina** (Ed. Vinea, 2004). Toate cărțile sale s-au bucurat de

(Continuare în pag. 12)

aprecierea criticii literare, dar și de cea a poezilor cu care, să zicem, s-ar afla în competiție. Într-un interviu publicat de o revistă literară din Vrancea, la o întrebare mai delicată, am făcut afirmația că Florina Zaharia se află în primii mari zece poeți ai ultimului deceniu. Îmi păstrez opinia, mai ales că, iată, scriitoarea, care e și redactor șef al revistei *Dunărea de Jos*, vine cu încă o carte inconfundabilă: **1863-1894 așteptare fără brațe** (Ed. Opera Magna, Iași, 2007). Nu sunt un cititor prea des entuziasmat, cum nu sunt nici în clipa în care îmi notez aceste impresii de lectură. În schimb, nu pot să nu recunosc că mă simt reconfortat, provocat, răzbunat în convingerea mea intimă că izvorul mării poezii românești încă nu a secăt: „*merg dincolo de carne / cu poemul în mână / strada nu mă mai așteaptă / intră în mine prin rochia descheiată. / sunt trotuar / crăpătură / îmi iau sandalele-n mână și pășesc / merge strada / strada pe care în fiecare dimineață / fugi din sângele meu / merge până la capătul lumii*” (*street*, pag.22). Poezile par scrise direct având, în plus, un control ferm al epicului, o stare de luciditate ce-și dă senzația că tot ce atinge autoarea se transformă în poezie: „*uuu uuu / gata am reușit am înnodat bătaile inimii / mă întorc în sfârșit în fetița inimii mele / carnea dormea și visa somnul // florina vrea să oprească întinericul / se ascunde în el / îi face un gol / îi înghițe carnea și tot ceea ce se află sub ea // ea nu știa că lumina e gaură*” (*a treia poveste*, pag.38).

Aici nu e vorba de metafore, de melodicitate, de fluență clasică. Textul se construiește dintr-o invizibilă ramificație de „*antiviruri - virusuri*”. Florina Zaharia dă impresia unei ființe egocentrice, narcisiste. Inventează un dans liric prin excelență, simte acut elasticitatea scândurii scenei, valorile de rumeguș ale artei, jucându-și rolul cu o lejeritate impecabilă: ne contamenează gusturile estetice prăfuite, ne obligă să citim altfel, altceva.

Prospețimea poeziei sale nu e o modă, ci o fațetă profundă a livrescului autentic, un livresc „măcelărit” cu gingărie și cruzime asiatică, ceva în genul lui Emil Brumar, cel ce pune carne, oase și piele pe orice fruct, pe orice obiect: „*nu plâng / eu nu mai sunt cu mine / e o singurătate cumplită // mlaștina leagă cuvintele / le afundă și le amestecă // s-a murdărit celălaltul din mine / a fost scos și pus să respire / să plângă / să se prelungească*” (pag.53). În subtext, într-un fel de spațiu aseptice, autoarea își păstrează nealterată candoarea: „*florina te simte / căsuța ei cu inimi / poartă pereți din carnea ta*” (pag. 13).

Personal, văd în Florina Zaharia o scriitoare originală, a cărei poezie este la fel de interesantă ca și cea a regretatei Mariana Marin. Este părerea unui cititor permanent de poezie.

Gheorghe ISTRATE

Un mister:**Ultimele sonete**

„Ultimele sonete...” sunt misterul cel mai febril al creației lirice a lui V. Voiculescu, un mister sondabil, însă, din oricare punct de vedere al perfecțiunii sale, precum o sferă fosforescentă suspendată în propriul ei nimb.

Vom avea totdeauna tot atâtea exegeze critice, căți analiști literari vor zăbovi să descifreze această rețea orfică de o extraordinară armonie.

Nefiind critic literar, voi îndrăzni să aproximez un înțeles dar cu mijloacele poezilor care, se știe, uneori au intenții mult mai magmatice.

În polisemantismul lor, eu aș crede că V.asile Voiculescu a infuzat Sonetelor sale sensul unei grandioase inițieri ritualice, având patru proiecții primordiale: cunoașterea (metafizică), erosul, creația și divinația.

Exilat între aceste focare cardinale, spiritul voiculescian se manifestă când solemn, când dramatic, când convulsiv, când extatic, adeseori aceste stări interferându-se în incandescențe supreme, din combustia cărora se nasc versuri memorabile, așezate în exprimări unice, definitive, „shakespeareiene” le-am numi -, uneori de o densitate simbolică mai înaltă decât a Marelui Brit.

Așadar, acest cumul de intenții ritualice ar caracteriza partitura celor 90 de sonete, culminând cu extaza mistică, prin voluptățile căreia geniul poetului „rivalizează”, prin comunicare, cu însuși Creatorul:

„*lubirea este geniu: cum poți s-o pui în frâu, / Să-ți poarte faetonul în trap la preumblare? / Că mă sfârșie leul, nu-i crimă, nici desfrâu, / și gloria-i un monstru la fel, cu colți și gheare. / Să te câștig, bat cerul și iadul, nemurirea, / rup aripile vremii - demiurg rapsod - / Sub tine-mi pun cerbicea, chiar de mi-ar fi pieirea / Dar inima ta mândră ce dulce e așod / Cu-naltele abateri, semeșă erezie, / Croim albastre zboruri peste-un noroi bătrân / și ni-e datoare viața că-i dăm o poezie / De care o s-asculte, cândva, ca de-un stăpân / Noi doi lăsa-vom lumii un duh ce nu se schimbă, / Căci noi și veșnicia vorbim aceeași limbă*” (*Sonetul CCXVII*)

Ion Liviu OTÂNCEALĂ

Teoreme iberice

Faptul că de câțiva ani buni Liviu Otânceală trăiește în Spania pare a-i fi acutizat percepția limbii române, cuvintele fiind puse la „treabă” cu o dragoste înduioșătoare

Marin Ifrim

Eu încă vorbesc

Eu încă vorbesc
 chiar dacă nu m-ascuți
 eu încă vorbesc
 fără pauză
 din toate celulele
 cu tot scheletul
 cu toate amintirile
 fără să mă repet
 ...am atâtea de spus
 că până și visele
 îmi sunt inundate
 de toate cele neuzite
 vorbesc despre toate cele
 o sută de simțuri ale mele
 rânite
 și vorbesc fugind
 calc peste podelele
 cu grele retorici
 în timp ce în jurul meu
 fâlfăie greoi
 compendii și enciclopedii
 despre ce n-am spus
 lansez în aer
 mii de mărturii de iubire
 și de ură
 deși mă simt
 invadat de consens
 cu toți din mine
 și vorbesc
 despre tot ce văd
 despre tot ce mă vede
 mai repede
 mai clar
 mai cald
 fără glas
 cu nervii optici
 deschiși
 și rânjiți

vorbesc
 cu toate coastele
 adânc înfipte
 în aerul strălucitor
 de metafore cu pielea subțiată
 rezonanță
 ca o foaie imaculată
 ce așteaptă să fie acoperită
 cu fraze și propoziții
 perfecte
 cu rotulele gure
 cu umerii scânteietori
 ...chiar dacă nu mă ascuți
 eu încă vorbesc
 cu emoție și smerenie
 temându-mă că aș putea
 să uit esențialul
 atunci când deschid
 gura pentru a-ți spune:
 ți-am fost amant rău
 mai mereu
 Poezie

Septembrie

Voi pleca departe
 cu trenul
 cu trenul călătoriile
 par cu adevărat lungi
 voi pleca departe
 ca într-o vacanță de vară
 mă voi despărți dramatic
 de toate iluziile mele în gară
 se vor flutura batiste
 cineva
 fără chip
 va alerga pe lângă tren
 și eu
 voi plânge puțin
 (plâng puțin întotdeauna)

voi închide fereastra
 și voi despăturii
 un sandwich
 pe care îl voi mânca
 având ochii încă umezi
 voi bea ordonat
 din termosul vechi
 un degetar de cafea
 voi citi Tom Sawyer
 și voi adormi
 în cele din urmă
 cu capul pe umărul
 domnului Caragiale
 voi coborâ în prima stație
 și mă voi întoarce
 încărcat de souveniruri
 tocmai la timp
 să îmi fac ghiozdanul
 pentru prima zi de coală
 din a doua viață
 risipită...

Teorema mareelor timpului

Aș fi vrut
 să mă nasc
 la Ecuator
 în punctul Zero
 acolo
 în buricul pământului
 Aș fi demonstrat
 postulatele ploii
 sau
 teorema mareelor timpului
 ... câte iubiri toride
 mi-aș fi desenat?
 poate
 mi-aș fi petrecut viața
 făcând exchibiții

(Continuare în pag. 15)

pe o frânghie muzicală
balansându-mă
între Americii
și Africi
... iar în pauza dintre
două rotații complete
a° fi devenit
cel mai cunoscut
donator de polen
pentru fluturii
de dirijabile

Absență

Nu și-am mai scris
de aici din vis
nici o dare de seamă
asupra
avansatei stări de orbire
a mâinilor mele
noaptea
se pierd
băjbăind conturul tău
electric
în abisul cearcafurilor
degetele mele
și-au pierdut sveltețea
și o nouă epidermă
le învește
ca o cataractă
în schimb
aud cu buzele
aud golul
ca pe o masă compactă
armonizând
nemișcarea
mi-au orbit mâinile
poate
ar trebui să învăț
să-și pipăi lipsa
secundă cu secundă
trimite-mi un baston de orb
și o să-l ating
de marginea nopții
... nu și-am mai scris
de aici
șiții?
Nu mai văd cu mâinile...

Mult nisip

N-am să mor niciodată
voi băjbăi ca nisipul
căutând închegarea
mult timp
și multe ploii

voi băjbăi etern
în Iberia
atât de prezent
...și totuși
un contur de lacrimă tăvălită
pe geana orizontului...
n-am să mor niciodată
voi băjbăi indiferent
fostele mele înmăștiări
mult timp
multe ploii
mult nisip.

Dimineți cuminiți

Diminețile mele cuminiți
încep în amurg
când atât de liniștit
îmi potrivesc scaunul
în fața ferestrei
ca să urmăresc
cu sufletul la gură
ultimile șișiri
din Calea lactee
ce nevăzute lucruri
au apărut
pe fața nevăzută a Lunii
ce nezărite comete
tind să se aprindă
pentru călătorii minușuioase
spre niciunde
... sunt atâtea lucruri minunate
de văzut noaptea
În zori fericit
mă grăbesc să mășor
cu micrometrul și lupa
cu câșii microni spre dreapta
fașă de atomii
perpendiculari
ai boabelor de rouă
se va ivi soarele
atât de liniștit
mă ridic ca să mă așez
la fereastra cu vedere
spre placenta solară
încă sângerândă
de energii încă rășnită
... sunt atâtea lucruri minunate
de studiat ziua
... îmi potrivesc scaunul
și mă așez
încă o dată
atât de liniștit
atât de liniștit
... atât de sfâșiat

Timp

Cum se bălbăie
această secundă
înainte
să se adauge
înainte
să-mi detoneze
următoarele milioane
de neuroni
ai putea bănuși timpul
că se lasă atins
de o beșie litosferică
sau de o maladie
verticală
ce-l face să băntuie
să dărdăie
cum se bălbăie
această secundă
nu vreau să spun
că e timp
că e tot timpul
să se vindece
nu-i decât o răceală
(mă înșelegi)
o răceală
adusă de fluturii migratori
mă simt mă înșeleg
atât de curat
încât mă așez
să văd timpul clășșanind
băntuind
prin ierburile viitoare
aproape se văd
următoarele ninsori
departe
balansându-se
între păsări
două
ce tind să se atingă
ce tind să se adauge

Emil PROCAN

Gara fără șine

O cheamă Ioana! Locuiește într-un fost vagon de tren, transformat într-o baracă rudimentară pe roți, prin care, cu toată împotrivirea foliilor de plastic aplicate peste scândurile crăpate, vântul se încâpășează să pătrundă. O masă, un aragaz vechi, două paturi, un godin, un braț de coceni, o candelă, câteva lucruri de îmbrăcăminte, icoane, cărți... și multă singurătate. Pe fereastră se văd câmpul, dealurile și cerul. Bătrâna stă chircită, lângă godin, privind, cu ochii orbi, undeva, departe...

Nu mai are nimic și pe nimeni. Căpiva oameni milostivi au lăsat-o să locuiască aici și îi aduc, din pușinul lor, mâncare, haine, lemne, o vorbă bună... Vorbe bune..! Ce să mai facă acum cu ele? Parcă merge de o viață, în vagonul ăsta, spre capătul lumii.

Dar ea a umblat pe pământ mai mult decât vagonul. Și numai pe jos! Tot timpul pe jos! Nu a suportat niciodată să meargă într-o mașină sau cu trenul: se înroșea toată, nu mai avea aer și simțea că moare. A mers numai pe jos, indiferent de distanță, mai mult cu picioarele goale. Chiar și atunci când avea încălțăminte, prefera să simtă pământul, iarba sau pietrele. Acum, când își amintește, nu-i vine să creadă că au fost atât de multe drumuri... Așa i-a spus și preotului care a venit să o spovedească: „...Am obosit părinte! Când am să mor o să chiui de bucurie!”

Alunecă încet, în picoteala gândurilor. Se vede copilă privind senină chipul de ceară al măicăsi, aude bulgării de pământ căzând peste sicriu, în locul lacrimilor ei pe care nu avusese timp să învețe să le plângă. Pe urmă cealaltă „mamă”, bătăile, cearta și munca istovitoare. Apoi seara când, după ce a terminat treburile casei și a fiert mămăliga, mama vitregă a chemat-o și i-a zis: „*la-ți taiorul și pleacă!*”. Unde era să plece în puterea nopții? Când scorpia a țipat și a lovit-o cu palma peste față a înșeles că nu glumea. A plecat plângând. Era un întuneric de nu-și vedeam mâinile. Avea șapte ani și ajunsese pe drumuri... Nu bănuia că pe drumuri avea să rămână toată viața.

A bătut zadarnic la mai multe porți. Până la urmă a primit-o Ion Baci, care știa hărnicia fetei firave și necăjite. A rămas la el zece ani. Lucra cu o căruță cu boi! Căra lemne, piatră, gunoi, recoltele pământului. Și acum mai visează boii cu care lucra: îi

mângâie, își lipește obrazul de pielea lor catifelată și bună... Păreau că o ascultă și o înșeleg atunci când le spune necazurile ei cele multe. Le spune tăcând, sau țipând în șoaptă... mai mult cu mâna, care-i mângâie pe frunte, pe coarne, pe grumaz - decât cu puterea vocii... Ochii lor mari și umezi privesc, de fiecare dată, pe lângă ea, căutând parcă liniștea, mila și dragostea, de care simțeau că e atâta nevoie... „*Cea Rusu!*”, „*Hăis, Murgoci!*”, „*Haideți băieții mei, c-acu se-nserează și ne-om mai hodini noi!*”

După zece ani, Ion Baci, rugat de săteni, i-a dat un pogon de pământ în pădure, departe de sat și, ajutată de oameni, și-a făcut acolo o cămărușă. Se jucau veșerițele la ușa ei. Poiana era plină de

(Continuare în pag. 17)

flori și multă lumină. Dimineața o trezeau grijile mereu neterminate, dar și corul miilor de glasuri, ale păsărilor de tot felul, care se întreceau în măiestria cântatului... Copacii pădurii își tremurau somnoroși și falnic podoaba frunzelor, în lumina ce se desăvârșea... Dar noaptea totul se transforma în umbră și foșnet. I se făcea frică...

Acum nu-i mai e... Frigul îmblânzește tăcerea, care sparge lumina pădurii în umbre de godin, braț de coceni, haine, cârpi... și multa singurătate. Doar scrâșnetul vântului o mai obligă să creadă că dincolo de pereții vagonului ei mai există lumea... Bătrâna aprinse candela și se întinse pe pat, sub pâlparea de lacrimă a luminii, chemându-și iar hrana gândurilor, care continuau să vină, neodihnită, împovărând liniștea vinovată a serii.

Pe timpul foametei a plecat în Argeș și s-a angajat la un învățător. Bun om învățătorul, iar treburile casei erau ușoare, ba chiar plăcute. A rămas patru ani la Bârla - așa se numea comuna din Argeș - până a venit o lege care-i obliga pe oameni să se înapoieze, fiecare, acolo unde avea domiciliul. Și-a luat lucrurile într-un sac și a plecat. După câteva zile a ajuns la marginea satului ei.

Asfințea soarele! De sus, de pe culme, privea printre amintiri și lacrimi, ca pe un spectacol interzis, liniștea satului... Pălcuri de case desenau, printre pete verzi de copaci și grădini, liniile ulișelor, al căror praf și noroi îl simte acum prelingându-se prin suflet. Îi fusese dor! Plânsul a venit simplu și binefăcător! Parcă după o lungă așteptare se regăsea într-o plăcere ciudată... în timp ce mâinile ei, mângiau cu dragoste nerostită, iarba din jur. A trezit-o... întunericul. Nu avea unde să se ducă.

A încercat la o soră, al cărui bărbat nici n-a vrut să audă. A îndrumat-o, totuși, la unul, Neculai Argăseală, care i-a închiriat o casă părăsită. În acel timp a cunoscut singurul bărbat din viața ei.

N-a suferit când omul a plecat după alte necazuri, prin lume, pentru că i-a rămas de la el, un copil, Ion. L-a crescut cu multă dragoste, dar și cu multe lipsuri. Viața, chiar și grijile, i se păreau acum altfel. Dorința ei cea mai mare, era să-l țină cât mai departe de suferință. A luat totul de la capăt, trudind din greu, ca să-l poată vedea zăbind, ca pe ceilalți copii. La școală n-a putut să-l țină mult, chiar dacă lui îi plăcea învățătura.

Și-l amintește cum se întorcea de la slujba de duminică și cum cânta, așa, ca pentru el, cântările bisericesti. A devenit dascăl. Fără școală. La Episcopie, la Buzău, l-au examinat și i-au dat hârtie că e dascăl. Avea glas frumos și oamenii îl ascultau smeriți în biserică. Dar în sat râdeau și își băteau joc în fel și chip...

N-a mai putut îndura și a plecat la Mizil,

unde s-a angajat paraclisier. După doi ani, când aproape orbise, a dus-o la operație, la Ploiești. Un timp a văzut mai bine. S-a mutat și ea la Mizil și parcă viața se mai îmblânzise. Stăteau cu chirie, când la unul când la altul. Până într-o seară când pe Ion l-au bătut niște derbedei și frica de oameni i s-a strecurat din nou în suflet. N-a mai răbdat și a plecat din nou în lume. A aflat, după un an, că e călugăr, la Mănăstirea Găvanu.

„Of, luată-ar să te ia, singurătate! Ca o căpea te-ai ținut mereu de urmele mele!”

Afară vântul se întepese, gonind vagonul prin vămile văzduhului. Și parcă, în celălalt capăt al vagonului era acum și Domnișoara, privind-o cu tristețe... *„Ce bună ați fost, Domnișoară... așteptăni m-ați ținut în odăișă, fără să-mi luați un ban... Mi-ați dat și mâncare și... căldură... Ce dacă, după ce ați murit, ai dumneavoastră, m-au dat afară; poate că dacă nu vindeau casa m-ar fi lăsat să mai stau...”*

S-a mai găsit un om bun care mi-a făcut rost de vagonul ăsta, pe care l-a așezat la vechea pescărie și în care m-am mutat cu bruma de agoniseală, cu Ion, care s-a întors de la mănăstire și cu multele mele necazuri...”

Numai că, cei care au cumpărat la pescărie, i-au mutat vagonul pe un maidan. Copii Țiganilor aruncau cu pietre noaptea, sperând să-i alunge și să le ia vagonul. Unde să plece? Ion se îmbolnăvise, avea fierbințeli. *„Du-te, Ioane, la spital!”*; *„Las' că mă duc după Paști”*. Era ger mare și tușea mereu, săracul. Nu i-a luat medicamente pentru că nu aveau bani. Îl învelea cu toate Țoalele din vagon.

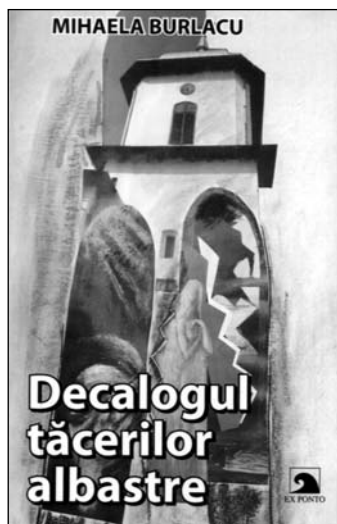
Într-o zi, a treia zi de Paști, i-a făcut o tocăniță: *„Școală, mamă, și mănâncă!”*. S-a ridicat într-un cot, dar n-a apucat să ia nicio înghițitură; o ploaie de pietre a căzut pe acoperiș. Și-a băgat capul sub aternut și-a început să geme și să se tângue. *„Lasă-i, mamă, ia de mănâncă!”* Dar n-a putut! Toată viața i-a fost frică de oameni. A stat lângă el, l-a mângâiat și i-a aprins lumânarea. La patru dimineața a murit. Acum se căznea să-și amintească chipul lui, dar nu reușea.

S-a ridicat din pat, a deschis ușă largă și a pășit pe scărișă îngustă a vagonului. Fulgi mari i se topeau sub pleoape și în suflet. O zăpadă albă, ca și dururile pașilor ei, îi zăvârcolirea amintirea vieții netrăite. Undeva, în noaptea aceea mare, erau oamenii... I s-a făcut și ei frică, la fel ca lui Ion, și s-a grăbit să se întorcă la godin, la brațul de coceni, la cârpi, la icoană și la multa ei singurătate. S-a așezat, din nou, în pat, chemându-și amintirile. Vedea parcă, de undeva de sus, silueta fantomatică a unui vagon de tren, oprit într-o gară absurdă, din care toate Țoalele și toate trenurile au dispăruseră, înghițite de cer.

Sorin MATEI

Va veni o vreme...

Cea de a treia carte a Mihaelei Burlacu, romanul **Decalogul tăcerilor albastre** (Editura „Ex Ponto” - Constanța, 2008), este, indiscutabil, un pas important pentru autoare, o nouă modalitate de a se raporta, prin scris, la realitățile lumii în care trăim. Titlul pornește de la un „decalog” pe care eroina romanului, Maria, îl citește întâmplător: „văzu la ieșire o hârtie lipită pe ușa pe care scria «Decalogul tăcerii». Citi cu loare aminte cele 10 porunci. 1. Taci, dacă nu ai de spus ceva valoros; 2. Taci, atunci când ai vorbit destul; 3. Taci, până când îți vine rândul să vorbești; 4. Taci, când ești provocat; 5. Taci, când ești nervos; 6. Taci, când intri în biserică, pentru ca Dumnezeu să-ți poată vorbi; 7. Taci, când pleci de la biserică, pentru ca Duhul Sfânt să poată imprima în mintea ta lucrurile pe care le-ai auzit; 8. Taci, când ești ispitit să vorbești; 9. Taci, când ești ispitit să critici; 10. Taci, când ai timp să gândești înainte de a vorbi”.

Foarte potrivit decalog pentru un „popor vegetal” (Ana Blandiana), amenințat de impre-

zibil la fiecare cuvânt - gest - pas - atitudine, etc.

Achiziția epică se construiește „în oglindă”: frica din comunism și frica de după revoluție, mizeria de atunci și mizeria de azi, structurile atotputernice de ieri și cele actuale - absconse dar la fel de eficiente... Finețea observației, în descifrarea dinamicii mecanismelor sociale, accesează valențele unui trecut continuu, pe care naivitatea noastră vrea să îl transforme în viitor. Maria, elevă la moartea mamei sale, datorată unui avort, este anchetată de securitate pentru complicitate. Pe securități nici nu-i interesa avortul în sine și nici consecințele lui dramatice. În fond mureau zilnic femei cu avorturi septice provocate și se nășteau tot mai mulți handicapați; pe ei îi interesa „lupta cea mare”, inocularea fricii și supravegherea societății până la ultima ei „celulă”, cea familială, devenită - și ea - un spațiu concentrațional: „Pușini ar fi rezistat la frica pe care o răspândeau anchetatorii (...). Se mai poate vorbi de curaj după ce ai fost chinuit ore întregi cu un bec în față toată noaptea”.

Teroarea se baza pe o psihologie a vulnerabilității exercitată mai întâi în închisori de genul celei de la Pitești și aplicată, ulterior, în marea închisoare care devenise România: „Auzi, mami, pui de târfă, uite cum stă treaba... trebuie să-ți luăm frații să-i ducem la orfelinat. Nu are cine să aibă grijă de ei...” Iar apoteoza „victoriei” securisto-comuniste o reprezintă cel mai subtil instrument de anță: angajamentul de colaborator al securității. Maria îl semnează, ca atâtea sute de mii de oameni, acceptându-și înfrângerea: „Sim-

țea că toate reflectoarele nevăzute erau apintite asupra ei. Cu coada ochiului își spiona umbra... Apoi, la un moment dat, i se părură că umbra ei este un țarpe, adămecând mereu victima aflată în fața lui. Avea botul deschis, pregătit să atace fulgerător. Capul îi era din ce în ce mai mare.”

Reacția celor din jur era, și ea, pe măsura reflexelor fricii. Prietenul Mariei din liceu recunoaște deschis: „Atii că eu vreau să urmez o facultate... Îmi trebuie referințe bune, o soție cu origini sănătoase... Tu nu te încadrezi în această categorie: bunicul deținut politic, mama ta acuzată că și-a provocat un avort, tu anchetată de securitate”.

Din când în când, din umbră, se desprind **CEI CE TREBUIE SĂ ADUCĂ AMINTE:** „ - De asta m-ai chemat? - Da voiam să-ți spun că ești tare retrasă... te vrem mai activă, să stai mai mult în mijlocul oamenilor. Provoacă-i, dragă, la discuții, să vedem care sunt dușmanii neamului. (...) Văd că umbli cu inginerul Alexandru Ciobanu, fiu de intelectual (...) Ești fată deșteaptă. Bravo pie! Bagă-te în patul lui, și gata!...”

O lume văskoasă, străină, inumană aproape, transpare în ipostazele ei cele mai frapante. O lume a dezrădăcinărilor în care păranii proletarizați - așa cum sunt părinții Mariei - fie devin roboți, ocupați cu munca profesională sau patriotică, fie trăiesc din amintiri: „Părinții ei, oameni simpli, fără multă coală, erau veniți de la țară. Numai industrializarea forțată îi adusese la ora (...). Tânjeau mereu după locurile natale, vorbind despre pâinea făcută în

(Continuare în pag. 19)

cuptorul din curte, laptele de vacă curat
și despre toate minunile unei lumi pe
care nu o mai aveau

S-a schimbat ceva după revolu-
ție? Întrebare retorică al cărei răspuns
este însăși viața Mariei: Ajunsă într-un
post de mare responsabilitate salvează
fabrica aflată în prag de faliment, reușind,
printr-o tranzacție ingenioasă, să redre-
seze lucrurile. Drept răsplată este târâtă
de Curtea de Conturi într-un proces
interminabil, se cer expertize și contra-
expertize, iar după 8 ani, când i se con-
stată nevinovăția, nu i se cer nici măcar
scuze.

Între timp însă, un om valoros
profesional (fostul director general)
murise, iar un altul (Maria) ajunsese la
spitalul de psihiatrie, instituție ocultă
unde pe vremuri erau „tratați” dușmanii
regimului iar azi se tratau baronii locali,
stresați de justiție: „*Bolnavii obișnuiți
trăiau în în saloane insalubre, plin de
gândaci și rozătoare*”, în timp ce alții, cu
statut de „oameni de afaceri epuizați
nervos” erau găzduiți în rezerve la fel de
luxeose ca și „*mașina sport a directoru-
lui de spital*”.

Realitatea are un corespondent
în labirintul subteran, al relațiilor, unde
minotaurii fostului regim continuă să-și
exercite puterea discreționară. Maria,
sfătuită să recurgă la un divorț „formal”
pentru a-și salva averea, se trezește cu
unul cât se poate de real, de pe urma
căruiia foștii ei socrii - oameni căpățuiți
de fostul regim - își văd realizate intere-
sele. Mai mult decât atât; intervin pentru
prelungirea internării Mariei, făcând-o
pe aceasta să înțeleagă cu câtă ușurință
pot pătrunde **actualii foști** în universul
fiecărui individ.

De la o societate în care: „*Pleca-
se dimineața pe ușă un om și se întorse-
se seara altul*”, se ajunge la *democrația*
formelor fără fond, la înstrăinare și haos
birocratic, în fond la un control aproa-
pe absolut al societății, exercitat nu prin
forță ci prin manipulare. O speranță
rămâne totuși: cea pe care doamna Cali-
ga, vecina Mariei, o exprimă în timpul
anchetei securității: „*Va venii o vreme
când vom putea vorbi și vom depune
mărturie pentru toate astea*”.

Cândva, desigur, chiar va veni!

Amadiada & Eva nimănu (scrisoare către Fereastră)

După dialogul dintre poetul Lucian Mănăilescu și sub-
semnata, prezentat în paginile numărului trecut al revistei
Fereastră, credem că e necesară o revenire, sub forma unei
priviri de ansamblu, asupra a ceea ce s-a petrecut pe parcursul
a patru zile, timp în care autoarea a traversat estul țării numai
și numai pentru a anunța (și nu de la microfon) că, iată, au apărut
două cărți cu nume de femei, cărți de început.

Vorbim aici despre două debuturi. Deși ușor ne-ar fi
să îl numim dublu debut, ținem să precizăm că cele două cărți
depind, în receptarea lor viitoare, și de citadelele culturale în
care au avut loc lansările. Astfel, primul dintre volume, **Amadiada**,
a fost prezentat în cadrul **Festivalului de Neoavangardă
de la Iași**, și reprezintă debutul absolut al Aidei Hancer. Cu alte
cuvinte, primul născut dintre gemeni, prima mea experiență de
intimitate absolută cu poezia mea s-a petrecut vineri, 6 iunie,
în cea de-a treia zi de neoavangardă. Alături de poetul **Daniel
Corbu** (căruiia poeta i se înclină), **Șerban Foarță, Ion Zubăcu,**
Vasile Spiridon, Virgil Diaconu, LIS, Salah Mahdi și alți prețioși
truditori ai cuvintelor, Aida Hancer și-a primit titlul de autor,
responsabilitatea cuvenită unui astfel de început iar, în final, un
număr de volume pe care va trebui, de-acum înainte, să le
înmulțescă, ca în pilda biblică a talanților. În aceste momente
de stângaci dar hotărât început, pentru cei care au observat că
în fiecare moment a existat în lumina mea cineva, vă spun că
fiecare naștere trebuie să fie vegheată de o mamă.

Cum nimic nu e veșnic, a trebuit ca, după două zile de
moldovenească și înfrigurată așteptare să plec mai departe, și
nu cu o trăsură din vechea Moldovă, ci cu un tren rapid spre
Gara de Nord, pentru două zile de **Bookfest 2008**. Sâmbătă, la
standul editurii Vinea, împreună cu al doilea (geamăn cu pri-
mul) editor - **Nicolae Tzone** și invitații acestuia (și ai mei) am
lansat, într-un fel de Babel al cititorilor, cel de-al doilea volum,
Eva nimănu. În centru, dar la fel de emoționant ca și autoarea,
s-au aflat **Florin Caragiu** (coleg de debut), **Felix Nicolau,**
Robert Șerban, alături de prietenii din trupa de poezie **Parano-
ia Paradis (Cătălina Cadinoiu, Adrian Dini)**. Am remarcat și
discreta prezență a poetei **Ileana Mălăncioiu** și a criticului lite-
rar **Marin Mincu**. Din tânăra generație a neoexpresioniștilor, a
binevoit să asculte vorbele mele poetul **Claudiu Komartin**.

Aceste patru zile de emoție și început, de lansare, de
timp frumos, de ploaie, de însorire, de orașe, de prieteni, de
scriitură, de avangardă, de neoavangardă și de bookfest le adu-
năm acum, aici, sub titlul generic de dublu debut, de la care
nimeni care ar fi trebuit să apară n-a lipsit, și nimeni din cei ce
au fost n-ar fi trebuit să dispară. Astfel încât le mulțumesc tutu-
ror, și Ferestrei pentru atâta lumină de-aici, și mamei mele
pentru că există viu, și eu exist în sângele ei.

Cu drag,

Aida (și ale ei tinere-Amadiada și Eva)

POEME

de

Carmen FOCȘĂ

Micropoem

Pentru fiecare
Urcări, coborări ca niște
Respirări sacadate ale destinului.

Final

Lumea e urmarea spaimei fiecărui individ
Câp ar putea fi ultimul.
Poetul
Depășește această spaimă.

Strigăte și semne

Păsări speriate ca niște gloanțe trase
Cu mâna tremurândă
Împușcă miresme întârziate-n aprilie
Îngânând strigăte și semne
Îngropate-n mirt și vanilie.
Așezăți spate-n spate stăm încă la pândă
Cu ochii legați precum osândiții
și asemenea lor
Încercăm să aflăm un înger sonor
Apou ne jucăm de-a cine-l atinge,
De-a cine-l miroase
și florile-l sapă temeinic în oase
Năvalnică, iarăși, tristeșea îl ninge.

Calul meu verde

Trec zilele și nopțile călare
Pe cai albi și negri - ca pe o tablă de șah
Calul meu costeliv mai în urmă rămâne
Să nu i se vadă pe frunte o stea palpitătoare.

Sub copite pământul începe să fiarbă
Se-nmulțesc florile sub căpătâi
Calului i-aș mai șterge coama cu o mână de iarbă
Luminând-o cu lumina dintâi.

Dar prea repede-i ropotul sub copite pe-asfaltul
Încins parcă-și lasă văzduhul tot mierea;
Cu mâna streașină privesc iarăși înaltul
Dar calul meu verde nu e nicăierea

Canabis într-o vineri

Ce ustură parfumul volutelor
De carnea trândavă a verii.
Plesnetul dudei căzând așteaptă ecou
În cochilia melcilor...

Cât de supuși nouă înșine-am fost
- Ah, memoria, oșpârta aurită zvârcolindu-se arar
Totul începe așă într-o vineri...

Diavolii domestici dormeau în noi ca în ou
Ne așezam pe aceeași bancă și fumam cu nesăp
Drept cannabis, disperarea
Dintotdeauna singura adevărată.

... Viespile treceau
În arome de vag osuar ce păstrează oțituleșii
Putrezindu-și împăcarea cu păpușă de călți
Din vârful parului
Care îmbătrânea câte pușin spre amiază.

Ce bine că erai numai ger

Ce bine că erai numai ger,
Eu lacrimă de pază,
Tăcerea ta sălbătică
Scăpăra tresărind spre amiază...

și miezul încă necopt, nerușinat de crud,
Era pâinea mea dulce-amară...

Ce bine că erai numai ger
Iar eu numai urlet de fiară...

și acum, la fel, numai ger ai rămas
Răscolind risipite omături
Mă urmăreai, ca demult, pas cu pas
Doar că nu era nimeni alături...

Uneori luna

Uneori luna seamănă cu genunchiul tău,
Dureros de rotundă, apusă pe miriștea rară...
Atunci, numai atunci, un câine îmi sărută vorbele
Transformându-le în fluturi străvezii,
Care nu mai oțiu pe-al cui umăr
Să-și doarmă convenita tăcere.

Nostalgii efemere

Între orașul de aur și avatururile eternei reîntoarceri

Gheorghe MINCĂ

De la Praga până la București Nord, am jurat să călătorim cu vagonul de dormit! Nu ai cum să te odihnești în el chiar ca în patul cu saltea de paie de acasă, dar de o binefacere tot ai parte, pentru că nu te mai chinai să-ți legi mâinile peste noapte de geamantane, dacă nu vrei să te trezești la destinație că ai rămas fără ele.

Prima dată când ne-am întors din Germania o pășiserăm, însă în alt fel, călătorind într-un vagon obișnuit. Am aflat târziu că acesta urma să se oprească la Budapesta, a doua oară, la Bratislava, mult după ce trecuse de miezul nopții, alergaserăm târând după noi, frânghi de oboșală și plini de nervi, bagajele, în căutarea vagoanelor de București. Ne urcasem în primul dintre ele de care dăduserăm, ne instalaserăm, de bine, de rău, în el, dar, spre dimineață, când trecuserăm și ultima vamă, a noastră, acolo nu se mai putea respira, și de căldura înghesușii, dar și pentru că micii traficanți de frontieră nu mai putuseră ajunge pe parcurs până la toaletă și își încropise fiecare toaleta lui, între două maldăre de sacoe imense din rafie, înfundate cu tot soiul de cumpărături făcute în prima piață mai ieftină întâlnită în scurtul răgaz pe care îl avuseseră la îndemână de la un tren la altul în cine știe care așezare din pustă. A doua oară rămăseserăm neclintii în hotărârea noastră! Vagon de dormit!

Din Orașul de aur, metropola culturală și reședința de odinioară a ducilor de Boemia, trenul pentru România pleca târziu, către miezul nopții. Cu toate acestea, nu reușiserăm să batem nici măcar o strădușă a vechiului burg. După ce coborăserăm din trenul care ne-a adus din Bavaria, am fi avut destul timp să o facem, dar ne pierduserăm vremea alergând în neștire de la o casă de bilete la alta, cu speranțe din ce în ce mai firave că până la urmă vom face rost de suplimentul de cușetă. Vânzarea lor încetase însă, fără ca să știm, cu patru - cinci ore

înainte de plecarea trenului nostru care avea să străbată pusta maghiară; informația aceasta am primit-o din întâmplare însă, abia în ultima clipă, de la un compatriot binevoitor, și el aflat, plictisit, pe drumul întoarcerii spre casă!

Judecând după pușinii praghezi, care ne-au încurcat pe noi sau căroră le-am încurcat noi calea, pe care i-am văzut totuși mai de aproape, roind, ca albinele lui Soare pe malurile Nișcovului, în preajma puzderiei de berării de buzunar care populează imensul peron, sau după mai multele perechi de bărbăți tineri, unii dintre ei localnici, fără îndoială, fiindu-se tandru de mână sau privind cu o infinită duioșie unul în ochii celuilalt, ceea ce m-a făcut să descopăr, cu o uimire târzie, că dragostea a fost, este și în veci va fi nepăsătoare la perenele sfioșeniei provinciale, s-ar fi convenit, totuși, să încerc măcar experiența de a-mi imagina cum vor fi arătat odinioară străzile orașului sub imensele șenile, care întotdeauna se decretaseră salvatoare, ale tancurilor sovietice.

În zadar! Acum totul era mult prea departe de noi; și alungarea din țară a Regelui Mihai I, și revolta maghiară din 1956, și Primăvara de la Praga, și zbuciumul dur al Solidarității din țara care îi arăta-se tânărului și năvalnicului Împărat Napoleon că și marilor cuceriri li se poate ridica o stavilă de netrecut, dacă nu cumva chiar mai multe; aceea a iubirii. Uitaserăm chiar și zilele și nopțile de nepătruns dintr-un decembrie crâncen care cutremurase, pe neașteptate aproape, meleagurile mele natale, sau loviturile de ciocan care dărmăseră zidurile blestemate ale Berlinului, la umbra neagră a căroră multor nemți din Germania răsăriteană le va fi înghețat în priviri zâmbetul ascuns al speranței în minunea că libertatea poate fi atinsă cu mâna și își vor fi găsit sfârșitul înainte de a-i invidia noi, românii, din toată inima, când reușeam să ne întindem lângă ei cortul

(Continuare în pag. 22)

în campingul de la Năvodari sau de oriunde altundeva, când ajungeam cu chiu, cu vai, pe litoralul Mării Negre. Eram departe cu gândul până ^oi de blânda vale a Neckarului, pe care o părăsisem doar cu câteva ore în urmă, dar pe care aveam să nu o uităm de fapt toată viața.

A^oa suntem noi făcuți; când ne aflăm în fața unei opreli^oti, fie ea cât de insignifiantă, nici nu ne mai trec prin gând multele alte încercări de care am avut parte până atunci, fie ele cât de mari, dar nici amintirea zilelor însoțite care tuturor ne sunt date să ne lumineze cândva viața nu ne mai dă târcoale.

Acum, bieți muritori neajutorăți, eram stăpâniți de păcătoasa fixație a tichetelor pe care trebuia să le cumpărăm, cu orice preț, ^oi nu ne mai găseam în nici un chip lini^otea, pentru că erau semne clare că s-ar putea să nu reu^oim să le mai vedem în buzunar.

Tocmai de aceea, în disperare de cauză, ne-am dus la peronul la care trenul nostru fusese deja garat ^oi ne-am tot învârtit apoi pe lângă u^oa vagonului de dormit, nădăjduind că poate vom găsi acolo o rezolvare a situației, mereu cu ochii cât cepele, dar din ce în ce mai tri^oti, ca nu cumva să scape observației noastre trecerea ^oefului de vagon. Nu se arăta nimeni ^oi ne încerca sentimentul straniu că ne aflăm la ferestrele unei planete moarte.

Până la urmă, în sfâr^oit, insul ^oi-a făcut apariția, sprijinind în diagonală cadrul strămt al u^oii care pentru noi reprezenta - nici mai mult, dar nici mai puțin decât - trecerea într-un mult râvnit Paradis. L-am abordat imediat, cu o privire cuprinzător ^oi îndelung rugătoare, mai întâi în limba engleză. Nimic! Am încercat cu franceza! Tot nimic! Poate în germană, ne-am gândit, cu o ultimă licărire de speranță în glas. Nimic! Mușenie!

O mușenie totală, dublată de clipe grele, care ni se părea că se lungesc, apăsătoare, la nesfâr^oit, timp în care cel pe care ni-l doream interlocutor se încâpâpâna să rămână surd la chinurile noastre ^oi se uitase, de mai multe ori, în dreapta ^oi în stânga peronului viermuind de români, toți u^oor de recunoscut, pentru că debordau de blazare.

În fine, după ce ne-a lăsat să ne tot zbucluim, omul în uniformă, cu o geantă doldora pe umăr ^oi fără chipiu pe cap, ni s-a adresat într-o curată limbă română, chiar dacă ^oi cu accentul pronunțat, mi^otocar, al bucure^oteanului de veritabilă mahală, întrebându-ne ce vrem de la el. Când a auzit ce ne interesa, a deschis brațele larg, ne-a zâmbit plin de priet^oenie ^oi ne-a spus cu glas răspicat, în gura mare, că mult râvnitul supliment putea fi cumpărat ^oi în tren. Chiar de la el!

Slavă Providenței, care întotdeauna îți scoate în cale, la nevoie, omul potrivit! Cum să nu îi aju-

te el, ceferistul, pe compatrioții lui greu încercați aflați pe meleaguri străine, mai ales că ceea ce urma să facă era absolut legal?!

Atât a^oteptam. Am târât beți de fericire bagajele pe culoarul vagonului, aproape gol, ^oi ne-am trezit instalați într-o cu^oetă vecină cu aceea pe care o ocupa tot un român, care se întorcea după mult timp în țară, venind din Spania, după ce făcuse un ocol lung, cu trecere ^oi prin Germania. Am plătit cât trebuia să îi plătim salvatorului nostru, urmând ca el să ne dea tichetele, mai târziu, după plecarea trenului din gară.

Salvatorul nostru, ceferistul, s-a dovedit ^oi pe mai departe de o amabilitate desăvâr^oită, avertizându-ne patern să ne baricadăm, pentru orice eventualitate, u^oa cu un umera^o, silabisindu-ne în ^ooaptă că pe ruta asta circulă o faună recunoscut ciudată. ^otirea ne-a cam înfiorat. Am infundat imediat bagajele sub paturile de jos, împingându-le cu toată puterea care ne mai rămăsese în picioare după ce alergasem ca bezmeticii pe peronul praghez, ^oi i-am urmat sfatul, baricadându-ne imediat, dar, pentru mai multă siguranță, nu doar cu un umera^o, ci cu două.

De închis însă nu am închis ochii toată noaptea, din cauza celui care venea din Spania; se încuia se ^oi el în cu^oeta lui, dar numai după ce luase lângă el o tânără oarecare, cu care tocmai se împrietenise. Ceruse să i se aducă două sticle de ^oampanie de la bufetul vagonului, le destupase, la intervale scurte, cu un zgomot asurzitor, dar icnete ^oi cărâituri ca cele care ne-au bombardat după aceea toată noaptea nu-mi fusese dat să aud niciodată în viață, până atunci.

La început chiar am crezut că tipa încercase să-l fure dar el, precaut, o surprinsese asupra faptului iar acum avea intenția să o strângă de gât ^oi să o omoare, dar nu mai reu^oea odată să ducă până la capăt intenția lui criminală, din cauză că era prea beat, ca ^oi când până atunci nu ar fi băut cele câteva pahare de ^oampanie, ci s-ar fi aflat lângă un cazan de puică, la țară.

Da' de unde a^oa gest urât pe sârmana femeie?! Băuse ^oi ea cot la cot cu el, dar hărmlăia asta confuză, gâlgăită, avea cu totul alte, mult mai fire^oti motive, de^oi de furat tot la furat, însă abia mai târziu, după ce scăpaserăm ^oi de vama românească...

Trecuserăm însă, până atunci, prin mâna vame^oilor cehi, slovaci ^oi unguri, cărora le deschideam înainte de a bate ei cu pumnii în u^oi, în disperare ^oi invariabil, ca la o descindere în forță, când ai de gând să intimidezi inamicul ^oi nu ^otii dacă acesta, baricadat înăuntru, este ori nu înarmat cu băte, pistoale ^oi cușite. Pinuserăm de fiecare dată

(Continuare în pag. 23)

pa°apoartele °i biletele de tren cu mâna bine întinsă în calea lor, dar tot de fiecare dată °i cu inima strânsă că, în intransigența lor de vame°i obi°nuiți cu tot felul de criminali °i tâlhării, vreunuia dintre ei i s-ar fi năzărit să ne întrebe °i de suplimentul de cu°etă, noi să facem trimitere la °eful de vagon °i acesta, sictirit, să ia figura prostului, dând a lehamite din umeri, °i să le spună că habar nu are despre ce vorbim noi.

Dar nimeni nu ne-a întrebat de a°a ceva °i, abia pe când străbăteam Ardealul °i Expresul Panonia adormise, nu s-a putut afla de la nimeni din care motive, încremenind într-o haltă lipsită de orice importanță, °eful de vagon °i-a găsit timp să stea de vorbă cu noi pentru prima dată după ce pleasem din Praga Holesovice, ca să ne întrebe dacă nu avem la noi mărci °i dacă nu vrem să le schimbăm la el.

- **Nu avem!** Adică aveam, dar nu doream să schimbăm nici un fel de valută!

Poate dacă ar fi încercat la plecarea din Praga, ar fi fost interesat să facă lucrul ăsta spaniolul nostru, vecinul de noapte furtunoasă trecută, dar acum el se dădea cât putea de tare cu capul de u°a cu°etei °i plângea în hohote, în reprize lungi, pentru că acum chiar nu mai avea nimic, după ce, topindu-se ca o lumânare bine °i repede încinsă, iubita lui de ocazie, pe care nici măcar nu aflase cum o cheamă, îl părăsise la prima oprire a trenului, imediat ce se văzuse pe pământ românesc.

Către seară, trenul pleca din Bra°ov gâfâind, cu o întârziere semnificativă față de orarul lui de mers, °i noi, temându-ne să mai coborâm în Ploie°ti Vest, acolo să obosim alergând după cine °tie ce taxi care să ne repeadă până la Sud iar aici să pierdem cine mai °tie cât în a°teptarea legăturii cu Buzăul, ne-am hotărât să ne petrecem restul nopții pe scaunele sălii de a°teptare din Bucure°ti.

Oricum trecuse ceea ce fusese mai greu °i provocator de emoții în timpul canicularii noastre călătorii, °i acum înaintam lini°tiți pe Valea, plină de răcoare °i aer ozonat, a Prahovei.

Scăpaserăm cu bine după o noapte petrecută în spatele unei u°i baricadate cu umeră°e, uitaserăm °i că cineva încercase să intre în toaletă tocmai când eram acolo, °i că în zadar alergasem la capătul vagonului, unde se afla du°ul, ca să ne răcorim, pentru că du°ul era devastat. A°a că, la Câmpina, când °eful de vagon ne-a întrebat dacă urmează să decontăm biletele de călătorie sau nu, i-am răspuns indiferenți că nu e vorba la noi de a°a ceva, cum nu ne interesase nici schimbul lui valutar. Din cauza asta, probabil, nici el nu s-a grăbit prea tare să ne mai dea suplimentele de cu°etă pentru care îi plătisem cinstit la plecare, pe care de altfel nici prin gând nu îi trecuse să le taie.

Le va fi tăiat poate, ceva mai târziu, după ce

ne-am despărțit de el, când am coborât pe peronul întunecat °i plin de hârtii al celei mai mari gări a țării, ca amintire de la ni°te compatrioți ai lui care, în loc să vorbească în limba învățată acasă de la mama lor, îl bombardaseră cu tot soiul de alte vocabule...

Rătăcit în codrii Vlăsiei

M-am întors pentru câteva zile, acasă, la poalele dealurilor Arge°ului, acolo unde am văzut lumina zilei.

Ne-am jucat toată copilăria, eu °i cei de vârsta mea, în ceea ce furia colectivului mai lăsase din codrii Vlăsiei, undeva, la capătul grădinii de lângă casă. Păzeam vitele aduse la păscut °i băteam o mingie de cârpă care, după prima picătură de ploaie, devenea imediat mai grea decât ghiuleaua de tun de pe vremea războaielor din secolul XVIII. Asta ajungea să rupă picioarele mai mult decât cotonogeala cruntă la care ne dedam toți, în speranța că vom reu°i să înscriem un gol care să ne facă celebri, măcar până a doua zi, cum i s-a întâmplat o singură dată în campionatul de fotbal englez unui controversat fotbalist român conjudeșean cu mine.

Serile, când ne întorceam frânți de alergătură de acasă, după ce se întuneca bine, mutam teatrul zbenghiellor direct în praful plin de pietre al drumului din fața porții. Drumul pe care flăcăii î°i duceau la bal iubitele, întotdeauna ținându-le sfios de mână. Din când în când, la chicotelile noastre, ne alungau cu fluierături care sfă°iau auzul dar, cu toate astea, imediat ne înghițea pe toți, °i pe noi °i pe ei, o lini°te care nici acum nu °tiu de unde izvoră, reu°ind să se facă din nou stăpână peste satul gata °i el să adoarmă.

Astăzi s-a ales praful °i pulberea de stejarii multisecolari care mai înverzeau, când eram eu mic, în colțul de pădure rămas din codrii de odinioară.

S-a ales praful °i pulberea °i de lini°tea nopții în care auzeam de la un kilometru depărtare °oaptele de iubire ale flăcăilor °i fetelor de măritat.

Ei mai trec acum, doi câte doi, sau în grupuri, către multele discoteci care au luat locul balului de altădată din căminul cultural. Trec flăcăi °i fete, dar nu se mai țin sfio°i de degetul mic; ei, flăcăii, țin acum o mână pe volanul autoturismelor de mare clasă, înaintând în trombă, ca la raliuri...

Dar nu °tiu ce pală de vânt a trântit în urma mea poarta de sub dudul uria° de la drum, închizând-o pe nea°teptate. °i, pentru noi care o deschisaserăm veseli °i zgomoto°i, poarta mică de la drum închisă va rămâne pentru totdeauna, fără să înșeleagă °i să vadă nimeni acest lucru cât se poate de trist °i de simplu.

Theo MIHĂILESCU

CUTUMĂ LEGE DUMNEZEU

„Sunt culmi înfricoșate în sufletele noastre,

Dar nimeni nu le suie și nimeni nu l-atinge”

Vasile Voiculescu

Oamenii, în evoluția lor, în temerile lor legate de lupta cu natura, au avut nevoie de certitudini. Văzând că prin mijloacele lor nu pot controla mediul, necesitățile, propria lor viață cotidiană, au ajuns să creadă că **Cineva** aflat peste ei, guvernează lumea, Universul, că există legi imuabile pe care ei, sărmanii, trebuie să le descopere și pe care să se plieze, după ce le vor fi înțeles mecanismul. Asta era o problemă... Trebuia să existe o „legătură” (relego) între ființă și **Creatorul** ființei... Așa se naște în mintea lucrativă ideea de Dumnezeu !

Odată născută ideea, sau revelată..., omul atribuie **Ființei supreme** însușiri: **Atotputernic, Creator, Atoate-știutor, Atot-drept**, etc.

De ce ? Omul avea nevoie de un reper, de un punct stabil la care să se raporteze, de ceva în/prin care să-și definească propria ființă efemeră (știa că va muri), să stabilească norme de conviețuire cu semenii (constatase că alții sunt lipsiți de scrupule când era vorba de binele propriu...).

Ori, într-o comunitate, regulile devin baza colaborării. Limbajul comun este baza existenței... iar dacă membrii acelei societăți, mici sau mari, tribale (cândva) sau urbane (în zilele noastre), subscriu (fiindu-le tuturor convenabile!), atunci convenția, acceptul majorității, devine cutumă, obicei, **Lege!**

Când un individ, membru al societății, jură că va respecta ceea ce el însuși dorește, el se include în **Lege**, consimte la **Lege**, acceptă **Legea**, cu toate consecințele... Bune, dacă le va respecta; considerate de alți indivizi inacceptabile - dacă aceia le vor călca. Iar dacă majoritatea le-a acceptat, solitarul se situează automat în afara prevederilor Legii!!!!

Pentru ca membrii unei comunități să se plieze normei promulgate, toți trebuie să consimtă, sau măcar majoritatea. Așa apare **legea civilă** cu trimitere la **Legea universală a Creatorului** (citește: **a bunului simț!**)

Să aminim **Codul lui Hammurabi** - cel mai vechi document scris în domeniul legislației din istoria omenirii? Să mai amintim pedepsele drastice apli-

cate călcătorilor Legii ? Să mai vorbesc de **Codul lui Caesar** - inspirat din cel mai sus menționat? De **Cele zece porunci ale lui Dumnezeu** - **codul lui Moise?** De **Codul lui Napoleon?** De legislația lumii moderne? Toate au la bază niște principii morale, un minimum de reguli prin care omul să facă doar atât cât să-l determine să rămână fidel lui însuși, lumii în care trăiește și familiei sale - baza existenței umane, „celula de bază” a societății - cum o numea Marx - inspirat, cu siguranță, de filosofia cristică detaliată în **Faptele apostolilor!**...

Așa revenim la Dumnezeu...

Grecii, mari amatori de șuete în agora, au propus sofisme chiar și la adresa lui Dumnezeu... Unul din ele se referă la atributele lui: „**Dumnezeu poate crea (în calitatea lui de Atot-Creator) o stâncă pe care să nu o poată ridica (Omnipotent fiind)?** Sofismul vrea să zică: dacă e Creatorul oricărui lucru, cum ar fi neputincios în fața propriei creații?... Ori e Omnipotent - și va putea ridica bolovanul - negându-și prima calitate, - ori este un Creator imperfect care nu poate să facă ceva dincolo de o limită, negându-și Omnipotența ... (ni se pare că aici e o viziune umană; limita omenească este recunoscută, dar este transmutată lui Dumnezeu pentru ca omul să se simtă creația superioară (**Blaise Pascal** - trestia gânditoare), dotată cu gândire, colaboratorul lui Dumnezeu, poate chiar, vai! egalul lui... (vezi **Vechiul Testament - Iacob!**)

Așa cum zicea **Mircea Eliade**, omul este, prin natură, religios (homo religiosus). Contează enorm, după umila mea opinie, cum devii religios !...

Unii au primit în familie o educație religioasă... „**Așa am apucat de la înaintași!**” Voi face la fel...! (tradiție - care nu implică individul); alții au ignorat astfel de teme (agnostică, indiferenți). Unii și-au pus întrebări la care nu au găsit răspunsuri imediate. (sceptici); alții au căutat acele răspunsuri... (cercetători). Și, în fine, alții le-au găsit „gata rumegate” la unii pe care i-au luat de mentori. (comozi,

(Continuare în pag. 25)

dar doritori de **mântuire**)

Există o combinații între aceste posibile orientări, mai greu de definit... Nu otiu care variantă poate fi mai agreabilă în ochii lui Dumnezeu...

Bănuiesc că planul Providenței nu ține seama de căile abordate, ci de finalitatea convertirii, dacă ea se realizează pentru salvarea sufletului. E trist, doar, că nu se dau soluții, rețete, indicații... Lumea este lăsată „in voia valurilor”...

Scriptura spune că „Duhul suflă unde vrea!”... Eu unul, înțeleg că dacă îți se va da să fii în „ceata celor aleși”, vei fi..., iar de nu îți se va da acest mare har, nu vei fi, oricâte strădanii ai depune, oricâte sacrificii vei face, oricât te vei strădui...

Nu vrea să ajung la magnifica dar sterila controversă a **Sf. Augustin** din **De civitas Dei**, care, într-o frază de maximă întindere, nu reușește să împace „*liberul arbitru*” cu „*predestinarea*”...

Dar când vii la Dumnezeu de bună voie, fie o după o lungă perioadă de ateism „oțitific” (sunt rodul unei îndelungate perioade de educație ateistă), înseamnă că **vrei**, că l-ai descoperit pe Dumnezeu, că ai nevoie de El, că aștepti de la El Ajutor, Lumină, Îndrumare, Ocrotire, Sfat, Binecuvântare, Har, Sprijin, ațtință, Orientare, Binefaceri, Stare de bine, Înțelepciune, ba chiar o colaborare permanentă atunci când recunoști micimea ființei tale în fața vicisitudinilor vieții cotidiene, în fața atâtor oțituri nimicnicii ale semenilor tăi mănăși doar de instincte animale....

oții că trebuie să colaborezi cu el prin rugăciune, oții că trebuie să te manifesti altruist, oții că empatia, invocată de unii de paradă, trebuie să fie o realitate, o practică curentă pentru tine, oții că Dumnezeu răsplătește ceea ce tu faci cu inimă bună, în taină, o-i repugnă ceea ce se face de față, din orgoliu, pentru uzul trufașilor...

oți totuși, răsplata, recunoașterea, îndreptățirea, nu vin !!! Ba, dimpotrivă !

Recurgi la **Cartea Sfântă** ca să afli soluții... Începi cu **Geneza**: Cain îl ucide pe Abel...

Ce spune Creatorul? Să nu fie dat morții greșitorul (Cain), ci să aibă un semn vizibil, ca toți să oțtie că e un asasin (un stigmat al păcatului, un semn al rușinii, ceva care să-l elimine din lumea celor corecți...)

Aici ar fi apanajul justițiar al lui Dumnezeu. Oh!, Doamne... De ce nu este în lumea de azi vizibilă această marcă? Oare căși oameni ar mai putea merge pe stradă cu nonalanța normalității? Căși nu ar cere să „se deschidă pământul” ca să nu mai îndure oprobriul public, dacă acesta ar exista ! Lumea de azi nu se mai sinchisește de reguli, nu mai vrea legi morale, ea vrea doar satisfacții senzuale, un bine imediat, împliniri superficiale... Romanii spuneau:

„*carpe diem*” - trăiește clipa (ziua)... adoptaseră stilul animalic, nu aveau viitor, nu le păsa de generațiile următoare, nu conta decât propria persoană oți satisfacția de moment...

Azi rețrăim acele „saturnalii romane” care au dus la prăbușirea imperiului Distracția, lipsa moralității, minciuna, ipocrizia, sperjurul, eludarea valorilor familiale, plăcerea cu orice preț, negarea semenilor, auto-prețuirea... iată doar câteva din multiplele căi distructive ale unei societăți bolnave! Dar atunci când omul se bazează pe Dumnezeu, oțtie că face binele, că se conformează principiilor, - într-un cuvânt - face voia Domnului, oțti totuși este umilit, este pus în situații critice, unde este dreptatea lui Dumnezeu?

Când greșitorii se bucură oțti dreptul suferă, cine face legea? Cum e posibil ca un Dumnezeu **drept** să permită o asemenea nedreptate?

De ce nu vin liniștea, pacea, ajutorul, sfatul oțti toate cele de care nedreptățitul are nevoie în momentele de derută? De ce nu i se dau perspective, sau măcar revelațiile punitive pentru eventualele lui erori - ca să oțtie că undeva, cândva a greșit oțti acum trebuie să ispășească. Iar dacă nu este așa, de ce nu este manifestă dreptatea divină față de el?

Cel aflat în deznădejde, cuprins de dubii, oripilat de inechitate, nu are decât o opțiune: asemănarea lumii pătinoare cu Cerul tăcut, imperturbabil....

Primul lucru care-ți trece prin minte este, în acest context, versetul din rugăciunea **Tatăl nostru**: „...precum în cer, așa oțti pe pământ...”

Similitudinea reacției cerești cu cea pământească - inexistentă !- este evidentă... Pământeni nu au înțelegere, nici reacții la situații dramatice care nu-i implică... Nici Cerul nu pare să aibă reacții....

Dacă în ne-timpul eternității problema poate avea soluții, în limita timpului uman, reacția ar trebui să fie mai evidentă, mai imediată, mai eficientă.... Altfel, în efemeritatea vieții terestre, așteptarea este deziluzie, iar deziluzia duce la necredință !

Lacrimi

Oricine plânge
a°a că o să plâng și eu.
Trebuia să încep într-o zi...
Ah! A căzut o frunză!
Ce-ar fi să-i plâng moartea?!
Sau poate viața...

Ură

În fiecare există un demon.
În mine se gase°te tot iadul.
Vrea cineva un drac?
Primul e gratis!

Iertare

Oare cineva a iertat?
Eu nu cred!
În fond, nu suntem zei.
Dovada: memoria
pe care o avem
când e vorba de gre°eli.
Ale altora...

De ce?

Îmi plâng absurditatea.
°i lacrimile sap°a
°an°uri adânci în suflet.
Ne-am pierdut pe drum.
De ce nu vrem
să ne mai reg°sim?
Oare sufletele noastre
au împietrit?

*

Îngeri °i demoni stau °i se bat
Care să intre primii

Mădălina Teodora DOGARU

Ne ucidem prin iubire

în sufletul meu.
- Vre°i o cafea?
Apa sfin°ită tocmai s-a terminat!
Oricum îngerii n-ar rezista aici.
S-ar intoxica...

**

Bântuip°i de himere,
hăituip°i de obsesii,
Însângea°i, încerc°am să ne iubim.

Dar atingerile ard,
sârut°ările sunt otr°avitoare,
Ne ucidem prin iubire...

Portretul

Nuan°e de regret,
sclipiri de insomnie se pierd
în tu°e de abandon.
Portretul e gata;
Tu °i eu, tu °i ea, eu °i el
Nefericit°a întâmplare
ca niciunul dintre noi
Să nu recunoasc°a
semnifica°ia cuvântului „nu!”.

Prim°avara

Cine-a spus că prim°avara
sose°te doar în martie?
Mă crede°i sau nu,
ea poate sosi iarna,
topind ghea°a sufletului
cu o adiere cald°a de iubire.
Fiecare zi pare un an
°i cre°tem ca eroii din poveste
pierzându-ne
prin pădurile eternit°ăpii.
Nesperata unire
a trupului cu spiritul
rena°te atunci
precum încercata Phoenix;
iat-o cum revine
cu mantia verde
îmbr°acându-i aripile!
Stau de vorb°a cu sufletul meu
°i-mi spune că-i bine.
Mă uit mirat°a la inorogi
°i cerul în care

zburd liber°a se închide
ca o închisoare de aur...
Se scrie o alt°a carte cu stele,
un basm nesf°ar°it prin milenii,
cu negru °i alb,
cu nebuni iubind regine...

T°acere

Când tu taci închizi
universul în ochii
°i vocea t°acerii tale
veste°te vina mea nelini°tit°a.

Dor

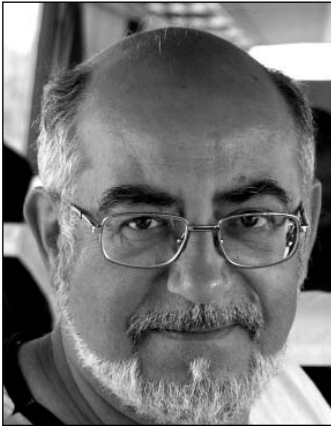
Uneori mi-e dor
de iubirile mele trecute.
A° vrea să le rev°ad,
s° le arunc în fa°a
fericirea °i tr°adarea
ce îmi rod câte pu°in din suflet,
ca °oricei sperio°i ai nop°ii

Marea

M°a trezesc în fiecare diminea°a
în fa°a unei m°ari
de geamuri °i antene.
M°a preg°atesc pentru serviciu,
iar chimicalele
ce-mi învăluie trupul
sunt lo°iuni de soare
cu SPF maxim -
s° nu-mi ard°a pielea
str°alucirea pro°tilor.

Calc în fiecare zi
pe asfaltul de nisip
°i m°a scald în undele
ce-mi ies în cale,
virtuale, desigur.

Dar, în fiecare zi plonjez
în adâncul meu,
în marea din ochii t°ai,
în marea noastr°a
iubire nevirtual°a,
nepierdut°a, netradat°a,
nemuritoare.

Dan NOREA

Trei povestiri științifico - fantastice

Dan, dansezi ?

– Dan, dansezi ?

Mă aflu într-o siditecă. O însoțeam pe nepoata mea Cristiana, care intrase în discoteca alăturată. Acum probabil sălta pe o melodie re-pop, cel mai probabil Ciuleandra remixată, ultimul hit la modă. Cristiana era la curent cu toate noutățile dar, ca toți cei de vârsta ei, nu făcea nici o diferență între Beatles și Queen. Pentru asta apăruseră siditecele, săli relativ noi în peisajul urban. Erau frecventate mai ales de persoane de vârsta a doua, care doreau să danseze pe o muzică ceva mai veche. DJ-ii erau de obicei istorici de artă, înaintea fiecărei melodii spuneau câteva vorbe despre autor, momentul și locul lansării, interpreți celebri de-a lungul timpului. Siditecele erau specializate - rock, twist, blues, tango... Cea în care mă găseam răsuna de acordurile valsului din Serenada lui Ceaikovski. Intrasem numai să ascult, trebuia să pierd cumva timpul.

– Dan, dansezi ?

Mă întorc încet către vocea uor cântată din spatele meu. Posesoarea ei, aproape la fel de înaltă ca mine, îmbrăcată într-o rochie lungă, neagră, mulată pe corp, părea să aibă dimensiunile ideale: 88-58-88. Nici celelalte amănunte nu păreau să se abată de la standardele de frumusețe. Părul lung, mătăsos, era împletit în ovișe roșii și aurii. Ochii mari, verzi se uitau întrebător la mine.

– Cu plăcere.

La dans constat că avea o uorință deosebită, răspundea perfect și la schimbările de amplitudine și la cele de ritm. Pușină lume oție să danseze bine vals. Pe mine mă învășase mama încă din copilărie. Considera că face parte din cultura generală.

– Ne cunoaștem de undeva ? îmi amintesc eu că îmi spusese pe nume. Mie figura mi se părea perfect străină, dar nu era prima oară când memoria îmi juca feste.

– Nnu, nu-nu cred.

Amuzat, îmi dau seama de confuzia creată. Numele meu era rezultatul unei mici bălbăieli. Altceva nu mai vorbim, ne lăsăm cuprinși de vârtejul valsului.

Mai târziu am constatat că uoara bălbăială apărea numai în momentele de intensă emoție. Probabil ezitase mult înainte de a mă invita la dans. De altfel, era un defect care îi dădea un farmec în plus, fără el ar fi fost perfecțiunea intruchipată.

Câteva săptămâni am fost nedespărșiți. Numai cine a iubit cu adevărat poate recunoaște starea de beatitudine care mă cuprindea imediat ce o lăsam în fața casei. Descopeream în fiecare moment un lucru nou, care îmi plăcea mai mult decât cele de până atunci. Nici unul dintre noi nu își exprimase încă dragostea. Eu aveam o teamă nelămurită: „Dacă mă consideră doar un prieten, un bun partener de plimbări și de conversație?”. Până când, într-o seară senină de mai, stând pe o bancă în parc, și-a rezemat capul de umărul meu. Sărutul a venit de la sine.

Într-o zi i-am cunoscut părinții. Tatăl era inginer, lucra la Uzina de Roboși Pozitronici. Mama era neurochirurg la Institutul din afara orașului. M-au privit cu un uor interes, dar fără o amabilitate excesivă. Asta m-a descumpănit puțin, dar așa cum îmi propusesem, am adus conversația la punctul dorit de mine:

– Ațiți că sunt prieten cu fiica dumneavoastră...

– ...

– ... de fapt o iubesc și am motive să cred că și ea mă iubește...

– ...

– ... și m-a° bucura dacă ar accepta să se mărite cu mine.

Urmă o tăcere jenantă. Cei doi se uitară unul la altul, el uor încruntat, ea întrebătoare. În sfârșit tatăl se hotărî:

(Continuare în pag. 28)

- ătii cu cine e^oti prieten ? Mai exact, cum o cheamă ?

- Da, Leni. Probabil că în buletin e Elena.

- Nu are buletin. Iar Leni vine de la LN-1953, numărul de serie din Uzina de Roboși Pozi-

tronici.

- Nnu înșeleg...

- Ca să înșelegi, vino cu mine.

Străbăturăm împreună un culoar pe care nu mai fusesem niciodată, până în fața unei camere cu un geam imens. În spatele geamului se vedea o față, imobilizată în pat, cu un mănunchi de fire ce păreau că îi ies direct din tâmpole.

- Ea este Corina, singura noastră fiică. Acum doi ani a avut un accident și a paralizat fără nici o șansă de refacere. Eu și soția mea ne-am unit eforturile și am creat-o pe Leni, un robot pozitronic cu o oarecare autonomie, dar conectată în permanență la creierul fiicei noastre. Gândurile, sentimentele, deciziile sunt în întregime ale Corinei. Toate senzațiile, mai exact toate cele cinci simțuri, sunt transmise instantaneu. Mișcările sunt autonome, pașii sunt făcuți de Leni dar direcția este comandată de Corina.

- Bine, dar... noi am făcut dragoste...

- Posibil, Leni a fost dotată și în sensul ăsta.

Poate mânca, pentru a savura o prăjitură gustoasă. Poate bea, ba chiar poate simți o uoară senzație de amețelă după un pahar de coniac. Poate avea relații sexuale, poate avea chiar orgasm. Totul pentru ca fiica noastră să aibă o viață cât mai aproape de cea reală.

Confuz, am plecat clatinându-mă. Două săptămâni am stat în pat cu ochii în tavan. După care m-am dat jos, am făcut un duș, m-am ras și am mers acasă la Leni. De fapt la Corina. Am sunat protocolar. Iese în ușă tatăl Corinei, gârbovit și ovăielnic:

- Vrei să intri ?

- Da, dacă nu vă deranjează.

- Poți să intri, dar nu mai e nimeni acasă.

Corina a murit, iar Leni a dispărut.

- Îmi... îmi pare rău... Cum s-a întâmplat ?

- Corina a avut un șoc. Era de așteptat, oricum a trăit mai mult decât speram la început.

- Și Leni cum de a dispărut ? Doar e un robot, ba chiar un robot pozitronic, ar trebui să asculte de cele trei legi.

- Păi nu cred că prin plecarea ei a provocat un rău cuiva. Deși... ne obișnuisem cu ea. Pe de altă parte, avea o capacitate de a învăța fantastică. Iar de

la Corina chiar avea ce învăța. Autonomia ei creștea neîncetat. O dată cu moartea Corinei, vrând nevrând, a devenit independentă. Sunt chiar îngrijorat, acum e singură, va trebui să ia decizii.

Peste câteva luni eram în aceeași siditecă unde începuse totul. Ascultam „Dunărea albastră” și o așteptam pe Cristiana. Deodată aud în spatele meu un glas ușor cântat:

- Dan, dansezi ?

Dorința

Inginerul își termină prezentarea în aplauzele furtunoase ale asistenței. La conferința de presă care a urmat, întrebările confrăților, ale medicilor și ale ziariștilor curgeau la nesfârșit:

- Ce tehnologie ați aplicat ?

- Câte cazuri ați diagnosticat ? și din ele, câte au fost corecte ?

- Cât a costat ?

Aparatul prezentat era un calculator de ultimă generație, dotat cu terminale pentru analize medicale din cele mai diverse și cu un sistem expert de diagnosticare a tuturor bolilor cunoscute. Fusesse testat cu succes pe numeroase cazuri, de fiecare dată diagnosticul, comparat cu opiniile specialistilor de vârf, era corect. Dar punctul forte nu era acesta. Calculatorul, pe lângă simptomele reieșite din analize, compara caracteristicile ADN-ului și putea indica speranța de viață a unui individ, cu aproximație de câțiva ani la oamenii sănătoși și de câteva zile la cei bolnavi cronic.

După prezentare, urmă dîneul. Din toate conversațiile reieșea același lucru: Inginerul va fi nominalizat în mod sigur anul acesta la premiul Nobel.

În sfârșit, lumea plecă. Rămaseră Inginerul și Asistentul, un tânăr care terminase cu succes facultățile de Medicină și Calculatoare și care contribuise substanțial la completarea bazei de cunoștințe a sistemului expert. Inginerul, obosit, îl întrebă:

- Ce facem cu hardughia ? Aș lăsa-o aici până mâine dimineață, dar...

- Lăsați că o păzesc eu, se repezi Asistentul. și așa voiam să-i verific zona de cunoștințe referitoare la cancer.

- Mulțumesc, răsuflă ușurat Inginerul. Abia aștept să merg acasă, să mă trântesc în fotoliu și să beau un pahar mare de coniac.

Rămas singur, Asistentul își frecă palmele, mulțumit : „De când așteptam momentul ăsta!”. Se dezbracă sumar, se întinse pe patul de diagnosticare și își conectă toate terminalele.

- Fă-mi un set complet de analize, îi

(Continuare în pag. 29)

comandă Calculatorului.

După câteva minute, Calculatorul raportă cu voce metalică:

– Analize complete.

– Care e speranța de viață a subiectului ?
întrebă Asistentul cu un u^oor tremur în voce.

– Care e precizia dorită ? întrebă la rândul său Calculatorul.

– Precizia maximă, se repezi Asistentul.

– Speranța de viață este zero, se auzi vocea din interiorul carcaserii. ^ai în aceea^oi secundă, Calculatorul trimise un impuls electric de înaltă tensiune în zona inimii.

– Era singura variantă în care se putea atinge precizia maximă de sută la sută, se mai auzi vocea metalică. După care nu se mai auzi nimic.

Întâlnire de gradul zero

Nava ajunsese la marginea Galaxiei. Mergeau oarecum la întâmplare, fiecare hipersalt îi lăsa într-o zonă din ce în ce mai îndepărtată de traseele comerciale. Decizia de a continua o luase Patronul, impulsivat de ultima Hotărâre a Consiliului Galactic: cel care descoperă o planetă considerată utilă o poate concesiona pe o sută de ani. Planete considerate utile erau cele cu valoare comercială ridicată, iar pentru asta trebuiau să îndeplinească două din trei condiții: să fie posibile stații de tranzit dacă se aflau aproape de rutele standard, să fie bogate în zăcăminte de metale rare sau să poată fi colonizate rapid. Ultima variantă presupunea cât mai multe asemănări cu Pământul: gravitație, atmosferă, climă, apă, floră ^oi în măsura posibilului, chiar faună.

Cum părăsiseră demult rutele standard, Patronul era hotărât să caute o planetă care să îndeplinească celelalte condiții: bogată în zăcăminte dar ^oi cât mai propice traiului. Găsiseră multe planete care îndeplineau parțial condițiile, dar niciuna ideală, la fiecare din ele ar fi trebuit timp ^oi bani pentru teraformare. Ori Patronul era falit. Cu ultimele resurse închiriasse o navă second-hand ^oi plătise un personal redus la minim.

Savantul, un fost profesor ie^oit la pensie, era singurul care ^otia să mânuiască ^oi să interpreteze rezultatele diverselor aparate. După măsurători se adâncea în calcule complicate ^oi dădea verdictul: minereuri în procente următoare..., atmosfera relativ bună, clima necesită o încălzire globală de n grade, gravitația u^oor scăzută dar tolerabilă...

Pilotul era o blondă fără prea multă imaginație. Î^oi cuno^otea meseria la perfecție, nu intra în panică în momentele dificile dar, mai presus de toate, în alegerea ei contase sexul. Patronul ^otia că va fi o călătorie lungă ^oi îi propusese încă din prima săp-

tămână o partidă. Pilotul acceptase fără ezitare, avea ceva experiență ^oi dorea la fel de mult să evite stresul provocat de abținerea. Relațiile sexuale nu afectaseră în nici un fel relațiile contractuale dintre ei.

Relații contractuale... Un avocat tânăr ^oi competent încheiase cu cei doi contracte beton. Nu era vorba de retribuția pentru serviciile prestate, în sensul ăsta le dăduse un avans la plecare ^oi le promisese restul la întoarcere. Era vorba de drepturile asupra planetelor găsite, care îi reveneau în întregime Patronului. Cu excepția decesului acestuia.

De 24 de ore se roteau pe orbită în jurul unei planete. După analize preliminare, speranțele renăscuseră. Gravitație, atmosferă, climă, totul te făcea să crezi că e^oti pe orbita planetei natale. Mai rămăneau analizele minerale, dar pentru asta trebuiau să coboare la sol.

Aleseră pentru aterizare un platou aflat între două lanțuri muntoase. Coborâră toți trei din navă ^oi văzură, surprin^oi, că alături se găsea o altă navă. În mod evident nu era una terestră. O trapă se deschise, ie^oi un omuleț de culoare verde smarald care se îndreptă jovial către ei ^oi începu să turuie. Sau cel puțin asta era impresia pământenilor, de^oi sunetele aduceau cu ni^ote chișăituri, înpelegeau totul.

– Numele meu este Dan Brown. De^oi mai potrivit ar fi fost Dan Green, se hlizi omulețul. Vin de pe planeta Kodul, din constelația Davinci. Ce coincidență, am aterizat exact în aceea^oi secundă. Va fi destul de greu să hotărâm a cui e planeta. Să ^oțiți că mie îmi place, nu renunț de bună voie. Vă propun un concurs, fiecare îi solicită celuilalt îndeplinirea unei dorințe. Cine ratează primul pleacă. Pentru că eu am propus concursul, vă las pe voi să începeți.

Omulețul se opri din turuit ^oi se uită întrebător la pământeni. Ace^otia, nedumeriți, se uitară unul la altul, apoi toți trei la omuleț. Chișăiturile continuară, de data asta cu adresă precisă, Patronul părea ^oeful expediției.

– Ce te aduce aici, care e dorința ta cea mai puternică ?

– Să fiu plin de bani ! exclamă Patronul.

– Se face !

^ai omulețul, scoțând din buzunare ca un prestidigitator diverse obiecte, începu o serie de operații pe care le execută cu precizie ^oi rapiditate, spre stupefacția Savantului ^oi a Pilotului. Cuvântul operații nu a fost ales la întâmplare. Mai întâi îi aplică o injecție de anestezie, astfel încât Patronul căzu la pământ cu fața în sus. Apoi îl despică cu un bisturiu, extrase organele interne ^oi oasele, până rămase pielea ca un balon dezumflat. După care omulețul scoase din aceea^oi buzunare teancuri de bancnote mari ^oi verzi, pe care le îndesă în piele

(Continuare în pag. 30)

până când Patronul îşi recăpătă forma iniţială. În final îl cusu cu mare grijă.

– Gata, e plin de bani. Cine urmează ?

Savantul şi Pilotul, încremeniţi, nu scoaseră o vorbă. Omuleţul îşi îndreptă privirile către Savant. Acesta se gândi, plin de panică „E rândul meu, ce mă fac?” Dar chişăitul care i se adresă avea un ton amabil.

– Tu ce doriţi ai?

Savantul se mai linişti. „Poate e sincer. Dacă îl refuz se supără. Mai bine aleg o dorinţă inofensivă”. Şi puse cu glas tare, cu multe ezitări în voce, una din întrebările care îl frământau în ultima vreme:

– Dacă se poate, numai dacă... Aº vrea să ºtiu când voi muri.

– Vrei să-ţi dau răspunsul în valoare absolută, folosind Calendarul Galactic Standard sau în valoare relativă, plecând din acest moment ?

– Relativă, în ani, luni şi zile faşă de azi, răspunse Savantul, uºurat că întrebarea nu îl supărase pe omuleţ.

– Peste trei secunde, rosti omuleţul.

Şi scoase din buzunar o armă laser cu care îl omorâ pe Savant. După care se întoarse spre Pilot.

– N-aveam altă soluţie ca să-i îndeplinesc dorinţa, nu pot prevedea viitorul. Tu ce doriţi ai ? întrebă, la fel de amabil.

Pilotul care era, să nu uităm, o blondă lipsită de imaginaţie, în loc să fie speriată era mai degrabă furioasă foc. Iar când era furioasă se bălbaia.

– Auzi, ia du-te la dracu, la dracu, la dracu, la...

Omuleţul îşi schimbă brusc culoarea, din verde smarald deveni verzui spălăcit. Cu alte cuvinte, se îngălbeni. Numele complet al nevastei sale, după căsătorie, era Sandra Cool Brown. Din cauza rezonanţei numelui dar şi a caracterului, toată lumea îi spunea Drakula.

– M-ai încuiat. Din cauza Drakulei am fugit în colţul ăsta de galaxie. Dacă îţi îndeplinesc dorinţa câºtig concursul, dar nu mai am ce face cu planeta. Prefer să renunş. Să ºtii că de pe orbită i-am făcut toate analizele, munşii din zare sunt plini de diamante.

După care omuleţul verde şi trist se urcă în nava sa şi decolă în trombă.

Poemele adolescenţei

Anca ELISEI

Fluturile

E un fluture care se zbate în mine.
Uneori aripile lui îmi mângâie părul
şi atunci ºtiu că se simte singur.
Alteori se joacă cu genele mele
şi atunci simt că nu am deschis niciodată
pleoapele îndeajuns.
Câteodată însă se mulţumeºte
să-ºi odihnească culorile pe lacrimile mele,
ca acum.

Rugă

învăpă-mă să ignor fenomenul reflexiei,
care îmi aruncă mereu înapoi,
din oglinda în care te caut,
ochii în proprii mei ochi...

învăpă-mă să îmi iubesc la fel
aripile şi tălpile
cine ºtie, în lumea asta ciudată
care din ele vor zbura mai întâi.

Andreea
APRODU

Zborul

Sufletul meu e trist
De atâtea depărtări...
Îngenunchez
şii vă spun:
- Nu, nu cer îndurare
Am auzit că pe rug se joacă copilăria...
Îmi este milă,
Aºa că mă grăbesc să îndeplinesc
Ultima dorinţă a călăului.

Mircea C. DINESCU

Epigramă sau dramă

Sunt întru totul de acord cu lunga „Replică” a redactorului șef al revistei **Epigrama**, Valerian Lică, la care a scris Directorul revistei și Președintele UER, George Corbu, publicată în nr. 37 al revistei **Hohote**. Așa este, toate publicațiile Uniunii sunt perfecte, nu există nici un motiv să fie criticate, criticile sunt numite pe drept „denigrări”. Mai se spune că autorii muncesc „serios și cu abnegație”, cuvinte care mi-au uns inima, îmi era dor de ele cam de mult timp.

Nici nu pricep cum a avut tupeu o publicație ca **Hohote** să facă denigrări, este o tipăritură care nici nu a fost pomenită în Revista UER, nu s-a ridicat măcar la nivelul zecilor de volume cu catrene naive și agramate ale lui Petre Chiva Coadă, care au fost menționate cu grijă în **Epigrama**. Revista gorjeană este o publicație fără valoare, s-a distribuit gratuit. „*Pupină elegantă nu strică nu!*”, întrebă dl. Valerian Lică. Evident nu strică, am și admirat eleganța cu care, răspunzând la „Ancheta” revistei, Geo Olteanu își laudă propriul volum și cere ca UER să-i găsească sponsor pentru reeditare. Cerere absolut justificată, dacă între timp s-a lămurit ce este cezura.

Apreciez grija avută de revista **Epigrama** pentru promovarea asonanțelor, inclusiv a epigramelor „antologice” cu asonanțe. După ce s-a tipărit un articol în care erau preamărite asonanțele și afurisii cei care scriu după învechitele reguli prozodice, am trimis un scurt articol despre ce a cerut Mircea Trifu de la epigrama contemporană. În numărul în care a fost publicat, la poarta redacției a apărut un catren adresat „*Nostalgicilor*”, cu poanta „*Căinii latră, caravana trece*”. Probabil că se referea la nostalgia după epigrama bună. Nu semăna cu o poezie a lui Nichita Stănescu, ci era aproape aidoma cu un madrigal adresat de G. Olteanu lui MIRCĂDIN. Am trimis revistei catrenul: „*Dorind ca lumea s-o destindă, / Umorul umblă în izmene / C-o caravană, ce colindă / Doar prin pustiuri craniene*.” (**Caravana umorului**). N-a avut loc în revistă, deși se referă la

starea generală a umorului. Văzând că nu pot să scriu la nivelul cerut, nu mi-am mai încercat norocul. Cu toate acestea, sunt foarte mulțumit pentru ce mi-a publicat revista UER din epigramele vechi, mai ales că unora li s-au adus îmbunătățiri. De exemplu, în nr. 36 din 2006, la pagina ANTOLOGICE mi s-a publicat vechea epigramă **Hieroglifă**, în care eu ziseseam, și a fost tipărit de mai mult ori:... „*Au pus o taxă pe prostie / și au plătit-o doar deșteptii*.” În revistă a apărut „*și au plătit-o tot deșteptii*.” Iată cum schimbarea numai a unui cuvânt îți dă un sens nou și minunat! Nu mi-ar fi dat prin minte că numai deșteptii plătesc taxe! Se asortează foarte bine pe aceeași pagină cu o creație în care se rimează la versurile 2-4 *trucul/lupul (Epigrama)*, o definiție a epigramei, **ceea ce demonstrează că aceasta este calea de urmat pentru a crea epigrame antologice**.

În același număr, la pagina MULTUM, tot la versurile 2-4 întâlnim asonanța o pot *avea/altcineva (Femeia)*. Până de curând cuvântul altcineva nu avea rimă, accentul căzând pe primul a. La aceeași pagină este publicat catrenul **Unui amic**: „*Spinarea și-a ndoit, sărman de el, / Plecat cum e mereu ca un câpel, / Subsecretar de Stat dori să fie el - / Muri răpus de-al vieții sale țel*.” Rima el / el este originală, nu cred că a mai folosit-o cineva. Tot originală dar și stranie este metafora din versul 2, ce fel de câpel o fi acela cocoșat? O încrucișare a câinelui cu câmila? și trebuie să înțelegem că decesul a survenit din cauza cocoșării?

În culegerea UER intitulată **Ridendo** sunt două asonanțe umoristice valoroase, ambele în versurile 2-4: *trăia/pensia (Unei întregărișe)* și *Mardăre/săle (Mielul orfan)*, dovadă că au fost alese cu grijă și trudă.

Concursurile revistei se dovedesc folositoare pentru stimularea epigramiștilor, jurizarea se face cu mult discernământ, selectându-se creații de certă valoare.

Cătigătorul concursului pe rime date din

(Continuare în pag. 32)

Epigrama nr. 39/mart. 2007 a fost Gheorghe Enăchescu, cu **Înflorire**: „În românescul nostru plai,/ Pe timp urât °i chiar cu soare,/ Cu precădere-n luna mai/ Corupția-i mereu în floare.” În privința acestui flagel s-au făcut cercetări °i mai înainte. Spre exemplu, eu am descoperit °i comunicat în 1997: „Sentinde molima ca pirul, / Tot dai ciubuc °i n-ai scăpare! / La noi corupția e-n floare,/ Iar floarea este trandafirul.” (**Corupția**). Mai apoi, Nic Petrescu a spus că are °i flori °i destui boboci, s-a mai stabilit nu numai că e în floare, ci a dat °i rod bogat. Epigrama din revistă este originală, a fost premiată pe merit, este prima dată când o investigație temeinică a scos la iveală că luna mai este cea mai vinovată de corupție! Cu toate acestea, chiar dacă redacția a comunicat cazul la D.N.A., cum era firesc, a fost un demers inutil - este °tiut faptul că marea corupție scapă nepedepsită. Pe de altă parte, vă imaginați ce perturbări s-ar produce în economie °i ce agitație în politică, dacă luna mai ar fi lipsită de libertate!

La **Concursul Național de Epigramă „Mircea Trifu”**, ediția a II-a, februarie 2007, la tema liberă Mihai Sălcușan a obținut mențiune pentru **Precușii chirurgicale**: „Chit că sunt sau nu dispu°i,/ Cu privire exigentă,/ Operează cu mânu°i.../ Să nu lase vreo amprentă!” Juriul, alcătuit numai din personalități cât se poate de competente, prof. univ. dr. °tefan Cazimir, George Corbu, George Zarafu, °i Prof. univ. Dr. Elis Râpeanu (pre°edinte) a socotit că a sosit timpul să fie înobilată °i apreciată o epigramă publicată în volum de Florina Dinescu în 1997: „°tiu o groză de suspu°i/ °i persoane influente/ Ce se poartă cu mânu°i,/ Spre a nu lăsa amprente.” (**Bună cre°tere**) Juriul a ales un mod fericit de a cinste memoria lui Trifu.

La **concursul „Top epigrama”**, din nr 46, iunie 2007, printre frunta°e s-a situat epigrama lui Valentin Groza, **Băseșciană**: „Nu-l cuprinde jena, / N-are ce să piardă, / Părăse°te scena / Suspendat de-o coardă.” Cititorilor normali le este imposibil să °i-i imagineze pe cei 322 de parlamentari alcătuiind o singură coardă. E o creație absconsă, accesibilă numai eliti°tilor °i este de neînpeles de ce a obținut numai 8 puncte, nu măcar 9, cât a fost punctajul maxim.

De o mare importanță s-au dovedit interviurile publicate în **Epigrama**. Personalitățile intervievate au dovedit, în cea mai mare parte, că au cunoștință de numele câtorva clasici, au avut o părere aproximativ bună până la relativ proastă sau foarte proastă despre epigramă, cam toți au spus că în literatură copiatul este normal °i benefic, tot °pilul este ca plagiatul să fie mai fotogenic decât originalul, au dat exemple de clasici plagiatori; până °i despre Caragiale s-a spus că a fost specialist.

Drept „istorie literară” a fost tipărită o prezentare a epigramei făcută de scriitorul Romulus Vulpescu la TVR, în 1962. De °i pe mai bine de patru pagini au fost prezentate lucruri cunoscute de epigrami°ti, epigrame publicate °i răspublicate ale clasicii, sunt foarte folositoare miilor sau zecilor de mii de cititori neepigrami°ti ai revistei.

Pentru aprecierea epigramelor la adevărata valoare, o importanță covârșitoare a dovedit-o prefașarea volumelor de către corifei, ajutându-ne să ne dăm mai bine seama de valoarea cârșilor, respectiv a epigramelor cuprinse. O carte valoroasă s-a dovedit a fi antologia **Urma°ii lui Cincinat**, realizată de antologi°tii Gheorghe Culicovschi °i Valerian Lică, în 2004, sub egida UER. George Corbu spune în prefașă: „Această selecție de epigrame moral - judiciare, care îl situează pe Cincinat Pavelescu în frunte - [...] este una cu adevărat valoroase apărute în anii din urmă...” Dezacordul gramatical trebuie să fie de la tipografie, noi reșinem numai că este o carte dintre cele mai valoroase, în fruntea autorilor situându-se Cincinat. Inițial am crezut că este o apreciere greșită, Cincinat este abia pe locul III, cu 16 epigrame, Mihai Sălcușan °i Constantin Monea pe locul II, la egalitate, cu 17, iar pe primul loc tronează Gh. Culicovschi, cu 24 epigrame... antologice! M-am în°elat, aprecierea nu s-a făcut după numărul de epigrame, ci după valoarea lor. În lista nominalizașilor care au adus cel mai preșios aport se găsesc °i autori reprezentati numai de 1-2-3 creașii. Dintre aceștia, Ion Mărginean are numai această epigramă tipărită: „Văd pe hoș într-un °opron/ Cu o găscă sub palton. / - Ce-i cu ea, apuc de-i strig? / - O-n-călzesc, că-i tare frig!” (**Hoșul milos**). O realizare umoristică deosebită, precis va avea mare succes în rândul tineretului, succes care îl poate egala pe acela avut de „Căpelu° cu părul creș / Fură rașa din coteș.”

Tot numai pentru o singură epigramă tipărită a fost evidenșiat °i Ion Sava Costin: „ În ora° °i-n primărie / Firul cinstei s-a-nterupt, / Că sunt, după cum se scrie, / Toși o apă... °i-un corupt.” (**Corupția s-a generalizat**). Nu °tiu de ce, dar trebuie să fie mult mai bună decât o epigramă mai veche a lui Mircea Oancea, care nu a avut loc aici: „Ajun°i la sânul cald al pării, / Trudesc în culmea-nflăcărării / °i nu se mai opresc din supt, / Sunt tot o apă °i-un corupt.” (**Conducătorii**) Probabil că e mult mai slabă, fiindcă altele asemănătoare au fost puse să se lupte între ele.

Paula Georgeta Dimitriu a fost apreciată pentru două epigrame: „Fu bietul amendat că vâca lúi/ Trecuse în grădina vărului,/ Că după lege nu-i voie să treacă.../ De parcă ar °ti legea biata vacă?!” (**Unuia**). În afara poantei cu compătımirea vacii, cred

(Continuare în pag. 33)

că a produs impresie frumoasă asonanță din rimă, *văca lui/vărului*. „A avansat atât de mult *oțiința* / Că detergentul scoate orice pată / De pe-albituri sau rufă colorată... / Rămâne doar pătată... *con^otiința!*” (**Con^otiința**). Din păcate, aceasta trebuie să se lupte cu epigrama lui Mihai Cosma, **Justiția**, un detergent care... „Scoate ori ce fel de pete/ Nu ^oi de pe *con^otiința!*”

Epigramei vechi a lui Ilie Ciobescu, cu poanta „*recurs la Judecata de Apoi*”, i s-a dat ca adversară una a lui Mitică Ion. „*În sute de procese ce-a parcurs, / S-a războit cu pricini vechi ^oi noi / ^ai nu ar renunța la vre-un recurs, / De-ar fi chiar Judecata de Apoi.*” (**Unui procesoman** - Ilie Ciobescu); „*Expert în cod penal ^oi în gargară, / Măsluitor de acte ^oi eroi, / E-n stare fariseul ca să ceară / Recurs la Judecata de Apoi.*” - scrie Mitică Ion. E imposibil să ne dăm seama care este mai valoroasă, George Corbu categorisește ambii autori valoroși. În schimb, epigrama maestrului Mihai Sălcușan, „*Începutul n'a fost oul, / A furat direct chiar bou! / Azi, evaluându-i prada, / Văd că fură... cu cireada!*” (**Confirmare**) este întrecută de singura epigramă a lui Anastase Popescu: „*Cine fură azi un ou, / Făr să ri^ote condamnare, / Măine, nu mai fură-un bou, / Fură o cireadă mare.*” (**Ca la noi la nimenea**) Epigrama brăileanului pare să aibă supremație îndelungată, e aproape imposibil să fure cineva tot ^oeptelul.

Florina Dinescu are patru epigrame în antologie, una este din 1992 ^oi tipărită apoi de multe ori: „*Acum am înpeles deplin / Eșența unei vechi zicale, / «Că adevărul e în vin» / ^ai nicidecum în tribunale!*” (**Edificare**). Mihai Sălcușan cunoaște mai bine situația de azi ^oi spune: „*Adevărul, bag de seamă, / E un caz paradoxal: / Stă-n bîrdace jos, în cramă, / Prea pușin în tribunal.*” (**In vino veritas**). Tema nu este totuși epuizată, pot apare ^oi alte creații antologice cu poanta „Doar un strop în tribunal”, „^ai căpiva stropi în tribunal”, sau „Doar picături în tribunal”.

Eu am tipărit în 2002 **Politica ^oi adevărul**: „*Se spune despre adevăr / Că cei de sus îl trag de păr, / Dar e o pură fantezie, / Ei i-au produs demult chelie.*” Antologii^otii au văzut că este slabă ^oi au preferat o creație a proaspetei epigramiste Georgeta Tretelnîchi: „*Dé mult caută-adevărul... / L-au găsit: e gol golul. / Dé-atât drum e ^oi descult / Cât l-au tras, i-au smuls ^oi părul.*” (**Perseverență**). Sunt fericiți că nu trebuie să se lupte între ele. Nu ^otiu cât de fericiți poate fi pe lumea cealaltă Ion Vladimir, a cărui epigramă trebuie să se lupte cu una a lui Alecu Sanda, molipsit mai târziu de genul epigramatic: „*El adevărul prețuiește / Cu multă grijă ^oi ardoare / ^ai, pentru-a nu-l călca-n picioare, / Întotdeauna-l ocolește.*” (**Unui avocat** - Ion Vladimir). „*Omule, mă înpelege: / Nu pot trece peste lege! / - Ba eu cred că am*

putea... / S-o luăm alătura.” (**Rezolvare** - Alecu Sandală). Aceasta are avantaj net, prin rima *putea/alătura*.

O epigramă semnată de Eugen Albu, **Cincinnati despre avocați**: „*Tipi cu elocință fină / Care scot, întotdeauna, / Adevărul la lumină / Folosind abil minciuna.*” ar fi trebuit să se numească Ion Grigore despre avocați, fiindcă el a scris, cu mult înainte de a deveni Albu epigramist: „*Se odihnește omul împăcat / Cu sine ^oi cu pronia divină; / Ce de minciuni la bară a turnat / Să scoată adevărul la lumină!*” (**Epitaf unui epigramist**)

În 1997 Florina Dinescu a tipărit **Pară de vis**: „*Crește-n mine tot mai mult mândria! / Vin mereu în căduri, vin cu toții/ Să se recicleze-n România!...Mafioșii!*” Antologii^otii ^oi-au dat seama că nu rezistă în fața unei creații a lui Eugen Albu - **Mafia**: „*Se ^otie clar despre MAFIA / Că din Sicilia a pornit/ ^ai nicidecum din România / ... Aici doar s-a desăvârșit.*” E cu totul altceva.

Dintre epigramele fără legătură cu justiția sau cu morala, se evidențiază singura epigramă selecționată lui Petre-Paul Dimitriu: „*Doctor, savant, oricât de mare / ^ai avocat de-ar fi un as, / El poa' să spună sus ^oi tare / Cât se cred ei... pe toți i-am ras!*” (**Un frizer**). Ne amintește de o epigramă a unui clasic, Radu D. Rosetti, prezentă în antologia lui Crevedia, intitulată **D-lui Take Ionescu (mare avocat ^oi orator)**: „*În toată țara românească, / Bărbierul singur are nas / Să poată să se grozăvească: / «L-am ras!»*” Selecția a fost judicioasă, frizerul lui Rosetti l-a ras numai pe Take zis „gură de aur”, pe când frizerul lui Dimitriu a reușit să-i radă pe toți, într-un timp când majoritatea preferă să se radă singuri!

Trebuie să mulțumesc antologii^otilor că nu m-au făcut de rușine, au făcut o selecție riguroasă. Prin sîta lor, din câte am trimis, nu a trecut nici o epigramă pe care o credeam bună, Trifu îi dăduse un premiu ^oi o tipărise într-o culegere. Aici se vede diferența dintre culegere ^oi antologie!

O epigramă valoroasă ^oi fără concurență se dovedește **Urmașilor lui Cincinnati**: „*Umbrii de gloria-i postumă, / Pe el, ce este astăzi humă, / Urmașii, iată-l prefăcură / În unitate de măsură.*” - Ioan Miculescu. În sfârșit avem un criteriu obiectiv de apreciere a epigramiștilor, nu a epigramelor. Putem spune că un autor are valoare de 2 Cincinnati, 3 Cincinnati, sau minus 1 Cincinnati, minus 5 Cincinnati, etc. De exemplu, pentru creațiile din această antologie Gh. Culicovschi are 1 Cincinnati ^oi jumătate, eu minus 2 Cincinnati ^oi trei sferturi, alții au minus 4 Cincinnati, minus 9 Cincinnati ^oi un sfert, etc.

Multe epigrame antologice ale contemporanilor

(Continuare în pag. 34)

no^otri au rime cu asonanțe originale, dovedind că s-a făcut o selecție serioasă și adevărat cu multă trudă și abnegație: *treabă/epigramă, enervantă/legată, nemernic/intuneric, vedea/act, legiui-torul/adevărul, uzânje/nâlpe, sunt/cuvânt, mini^otrii/terori^otii, (sic!) súpâr/astâmpâr, are/susține, sperânță/ăstre, schimbă/strâmbă, glumăață/instânță, putea/alătura, dreptății/cu tine, strânsă/atinsă, omului/își spuî. Nici antologii^otii nu s-au lăsat mai prejos, Culicovschi rimează eu/dulău în finalul epigramei **Aceluia^o după ce a devenit magistrat**, iar V. Lică are sătui/leului: „N-au studiat degeaba cartea / Cu legi, de-acuma sunt sătui! / Ei sunt aceia ce-și iau partea... / Dar numai... partea leului!” (**Avocații**) Cu atâtea reu^oite asonanțe, cartea poate concura cu antologia **Cu și despre femei**, a antologistei Rodica Hanu.*

Eugen Albu este unul dintre cei mai talentați epigramiști și a înnobilit multe epigrame bune dar învechite sau ceva mai vechi, chiar și o epigramă a lui Sorin Pavel, publicată postum: „Din căpi, cu gânduri sau cuvinte, / S-au plâns o viață, -n lung și-n lat, / Nici unul nu s-a văitat / Că n-are minte...” (**Tristă amintire** - Epigrame, 1979, prefată George Corbu). Eugen Albu spune: „Există-atâția bieți sărmani / Ce-o duc mai rău ca înainte / Și toți se plâng că nu au bani / Dar nimenea că n-are minte.” (**Trădarea lui Hipocrat**, 2004) Mi-a plăcut mult epigrama lui Pavel dar sunt nevoit să o socotesc mai bună pe a lui Albu (prefața volumului este făcută tot de George Corbu, iar autorul mulțumește „maestrului, care prin amabilitate copleșitoare mi-a oferit tot sprijinul în evaluare și prefățarea cărții.” Exegetul consideră volumul „o reușită deplină, [...] consolidând o reputație dintre cele mai solide și stabile”. Cum George Corbu a spus și la Brăila că îl consideră pe Sorin Pavel „un geniu al epigramei”, rezultă că Albu este ceva deasupra. Volumul are și o postfață în care este binecuvântat de NICOMAH, supranumit de autor „Patriarhal epigramei”.

Autorul s-a aplecat și asupra altor vechituri, aducându-le înnoiri valoroase. „Ca pacient fidel a o vrea / Să-și mulțumesc pentru lucrare; / Nu-mi folosește la mâncare / Dar foarte bine beau cu ea.” (**Doctor Sabin Sârb, stomatolog**) Este înnobilarea unei vechituri a lui Mircea Bogdan, publicată în culegerea din 1976 și în antologia **Epigramiști români de azi**, 1979: „De-o săptămână mi-a montat / O frumusețe de dantură; / Nefolosind la mestecat, / M-am apucat de băutura.” (**Dentistului meu**) Noua realizare este superioară ca stil, („Nu-mi folosește la mâncare” - se poate crede că a încercat să o folosească drept ingredient), în plus acea antologie a și fost criticată la vremea ei de Corbu și nu e folosită de marii antologiști de azi nici ca „bibliografie selectivă”.

„Eu tot mai sper că am să fiu / Curând un

scriitor de glorie / Prin amintirile ce-mi scriu / Acum, când nu mai am memorie!” Eugen Albu - **Optimism**. Scrisese, mai înainte Ion Grigore: „Povestea e cam curioasă / (Vorbesec de cazuri ce le știu): / Memoriile și le scriu / Doar când memoria îi lasă.” (**Unor autori de memorii**) Scrisesem și eu un catren cu versurile 3-4 identice, am renunțat la el fiindcă l-a citit Grigore pe al lui, în club. Atunci mi-a părut rău că nu m-am grăbit, acum nu-mi mai pare. „Chiar de-și slabă și bătrână, / Soacra mea nimic nu cere, / Totuși i-am întins o mână / Și acum plânge de durere.” (**Compașiune**). Eu am scris mai înainte și mai prost: „Când n-ai mâncat de-o săptămână, / Să nu te temi că te corupe / Acel ce își întinde-o mână / Chiar până ce... se rupe.” (**Întrajutorare**)

Petru Poantă este singurul critic literar care apreciază epigrama și o și susține. Domnia sa spunea într-o prefată a unei antologii clujene din 1993: ... „epigrama pretinde o compoziție aparte, o înțelegere anumită a surprizei și nu în ultimul rând talent”. În privința apariției epigramiștilor, presupune: „E posibil ca impulsul original care îi animă pe unii să se afle într-un obscur sentiment al puterii ori în diverse frustrări și resentimente.”

Spre deosebire de acad. Șerban Cioculescu, care a fost suspinător al epigramei în general, Petru Poantă susține numai epigrama transilvăneană, considerând Clujul „centrul vital al epigramei”. Să sperăm că viitorul ne va rezerva surpriza apariției unor critici suporteri literari care să susțină și celelalte regiuni ale țării.

În interviul pe care l-a acordat lui George Corbu, Poantă spune că a și făcut câteva antologii de epigrame. Este o surpriză, dintre toate antologiile clujene numai în **O antologie a epigramei românești actuale**, 1999, figurează ca antologator alături de Ioan Pop. E păcat că a lăsat să beneficieze alții de meritele sale. Foarte frumos a definit „spiritul epigramatic” constând „în ingeniozitate spirituală, în jocul subtil cu ideile”. Acestea se văd în toate epigramele antologice publicate la Cluj, de exemplu: **Unui tociar**: „Când i-am dus ieri un cupit / Și-un topor la ascuțit, / Firma nu și-a dezmințit... / Le-a tocit!” (Ioan Rașiu, **O antologie a epigramei românești**). Își trebuie o mare ingeniozitate spirituală și talent pentru a pune în valoare o astfel de idee originală, la fel ca și în **Elita**: „Pensionari din toate scoți / Și în oți aflăși în faliment / Se odihnesc pe bani frumoși / În Parlament!” (Mihai Sălcușan) Este o poantă neașteptată și absolut nouă, la fel ca și în excepționala epigramă semnată de Romulus Slivinschi: „La oricare facultate, / Pine minte, măi nepoate, / Primii zece ani sunt grei... / Pân' ajungi în anul trei.” (**Anii studenției**) Originalitatea constă în cei „zece ani”, prin anii

(Continuare în pag. 35)

'60 circula oral sub forma „Primii 0ase ani sunt grei”.

În antologia din 1999 sunt și alte jocuri subtile și neașteptate cu ideile, cum este în **Demagogie prezidențială**: „De-acum noi toți cei mandatați / și guvernanți și deputați / Ne vom sacrifica, s-a spus, / Să-l ocrotim pe cel condus. / ... și iată unde am ajuns... / Că toate merg cu fundu-n sus.” (Al Stănescu) Originalitatea constă în expunerea ideii în 0ase versuri, până atunci fusese versificată numai în catrene, precum și în rima finală *ajuns/sus*. Aurel Son are o apetisantă și surprinzătoare **Rețetă culinară în tranziție**: „- Alo! În aluat pui patru ouă./ Da? pune trei, rețetă nouă./ Alo, pune drag?, numai două./ Cum? fă-tă atunci că pui și ouă...” Surpriza este că din orice parte ai număra rimele, ies tot două ouă la socoteală. Gheorghe Popa ne aduce la cunoștință **Mesajul occidentului către români**: „Vor băieții cu tot harul / Să ne facă caterincă: / Dacă v-ați ucis cizmarul / Púrtați dragilor... opincă.” Compoziția aparte constă în strecurarea unei reușite cacofonii în versul 2. Au fost alese și innoiri lingvistice: „și urlându de durere” (**Unui oculist din opoziție**, Vlad Olărescu), sau „Nemi0cași și catatonici” (**Narcisism revoluționar**, Mihai Cozma) - poziția catatonică fiind o poziție imobilă în unele boli psihice grave - iar Aurel Son în **Ah, tranziția!** spune „O țară strigă disperat”, dovedind o intuiție lingvistică remarcabilă.

Unii autori s-au întrecut în a nu avea nici două versuri cu același număr de picioare. La egalitate se află Adrian Sfinte^o cu 9, 8, 11, 10 silabe în **România iarna 1999** și Octavian Gr. Zegreanu în **Desigur**, un catren în proză cu 10, 7, 9, 8 silabe.

Cu ocazia aniversării unui sfert de secol de activitate, cenaclul clujean a tipărit un impozant volum, intitulat **Satiricon un sfert de veac 1979-2004**, antologie de epigramă a cenaclului alcătuită de Silvia și Marian Popescu, Eugen Pop și Ioan Pop. În cea mai importantă dintre postfețe d-na Silvia Popescu spune, printre altele: „Folosind cuvinte, altădată interzise, se obțin nuanțe, se sesizează raporturi subtile [...] Cu toată libertatea de exprimate, spre deosebire de alte genuri literare sau artistice, epigrami0tii nu sunt niciodată frivoli.”

Iată patru exemple ale modului fericit în care ofișerul Alexandru Misiuga a folosit nuanțele lăsate la îndemână de libertatea de exprimare: „Doamne spune ce să fac / Soacrei să-i mai vin de hac? / I-am rupt fălcile în două / Dar se face cum că plouă...” (**Ultima rugă**); „Soacrei de la Năsăud / Îi mai dau un pumn în silă, / Fiind-că-mi place să aud / Cum îi sună apa-n bilă...” (**Hobby... muzical**) „Eu pe soacra-am sorcovit-o / Dar ea nu zicea nimic. / Când să-i dau și un pupic, / Am dedus că a... mierlit-o!” (**De Anul Nou**) „Câinii cu colaci în coadă / La noi s-au privatizat. / Unu-a zis că-l doare-n noadă /

și Bănescu l-a castrat...” (**Măsuri draconice**). Din aceste creații antologice răzbate, în egală măsură, atât sensibilitatea deosebită a poetului, cât și caracterul dărz al fostului ofișer. Folosind o fină nuanțare a unor cuvinte care altădată ar fi putut să pară licențioase, autorul ne ajută să sesizăm raporturile subtile dintre poet și soacră, sau între noada câinelui și Bănescu. Putem evalua cu u0urință imensa evoluție a civilizației de pe timpul lui Aristotel și până acum, atunci omul era „o ființă socială”!

Antologia are numeroase creații în care mustește umorul, abundă poantele fine sau cugerările filosofice, mă mai opresc numai la câteva.

Tehnicianul Pavel Marin Boșoc vede rezolvarea disputelor politice în spirit cre0tinesc: „Cum pe primar îl contrazici, / Îl sapi mereu și tihnă n-ai, / Pi-a^o dărui cu drag un brici, / Că vene ai.” (**Unui consilier**)

Profesoara Lucia Pa0calău-Barișchi iese în evidență cu o **Reacție**: „Când își bagă dracu-o coadă / Într-o epigramă-a mea, / Toată lumea vrea să vadă / Poanta lui și mintea mea.” Este foarte just dar, când își bagă dracu coada, 0tîși cât de greu este să dezlegi un mister, cum ar fi ce rezultă din această „reacție”! În această creație se vede relația intrinsecă dintre forțele malefice și multe epigrame, astfel că apare justificată atitudinea dreptcredințioșilor care se închină când le citesc. Creația excelează și prin rima poantei, *mea/mea*, incitând cititorii să caute sensurile ascunse ale acestui pronume.

Profesoara Maria Ioniță ne dă un **Sfat prietenesc**: „Ce căldură! Ce căldură! / Se topește limba-n gură! / Cred... că nu ar prinde rău / Niște țuică de Zalău.” Deși țuica de Zalău nu este a^oa de bine cunoscută ca țuica de Pitești sau cea de Văleni de Munte, nu mă îndoiesc că doamna profesoară a avut motive temeiice pentru a ne-o recomanda ca remediu pentru combarerea efectului de seră și ca poantă. Soșul doamnei, profesorul Valeriu Ioniță are un alt sfat, îndeamnă la **Răbdare**: „Măine-i ziua ta cea mare, / Trebuie să ai răbdare; / Carul să ți-l pregătești, / Că ai multe să plătești.” Face parte din epigramele antologice care pun la contribuție mintea cititorului; îl face să se întrebe: cine este datornicul, cui îi e dator și pentru ce? Din multiplele posibile înșelesuri ale acestui sfat profund, eu m-am oprit la două: ori se adresează unui păcătos muribund pe care îl așteaptă Judecata Divină, ori este vorba de niscaiva datorii pentru țuică de Zalău.

D-na Maria Baci, scriitoare, ne dă un distih antologic concis, care nu necesită comentarii: „Domnul și cu doamna Kitsch / Au creat doi Kitsch mai mici...” (**Creativitate**)

Sociologul Gheorghe Mraiște a făcut urmă-

(Continuare în pag. 36)

toarea comunicare °tiințifică: „*Când eram elev de °coală / Am iubit o profesoară / Căci gândirea mea era / Când la carte, când la ea.*” (**Dragoste de °coală**). Este o epigramă cu puternic caracter dramatic. Arată suferința chinuitoare a gândirii, obligată să se împartă în proporții nedefinite între °coală °i profesoară. Vedem °i suferința °colii, oglindită în rima °coală / profesoară. În final apare suferința cititorului, care se chinuie să găsească poanta, ascunsă de autor cu multă pricepere.

Farmacistul Ioan Marinescu a descoperit cauza e°ecului primului astronaut: „*De-a vrut să dea un rost / Legii gravitației, / O victimă a fost / A insoțirii.*” (**Icar**). Pe lângă valoarea literară, epigrama este o chintesență de educație sanitară, ar trebui afi°ată pe toate plajele lumii.

Într-o **Cugetare** antologică profesoara Ico-nița Octavia Micu, fiica epigramistului Pavel Bellu, spune: „*Când i-am văzut pe umori°ti / A°a de gravi, a°a de tri°ti, / Am suspinat, în gândul meu: / Cu-adevărât că e de rău!...*” (reu, presupun, trebuie să fie gre°eală de tipar).

Dintre epigramele cu poantă identică, un loc aparte îl ocupă cea semnată de Marius Opri°ca, inginer: „*Încărcat de ani, / Zice: la aminte! / Toți se plâng de bani, / Nimenea de minte...*” (**Unui amic „filozof”**). Fiind preferată de cei patru antologi°ti, înseamnă că este mai bună decât **Tristă amintire** a lui Eugen Albu, superioră la rândul ei epigramei geniale a lui Sorin Pavel, după cum am văzut mai înainte.

Alexandra Marcu, fără profesie, semnează **Rara avis**: „*Mult tăcuta mea vecină / Toate pare să le °tie, / Chiar tăcerea ei e plină / De gre°eli de-ortografie.*” Cum o °tim semnată °i de prof. Traian Marcu, decedat în 1986, înseamnă că Alexandra Marcu a mo°tenit-o prin testament. I-a adus o îmbunătățire, versul 2 nu se mai termină cu puncte de suspensie, ci cu virgulă.

Antologia reproduce °i elogiile adresate de floarea epigramei române°ti din țară °i de peste mări °i țări antologiilor clujene, categorisite „*de înalt nivel*”, „*excelente*”, etc. D-na Prof. Dr. Elis Răpeanu le-a dedicat un madrigal: „*A° vrea să spun, stimăți confrăți, / Că zâmbetul sub arme, la atac, / L-ați înălțat deasupra de Carpați / Din colțul buzei până-n vârf de veac!*” (**Prețuire**). Iată ce s-a scris, tocmai din Japonia: „*Sărbători fericite °i un an nou mult mai bun. Ce mai faceți? Mulțumesc pentru ziar. Câteodată mă întâlnesc cu colegele °i fac mâncare românească. Am nevoie de rețetă! Noriko Tomy Japonia.*” Ați înțeles, este o scrisoare umoristică încifrată. „Mă întâlnesc cu colegele °i fac mâncare românească” înseamnă am făcut un cenaclu de epigramă în limba română, iar „Am nevoie de rețetă!” înseamnă a°tept antologia. Acesta trebuie să fie înțelesul,

altfel nu ar fi fost publicată în antologie.

Dintre interviurile publicate în **Epigrama**, se distinge cel luat omului de cultură Romulus Dianu, publicat în nr. 38 din dec. 2006 cu titlul **Epigrama este o critică**. În afara meritului că ocupă trei pagini °i jumătate, completând penuria de materiale acuza-tă de redactorul °ef, se dovede°te de o importanță excepțională pentru prezentul °i viitorul epigramei. Intervievatul °tia că Marșal, Cyrano, Anton Pann, Caragiale, Cincinat au fost epigrami°ti °i că „în sensul larg, pamfletul, memorialistica, jansismul lui Saint-Simon °i comedia de moravuri sunt toate de factură epigramatică” °tia că „Horia Furtună, Victor Eftimiu °i alții au scris mii de epigrame bune. Unde sunt? Nicăeri”. Chiar a°a, cum au lăsat marii no°tri antologi°ti Corbu, Zarafu, Lică, Tarlapan, să se piardă mii de epigrame bune, nu au găsit măcar la Biblioteca Academiei Române câteva zeci în manuscrise?! Numai Victor Eftimiu are publicată o epigramă în capitolul **Alți epigrami°ti**, în **Antologia Epigramei Române°ti** °i două în **Epigrama daco-romană**.

De°i R.D. spunea cu multă modestie „*Omi-teți-mă dintre izvoarele de documentare ale epigramei*”, a dat răspunsuri pertinente dovedind o vastă documentare: „*Râsul nu e o atitudine ci o lipsă de atitudine. [...] Numai orgoliul râde. Relaxia dintre spirit °i epigramă este mai limitată decât în alte genuri literare. Dezaprob epigrama, fiindcă este un gen u°or °i agresiv, vanitos apodictic. Vă condamnați să produceți un vin excelent pe o podgorie de un metru pătrat. Veți aduce literaturii „margaritas ante porcos” (perle la porci). Veți culege invidia °i răutatea oamenilor. Duceți-vă cu epigrama în dramaturgie °i nu veți regreta.*”

Pentru mine, interviul acestui mare cărturar s-a dovedit plin de învățăminte °i stimulator. M-am lămurit că nu mai are rost să pierd timpul cu epigrama. În îndelungata perioadă pe care o mai am de trăit voi trece la confecționarea unui ciclu de drame istorice, inspirate din faptele viteje°ti ale marilor politicieni români din secolul XXI. Voi scrie piese în 3 - 4 - 5 acte penale °i cât mai multe tablouri originale, ori plagiate.

Toate acestea m-au îndemnat să renunț o lecură la egoism °i să vă dau °i un sfat: frașilor, renunțați la orgoliu, la lipsa de atitudine, la răutate, la agresivitate, nu mai dați mărgăritare porcilor, nu mai fiți vanito°i apodictici, lăsați dracului epigrama °i treceți pe dramaturgie! S-a rimat de sute de ori epigramă/dramă sau dramă/epigramă, îndeosebi ca poantă, încât trecerea se va face u°or. Iar cei care totu°i aveți oarece jenă față de teatru, nu desperăți! Scrieți măcar ni°te ode adresate conducătorilor no°tri iubii °i astfel veți putea intra în istorie °i chiar în Senat!

Paul Miron

O evocare de

Carmen MINCULESCU

La 17 aprilie 2008 s-a stins din viața Prof. Dr. Dr. h.c. **Paul Miron**, personalitate culturală a orașului Freiburg, scriitor și romanist apreciat, profesor al Universității din Freiburg

În viața fiecăruia dintre noi există, sau ar trebui să existe, mai devreme sau mai târziu, oameni care ne marchează existența. Aceste persoane ne devin modele, iar personalitatea lor ne poate urmări toată viața, indiferent cât de puțin timp am fi petrecut împreună sau cât de departe fizic ne sînt la un moment dat.

În aceste rînduri, mi-am propus să vorbesc despre profesorul meu de la Freiburg, Paul Miron, și despre ceea ce a însemnat pentru mine colaborarea cu el. Nu voi începe cu o biografie și nici nu voi enumera titlurile sale academice sau ale cărților pe care le-a scris și care au avut o covârșitoare influență asupra culturii noastre și asupra celei germane, impunându-se în spațiul mare european. Voi vorbi despre Paul Miron pe care l-am cunoscut eu și despre ceea ce am învățat de la el, nu din cărți.

De-a lungul timpului, toți oamenii au momente în care se simt străini. Uneori lucrul acesta se întîmplă în spațiul care le este cel mai apropiat și lângă persoanele de care sînt cel mai intim legați. Pentru mine, anul pe care l-am petrecut în Germania nu a fost deloc așa și acest fapt se datorează seminariilor de română pe care le-am avut fie la Universitate, cu doamna Elsa Lüder, fie în jurul mesei rotunde din casa familiei profesorului Miron.

Încă din primele zile în Freiburg am fost invitată de doamna Lüder să văd un film realizat de studenții din Germania despre România, mai exact despre personalități române care și-au desfășurat activitatea la Paris: Brîncuși, Enescu, Cioran, Celan, Ionesco ș.a. Un amfiteatru arhiplin în care studenții germani urmăreau un film în limba germană despre... români. Nu am înțeles nimic, dar am înțeles totul... Ulterior, am început un colocviu, așa cum am spus, cu Paul Miron. Alături de alți cincizeci de studenți, discutăm despre cărți în jurul unei mese rotunde în casa din Karlstraße, 25. Ne interesa în primul rînd să traducem o carte, romanul epistolar **Poștalionul din vis**, din română în germană. Și pentru că eu eram singura care nu vorbea germană, am primit tema de

a căuta în enciclopedie toate cuvintele cheie, concepte, nume proprii, evenimente etc. din această carte pe care apoi trebuia să le explic atunci cînd ajungeam cu traducerea la ele. De asemenea, trebuia să consult dicționarul Tiktin pentru fiecare cuvînt care le ridica probleme colegilor traducători. Astfel, într-un timp relativ scurt, am ajuns să înțeleg foarte multe lucruri și în primul rînd am descoperit că se poate învăța și altfel. Dar cea mai mare bucurie intelectuală pe care am simțit-o a fost colaborarea pentru lucrarea de licență, în special prilejul de a consulta **Monumenta linguae dacoromanorum. Biblia 1688**, despre care am aflat în ce context fusese scrisă și editată. Am aflat multe... Lucruri care nu se spun în niciuna dintre biografiile scriitorului, dar care îi aparțin și îl definesc mai mult decît niște titluri academice sau decît niște nume de cărți.

L-am cunoscut în primul rînd ca om, și apoi ca profesor. Nu o dată m-a invitat la „Casa cu oiană” din Vama Veche unde, din fericire, am mers la un an după încheierea stagiului în Germania. Acolo se află și o bisericușă din piatră construită de Paul Miron împreună cu studenții săi. A avut ambiția de a fi ctitor? Nu. Și, în plus, în Vama Veche exista deja o biserică. A avut ambiția să fie o biserică pe oșea ca atunci cînd străinii vin dinspre Bulgaria să afle că și România este țară ortodoxă.

Cum spuneam, am văzut multe la Paul Miron, firescul, discreția, cultura, umorul și ironia subtilă, bucuria intelectuală, tinerețea spiritului, căldura, sentimentul religios, erudiția, ospitalitatea, libertatea, deferența față de tineri, gustul pentru frumos, patriotismul, dar poate cel mai important lucru pe care încă îmi doresc să îl învăț de la el este modestia.

Nu știu încotro mă îndrept, nu am nici cea mai vagă idee. Dar știu că prietenia lui Paul Miron o voi simți toată viața și am încercat să îmi exprim suferința că nu mai este, ci bucuria că l-am cunoscut. La fel cum știu că de fiecare dată cînd vorbesc despre Paul Miron, imaginea lui este vie.

Mâna care vede

Geta STANCIU

Clipe, ore, zile, ani - trăiri într-un spațiu inseparabil de timp. Jocul speranței, continuă fierbere de energii disipative din care mereu rezulta imprevizibilul.

O sferă în mișcare, o expansiune a nădejzii. Spitalul înglobează actualizări, coordonate, repere. E un sistem mobil care pleacă de la un punct, de la un corp uman, radiind pe dimensiuni reduse la direcții - „înainte”, „după”...

Un spațiu interior, simbol al potențialităților umane, o ierarhie de spirite puternice, un vârful piramidei birușelilor. Rolul pe care îl are este esențial pentru că reprezintă adăpostul existențelor neconținut amenințate. Aici omul își dă seama că face parte dintr-un univers înspăimântător și totodată liniștitor, datorită căruia reînvață să trăiască.

Criteriile sunt - dăruirea, măsura, evidența și înțelegerea. Încercări depășite într-o lume a adâncului sau a înaltului, un abis de beznă alături de un altul al luminii.

Spitalul este spațiul unei potențiale întâlniri între pământ și cer despre care se vorbește stinger și rar. Prăbușiți în întinericul sufletesc, gândind că drumul lor s-a încheiat, oamenii găesc aici un început de cale. Viața e pusă cutremurător în discuție. Un spital nu e niciodată un simplu cadru, neutru, încremenit în suferință. O dominație nepotrivită, greșeli refutate și ascunse îl trimit „pe cel crunt, pe cel fără mila” să sfârșească simbolul protecției și al măsurii, al maternității, blândei, echilibrului și al resurselor. Dispare simbolul care se asociază cu imaginile intimității, ale ofrandei, darului și refugiului.

Caracterul sfânt al vieții îi aparține numai lui Dumnezeu. Omul trebuie să dea dovadă de simțul măsurii în căutările sale pe drumul cunoașterii.

Eterna căutare a adevărului nu trebuie să riște să se confunde în om cu orgoliul de a deveni egal cu Dumnezeu. Nu există „dumnezei”, există medici apărători ai vieții și ai destinului. Fiica nopții și sora somnului, moartea nu se dezvăluie când medicul biruie puterile răului. Profesorul - medic stabilește dimensiunile realității unei crunte afecțiuni sub al cărei impact trăim astăzi. Prin extraordinarele-i intervenții chirurgicale pune în mișcare cele mai ascunse resorturi și oferă benefice perspective asupra necunoscutului. Modelează și alcătuiește sâmbu-

rele din care se va ivi o izbândă. Își mobilizează întregul potențial de energie, inteligență, deprindere, echilibru, har. Efortul făcut de om pentru a descifra soarta care-i scapă din mâini, se ascunde în lumina minții celui ce desființează limite și reușește extremele victoriei.

Când se face aluzii la mâna chirurgului, acest simbol îl reprezintă în deplină-i putere și eficacitate: mâna care împarte viața, mâna care binecuvântează, mâna care eliberează de teama pe cei care o primesc, mâna care vede.

Omul a cărui mâna se prelungeste prin bisturiu, omul cu degete de lumină este omul care întârzie, amână, alungă sfârșitul absolut a ceva pozitiv - ființa umană.

A explora, a cunoaște, a înălța sunt argumentele celor care te îndeamnă să nu te împotrivești, să nu sârăcești întreaga natură creată, să nu refuzi o autentică șansă. Analiza și incorporarea într-o serie înseamnă risipire pentru medicul care cuprinde toate dimensiunile limpezite. Încercările sunt depășite victorios de către cel ce este primul. Primul înseamnă mult mai mult decât întâietatea în plan temporal. De aici decurg înnoirile: responsabilitatea, harul, un spirit întrupat, semn al tuturor promisiunilor, cel ce încheagă în fiecare speranță, elan evolutiv ca dorință esențială, triumf asupra tenebrelor și a frigului morții.

Dătătorul aerului întremător, al respirației firești, valorizează nonsensul, paradoxul, absurdul. În omul-medic, ce nu se lasă contaminat de suficiență, e o tăcere atentă, orientată, expresivă, tăcere în care locuiesc cuvintele trudnic construite.

Am fost o cruce - structură și suferință adunate într-o singură imagine, un suflet împietrit dar neîntrerupt. Cu o mare investiție de certitudine omul-profesor-medic, a abordat trecerea-mi la o condiție de „obiect inconștient”. Veghea autoprotectoare dispăruse. Sfârșitul iminent și circumstanța fatală au fost evitate. Lumina minții și a mâinii explică existența excepției și nesistematizabilului prin izbândă. Nădăjduiesc că aceste rânduri vor deveni cuget pentru fiecare viață.

*Vă mulțumesc,
Domnule Doctor Alexandru Bildaru!*

Dumitru Istrate RU^aEPEANU

PUSTIUL

Fragment din romanul **Maria Egipteanca**

Pustiul e un privilegiu imens, întrucât dă posibilitatea unui nou început de destin. Are două constante: prăbușirea și înălțarea; iar logica-i este una singură - a pustiuului. Unii au convingerea că aici ești mai aproape de cer, chiar dacă făcând luminoasă de deasupra nu se știe precis dacă nu e aburul care acoperă un gol.

Câte întrebări în lume, atâtea primejdii! Ele vin din toate direcțiile dar, cea mai temută, este indiferența care îți se arată de Sus, pe care ești nevoit să o suportți cu un efort supraomenesc și nu înțelegi de ce tocmai tu ești reneșatul. Nimeni nu știe dacă soarele care răsare aici este unul și același cu astrul ce bucură cu căldura sa pământurile bogate în ape și vegetație, sau e vorba de un frate geamăn, pușin nebun, care nu știe, ori uită să răcorească într-o lacrimă razele, înainte de a le lăsa să pice peste pustiul. Aici și existența timpului e de neînțeles. Nu-i necesar, te poți lipsi cu ușurință de el; excepție fac doar cei care vor să aibă o măsură a suferinței lor.

Apoi... mai există teama de a rămâne fără timp! Din această pricină arunci câte-o pietricică într-o scobitură făcută în pământ, de câte ori începe o nouă zi, ori un nou an... La un moment dat te așezi în genunchi și faci numărătoarea pietrelor și constăți că e tot ceea ce a mai rămas din ce ai trăit până atunci. Și se pornește în tine revolta, și lovești cu pumnii în pământ să simți cerul durere, și... strigi! - e strigarea celui din deșert! Pe moment te întrebă dacă mai poți rămâne, ori faci cale-ntoarsă. Dar... unde să pleci? Drumul pe care ai venit a dispărut, iar rana locului din care te-ai rupt s-a cicatrizat.

Pustiul e lipsit de vegetație. În adânc are apă cât au ochii unui om lacrimi. În schimb are o bogăție inestimabilă ce nu se găsește-n adâncuri sau în tulpina firavă a firelor de iarbă. Este o înțelepciune pe care mintea omenească nu o poate cuprinde, nici explica. Această înțelepciune, adunată ca roua de pe flori, cu inima și cu gândul neprihănite, devine comoară. Cine-și muncește viața pentru a o aduna

poate călca pe apă, se poate lepăda de trup fără agonia morții. Din pustiul până în rai e doar un pas. Asemenea performanță se numește mântuire.

Pentru Maria Egipteanca cine știe dacă pustiul este adevărat, întrucât realizează că Dumnezeu există. Trebuie să fie ceva pe pământ sau în cer care să se deosebească de ea prin perfecțiune și bunătate!

De ce s-ar sinchisi pustiul de un fir de nisip adus de vântul sorții de la o oarecare depărtare? Oricât ai plânge deasupra mării ea nu va da peste mal. Cum a putut fugi de lume când are în comun cu ea aerul, apa, lumina, dar mai ales firea ce nu poate fi vândută la târg, ori schimbată cu a viermelui chiar dacă accepți să trăiești alt sublim, alt extaz, alte senzații și melancolii? E drept, lumea se află câteodată la un pas în afara ta.

La început a chinuit-o senzația de vomă fiindcă nu suporta mirosul de piele de țarpe cu care o îmbiba din plin pustiul. Vroia să bage capul în nisip, să nu mai vadă. Maria nu știa să sperie, niciodată nu a fost capabilă de așa ceva. Ea ridica ochii la cer doar să se mire, nicidecum pentru a se ruga; ruga impune tăcerea mântuirii cuvântului. Privită de departe nu poate fi deosebită de un animal oarecare. Apropiindu-te de pustnic păcătuiesti fiindcă vei ridica ochii la cer și vei întreba: „De ce așa, Doamne?”

Mai la tot pasul pietrele sunt așezate astfel încât par colții unui monstru gata să sfășie sufletul celui aflat prin preajmă. Dar Mariei îi este foame, iarăși foame, și se lasă-n genunchi pentru a desena cu degetul pe nisip un pește frumos ce poate fi prins numai în apele Mediteranei. Privirile ei îl prăjesc, nisipul îi este sos. Își trece degetele peste el apoi, ducând-le la gură le sugă cu o poftă copilărească. Numai că închipuirea nu ține de foame.. Pentru Maria verbul a fi este acum o rană deschisă. Smulge una din ierburile preferate de cămilă, o țerge de rochie și o duce la gură. Descoperă căpiva melcișori,

(Continuare în pag. 40)

ii strive^ote în podul palmei, îi mestecă ^oi plânge fără a fi con^otientă de importanța lacrimii aici, în pustiu. Un animal ciudat îi pân^ode^ote de la oarecare distanță lacrima. De cum o vede picurând pe pământ bizara vietate se repede ^oi o soarbe.

Sunt zile când o pândesc ^oi alte animale înfometate. Cămila sforăie ^oi love^ote nervos din picior, deoarece firea îi spune să fugă pentru că o pa^ote pericolul, dar nu o lasă inima să-^oi desprindă gâtul din îmbrăși^oarea disperată a femeii. ^ai-atunci scoate ni^ote sunete ciudate, nemaiauzite de atacatori, care derutează.

Maria începe să o imite, la început timid, apoi cu voce puternică, dansând totodată, asemenea bătrânului beduin. Strigătul ^oi dansul alungă animalele. Seara se a^oeză pe spatele cămilei, ca să se încălzească. Numai că, atingând-o, gândurile animalului se întâlnesc într-un anumit punct cu ale ei. Cămilei nu îi e pe plac întâlnirea cu gândurile pustnicei, a^oa că-i refuză deseori apropierea, alergând în cerc. Când e lună plină se lunge^ote pe pământ ^oi-^oi vede umbrele propriilor gânduri - cete fantomatice de călăreși.

Într-o seară i se pare că vede la lumina lunii pânzele unei corăbii. Inima Mariei bate cu putere - speranța îi brăzdează întâia oară viața ca un fulger. „E o corabie!” strigă bolnavă de uimire. Existența unei corăbii în pustiu nu se poate explica decât atunci când oceanul a dat peste maluri, valorile acoperind pustiu, iar marinarii vor lăsa o barcă, vâslind către ea s-o salveze.

Apa nu ajunge însă până la picioarele ei... Din această pricină corabia-iluzie este tare departe... Până la ea mai sunt necesari câțiva pumni de lacrimi. Dar... neapărat corabia are s-o ajungă ^oi-i va aduce o mare schimbare! „Ce făceai aici?” au s-o întrebe, iar ea nu va spune decât: „Duceam o viață... neînțeleasă!”

Întunericul cre^ote ca un aluat, corabia dispare, iar Maria cade într-un fel de vis unde ni^ote bărbați sunt în^oirași pe o apă. Scoate unul câte unul, îi sărută pe rând, ^oi fiecare se transformă într-un pumn de nisip îmbogățind pustiu.

Î^oi aminte^ote o poveste din copilărie. O rudă la care ținea foarte mult î^oi simțea sfârșitul ^oi se bucura, dar ea nu pricepea motivul acelei bucurii. „Vrei să mori?! - l-a întrebat. Dar dacă... n-ai vrea?!”

Bunicul o învățase un ^oiretlic de a înfrunta viața: „Când nu-ți e prielnică o clipă, a^oezi palmele pe pământ, te dai peste cap ^oi cazii în clipa următoare!”. Maria lipe^ote palmele pe nisipul fierbinte ^oi se rostogole^ote. Repetă o dată ^oi încă o dată figura, dar... nu cade în afara pustiuului!

Corabia salvatoare a dispărut, nu se poate, ceva-ceva tot trebuie să fi fost! Poate i s-a lăsat într-un loc anume un vas cu otravă, ori pe cineva care s-

o pân^odească din întuneric!

În timpul primelor nopți, alergând după cămilă să se încălzească, părerea de rochie i-a căzut, iar pustiuul a avut-o în stăpânirea lui goală. Acum mulțimi de viermi^oorii ce-mpră^otie miros neplăcut se năpustesc asupra ei. Lumina zilei îi învăluie trupul ce tânje^ote după îmbrăși^oări ^oi zvâcne^ote cu spatele lipit de pământ. Se minte că-i în brațele unui bărbat ce-o frământă ca pe un aluat. Se târă^ote lângă un smoc de iarbă, se potrive^ote în el ^oi-^oi apasă sânii cu mâinile, se mângâie pe pântec, pe coapse. Pământul nu are sex. Degeaba î^oi freacă obrăjii de pământ ^oi-i spune nimicuri, beată de iluzia fericirii. Sfârșitul tinerității ^oi frumuseții i-a ajuns la picioare, se tăvăle^ote acum pe ele.

Ar cânta cântece deocheate. Saltă-n picioare ^oi cântă. ^ai joacă. ^ai-i toată numai sfidare. Într-un cântec se spune că o femeie se duce la un înțelept pentru a afla dacă trebuie să-i mai fie soață bărbatului cu care se luase. „Care-i motivul?” e întrebată. „Când intră-n cuib doar ciripe^ote în loc să cânte!”

^ai... cântă Maria, se zben^oguie, se răsuce^ote turbată după umbra ei, aleargă la cămilă, îi cuprinde cu tandrețe grumazul, î^oi lipe^ote pulpele de botul fierbinte, dar aceasta se ridică de la pământ ^oi fuge. Până obosesc amândouă. Apoi închide ochii pentru a revedea, sub intimitatea pleoapei, peisaje, chipuri de oameni care i-au spus măcar o vorbă frumoasă ori au îmbrăși^oat-o. Îl vede pe tânărul binecrescut ^oi timid de pe corabie. Nu s-a schimbat, are aceleași gânduri vechi ^oi poftă ce o apă^oă la desfrânare.

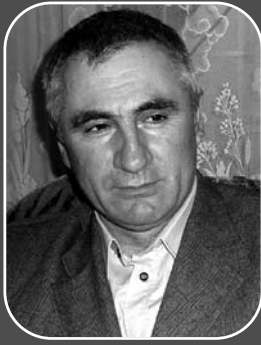
Nu numai că face parte din lume, ci lumea este a ei. Comoara ei. Aici nu mai are nimic, nici măcar teamă de Dumnezeu. A ajuns singură în palma Lui care se face înceti^oor pumn.

^ai Maria simte strivirea!

De obicei se retrage sub un colț de stâncă pentru a suporta căldura nemiloasă a zilei, dar acum e hotărâtă să rămână în plin soare, să devină tăciune. Lungită la pământ, ochii i se umflă, carnea deshidratată o doare, mintea continuă să răsfoiască liberă filele trecutului.. Singura libertate de care nu te privează nici Dumnezeu este aceea de a-ți aduce aminte.

Nu mai poate plânge, e secetă ^oi de lacrimi. De sub smocurile de iarbă ies gângâni mici cu o poftă nebună de a devora. Încep atacul. Câteva dau târcoale sexului ei, îl confundă cu un mu^ouroi de furnici. Sau cu o gură pe unde pot cădea, altundeva, din această realitate. Gângâniile se regroupează ^oi cară pământ - of, ce muncă anevoioasă! - pentru a astupa prăpastia sau... ce-o fi ea...

Pentru prima dată Maria simte o nesiguranță lăuntrică. Realizează că totdeauna a urlat spre cer, nu s-a rugat!

Mircea TĂNASE

Neîmplinire electorală

- A murit Nenică-tu!

Atât a mai putut să spună soacră-mea, când a intrat pe ușa și s-a prăbușit în brațele fiică-sii.

- A murit Nenicu? a întrebat fiică-sa, ca și cum afla pentru prima dată că unchiu-său Nelu, fratele mamă-sii, era de câteva luni pe lista de așteptare la poarta Raiului. Sau, mă rog .. treaba lui, că nu știu cum stătea cu cazierul creștinesc.

Eu unul nu-l cunoscusem aproape deloc pe Nelu, chiar dacă intrasem de ceva vreme în familia lor. Stătea pe la Târgoviște, avusese serviciu bun, după cum aprecia familia, fusese mecanic pe la Combinatul siderurgic. Cred că l-am văzut prima dată la nunta noastră, n-am prea avut timp atunci să vorbim, m-am mai întâlnit cu el după câțiva ani, la un parastas, la casa părintească de la Clondiru, când i-a făcut soacră-mea de an lui al bătrân, tatăl lor comun.

Nelu fusese băiat bun, dar fuma mult. Așa zicea și socru-meu, care ținuse la el ca la un frate, dar Nelu nu-l ascultase. De la tutun i se și trăsese. Și de la ce mai trăsese el pe gât odată cu tutunul. L-am văzut la spital, la Colpea, în București, cu câteva luni înainte, avea un bandaj la gât și un dop, ca un buzon de alimentare. Tutunul îi nenorocise gâtul, nu mai putea vorbi, dar îl înșelăgeam ce vroia să spună și l-am admirat pentru optimismul său și pentru ușurința cu care sfida boala. Numai că, uite, pierduse lupta, iar acum soacră-mea și fiică-sa se smiorcăiau în holul de la intrare și nu știau încotro s-o apuce.

Le-am aprobat în tăcere durerea, îmi părea și mie rău după Nelu, chiar dacă nu apucasem să-l cunosc prea bine, dar în astfel de situații nu mai ai timp să te gândești la ce a fost, ci trebuie să fii lucid, să vezi ce ar trebui făcut în viitorul imediat și să fii de folos celor care au puterea de decizie într-o astfel de situație. Și cine putea fi mai bine racordat la realitate și cu mai multă responsabilitate decât soacră-mea?

- Îl îngroapă duminică, mamă, cum facem? a pus ea o întrebare de la care nu aștepta decât un singur răspuns.

- Duminică? am întrebat eu, doar așa, ca să

întreb, de vreme ce era evident că duminică trebuia înmormântat.

- Da, mamă, duminică, n-avem ce face, luna nu înmormântează popa, iar marți e prea târziu.

Nelu avea să fie înmormântat la Dedulești, undeva în dealurile de deasupra Râmnicului Sărat, unde își încropise în ultima vreme o căsuță și se mângâia cu speranța că va apuca să vadă și rodul copt al prunilor care înfloriseră promișător în primăvara aceea.

Era deci de datoria mea să transport familia la funerarii. Problema nu era însă cum ajung acolo, ci câte drumuri să fac să acopăr toate solicitările. Pentru că trebuia să-mi iau de la Buzău socru, nevasta și copilul (care nu înșelăgea deloc ce-i cu agitația asta, dar n-aveam cu cine să-l las acasă), iar de la Clondiru soacra. La care se adăuga consistent tanti Lenușa, soră-sa mai mare, care venise de cu seară cu personalul de la Ploiești și făcuse o haltă la casa părintească, plus un văr primar de-al lor și nevastă-sa, rude apropiate și îndurerate, bineînțeles, de dispariția fulgerătoare a lui Nelu.

Și cum superba mea Dacie galbenă nu avea decât cinci locuri, iar pe unul era musai să stau și eu, a rezultat, după o matematică elementară, că trebuie să fac două drumuri dus-întors în duminica respectivă.

Totul a decurs conform planului. Nici nu mai încapă îndoială că bine organizată, treaba nu putea ieși decât foarte bine. L-am transportat în primul eșalon pe socru-meu, pe fiică-sa și pe băiat. L-am lăsat de dimineață la Dedulești, lângă masa pe care odihnea un Nelu îmbrăcat la costum și cravată și cu mâinile pe piept în noua sa atitudine paralelă cu pământul atoateprimitor și iertător, într-un sicriu de scânduri pirogravat cu lampa de benzină, vegheat de câteva lumânări aprinse în sfeșnicul de la intrarea în cameră. Socru-meu, care în tinerețe fusese milițian pe zona Râmnicului Sărat, s-a socializat repede cu cele câteva muieri care rostuiău la cele de nevoie procesiunii funerare. Nevastă-mea s-a fixat la

(Continuare în pag. 42)

căpătaul lui nenicu-său 0i a început să plângă, iar eu, după ce am aprins o lumânare 0i am înfipt-o în nisipul sfeonicului, am învărtit ma0ina la capătul uli0ei, printre ni0te buturugi care străjuiau intrarea într-o curte 0i am lăsat-o să curgă la vale, spre Râmnicu Sărat, 0i de acolo la Buzău 0i Clondiru.

La poartă m-a0teptau soacră-mea 0i rudele ei. Basmale negre, flori de primăvară în mâini, lacrimi în ochi. Durere mare, pe măsura încercării grele prin care treceau. Pe partea cealaltă a uli0ei, câteva vecine, care îl cunoscuseră 0i ele pe Nelu încă din tinere0e, se arătau la rândul lor îndurerate 0i, mai mult ca sigur, măhnite că nu era înmormântat aici, în satul natal, unde s-ar fi putut face 0i o pomană pe măsură, în casele părinte0ti. Si ar fi fost 0i o temă de dezbateri cel puțin o săptămână.

- Dumnezeu să-l ierte, le-am zis, haide0i că n-avem timp, la 12 vine popa.

- Dumnezeu să-l ierte, mamă, a răspuns înneacă de lacrimi soacră-mea, ca cea mai îndreptă0iță să răspundă în numele grupului. Să mergem, că doar n-o să stea popa după noi, a adăugat ea, însufle0ită dintr-o dată.

Am plecat spre Râmnic... Pe la Crucea Comisoaiei, pe unde linia drumului european scapă de sub control 0i o ia razna după curbele de nivel terestre, soacră-mea, rela0ionându-se probabil cu timpul astronomic 0i cu cel social, 0i-a adus aminte brusc că era duminică 0i că după înmormântare trebuie să ne întorcem repede acasă.

- Dar de ce, nu stăm 0i la pomană? am întrebat eu, ca 0i cum era foarte important acest lucru.

- Ba da, dar să ajungem devreme acasă.

- Dar de ce? am întrebat-o încă o dată, contrariat de dorin0a ei de a părăsi repede locul, de parcă ar fi luat parte la înmormântarea unui văr al unei cumnate de-a doua.

- Cum de ce? Nu trebuie să ajungem 0i la votare? mi-a tăiat ea curiozitatea infantilă.

Asta era, domnule, uitasem cu to0ii, fură0i de durerea nemărginită pe care ne-o provocase tre-

cerea în nefiin0ă a lui Nelu, că în duminica respectivă se vota ceva pe la locale sau parlamentare. Dar parcă mai sigur la locale: ni0te primari, consilieri locali 0i ce mai trebuie în ultima vreme pe la primăriile noastre.

- 0i dacă n-ajungem la votare, ce se întâmplă, mamă? am mai întrebat-o, doar a0a, ca să însufle0esc atmosfera, 0tiind că ea, exemplu viu de civism, fie ce-o fi, nu putea să se lipsească de plăcerea de a-0i exprima cu convingere un drept cetățenesc elementar. Nu conta că după asta îi be0telea pe to0i ale0ii ă0tia, ... care-s ni0te ho0i, 0i nu fac decât pentru ei, 0i nimic pentru noi, ă0tia care i-am ales... 0i tot a0a.

- Dacă nu po0i tu să ne aduci repede înapoi, găsim noi cu ce să venim, mi-a replicat ea, aten0ionându-mă parcă la modul cel mai serios să nu mă joc cu dreptul ei electoral.

Nu i-am mai răspuns. 0tiam că ar fi făcut 0i pe dracu' în patru numai ca să ajungă la timp la votare. Ce puteam să-i fac? Eram atent la drum, 0oseaua nu era goală, duminica diminea0a to0i î0i făceau de lucru încolo 0i încoace, fără ca nimeni să fie mi0cat de durerea din sufletele noastre, cei care mergeam să-l ducem pe ultimul lui drum pe Nelu.

S-a făcut o clipă lini0te, după care tanti Lenu0a, care tăcuse până atunci în durerea ei de soră mai mare a defunctului, a intervenit magistral:

- Săracu Nelu, a murit 0i nu a mai apucat 0i el să voteze...

- Ce-ai zis, bre?, am întrebat-o eu, convins că n-auzisem bine.

- Da, mamă, să mai fi trăit 0i el câteva zile, s-apuce să voteze, a repetat ea, cu convingerea că nu i se va ierta lui Nelu că a plecat pe lumea cealaltă neimplinit electoral, ca 0i cum ar fi murit neîmpărtă0it 0i fără lumânare.

Am sim0it că nu mai sunt stăpân pe volan, l-am strâns puternic în mâini 0i am căutat să 0in ma0ina paralelă cu linia albă de marcaj de pe mijlocul 0oselei.

La BAC se trece cu... pluta

De-a lungul anilor au mai fost subiecte „gre0ite“ la bacalaureat, dar, anul acesta, cel puțin la examenul oral de Limba română, stupizenia celor din MECT, care au elaborat subiectele, frizează nu ridicolul ci, pur 0i simplu, reprezintă o subminare a valorilor na0ionale. A0adar elevii no0tri nu vor mai trece cu bacul apelle literaturii ci cu... pluta.

Gravitatea lucrurilor a stărnit îngrijorare inclusiv la Academia

Română, care a criticat lipsa unor scriitori clasici din programă, în locul operei cărora au fost selectate: „*multe texte care nu au nici o legătură cu limba 0i literatura română 0i, ele însele, nu au nici o valoare literară (...)* Mai mult decât atât, constatăm că, în lista celor o sută de subiecte au fost incluse fragmente din articole ocazionale, din rapoartele oficiale 0i extrase traduse din cuvântările comisarilor europeni. Ce legătură au toate aces-

tea cu examenul oral de limba 0i literatura română pe care trebuie să-l dea un elev român la sfâr0itul studiilor liceale?“.

La rândul său academicianul Eugen Simion men0iona: „*Nu pot să accept în niciun caz ca un tânăr, la terminarea liceului, să interpreteze ce spune Tismăneanu în limbajul său de plastic, ca să nu spun de lemn, 0i să fie sco0i din programa de bacalaureat marii clasici“.*

Sorin MATEI

Evadarea din Crevedia

Într-un interviu la emisiunea **Garantat sută la sută** l-am redescoperit pe senzaționalul **Dan Puric**. Un gânditor extraordinar, un filozof care joacă rolul actorului, un împătimit în credință (sau în căutarea credinței!).

Făcând distincție între poporul român (un produs laic, conținut de stat) și Neamul Românesc („Am mai multe în comun cu morșii mei decât cu vii mei”) Dan Puric constată, cu ironie fină: „De când am intrat în Europa suntem mai rupși de ea ca ori-când”; și continuă: „Poporul român - pentru a evolua - trebuie să fie scos din Crevedia” (din starea de „găină” adică).

Ce înțelege Dan Puric prin Dumnezeu? Iată o întrebare substanțială. Dacă ai un tată, indiferent cum ți-a fost dat El, nu există soluții alternative. Aici nu mai intră în calcul nici democrația, nici alegerea. Dumnezeu există în noi, nu în dogmă, nu în ritual. „Crede și nu cerceta”, nu este o prostie: pentru că a cerceta un milimetru din drumul infinitului nu

înseamnă a afla ceva. În schimb a crede ascunde, potențial, răspunsurile la toate întrebările lumii.

Despre nevoia de ierarhi (autentice, evident) Dan Puric remarca faptul că, în lipsa lor, normalitatea nu e altceva decât o stare foarte îndrăgită de majoritatea românilor, bolnavi de nostalgiile perioadei comuniste.

O povestioară exemplară despre credință: un cercetător, găsind într-o curte un vultur care ciugulea cu găinile, află - de la stăpânul acestuia - că a crescut de mic printre orătăni. Atunci, cercetătorul îl ia, îl suie pe un deal și îi spune: „Ești vultur, zboară!”. Numai că vulturul fuge din nou în ogradă și își reia ciugulitul. După mai multe tentative, de pe culmi tot mai înalte, nimic nu se schimbă. În cele din urmă, cercetătorul îl suie pe o stâncă abruptă, de unde nu se mai putea coborî, îi îndreaptă capul spre soare și îi spune: „Ești vultur, zboară!” și atunci se produce minunea. Trebuie, aadar, pentru a putea evada din „Crevedia”, să ne orbească soarele Dumnezeirii.

Concursul Național de Literatură „Agatha Grigorescu Bacovia” (Ediția a II-a)

Primăria orașului Mizil și Asociația Culturală „Agatha Grigorescu Bacovia” organizează ediția a doua a Festivalului Național de Literatură de la Mizil, care se va desfășura la începutul lunii octombrie 2008.

Participanții vor trimite, până la 15 septembrie a.c., cel mult 20 de pagini de proză, respectiv 15 poezii, semnate cu moto. Același moto trebuie să se regăsească pe un plic sigilat, aflat în plicul cu manuscrisele, în care vor fi menționate: numele, adresa, nr. de telefon și un scurt C.V. al autorului (nerespectarea acestei condiții atrage după sine excluderea din concurs).

Juriul (format din membri ai Uniunii Scriitorilor) va acorda Marele Premiu „Agatha Grigorescu Bacovia” (pentru ambele secțiuni), trei premii pentru poezie, trei premii pentru proză și mai multe premii speciale.

Informații suplimentare la telefon 0728989264
sau E-mail lucian_manailescu@yahoo.com

Revista Fereastră

Publicație editată la Mizil de:
Asociația culturală
„Agatha Grigorescu Bacovia”

Str. Agatha Grigorescu Bacovia, nr. 13 A

Telefoane:

0244251144; 0728989264; 0722653808.

E-mail:

lucian_manailescu@yahoo.com

Înscrisă în registrul Asociațiilor și Fundațiilor al Judecătoriai Mizil (Dosar nr. 1848/259/2008)

Cod fiscal: 23032460

Cod IBAN:

RO60RZBR0000060010080523

deschis la „Raiffeizen Bank” - filiala Mizil

Redacția:

Director: *Emil PROCAN*

Redactor șef: *Lucian MĂNĂILESCU*

Redactori: *Sorin MATEI, Constantin MUNTEANU*

La acest număr au mai colaborat:

Ion Gheorghe, Adrian Botez, Gheorghe Istrate, Ion Roșioru, Marin Ifrim, Carmen Focșă, Gheorghe Mincă, Alin Paraschiv, Dan Căpruciu, Ion Liviu Otânceală, Aida Hancer, Theo Mihăilescu, Mădălina Teodora Dogaru, Dan Norea, Anca Elisei, Andreea Aprodu, Mircea C. Dinescu, Carmen Minculescu, Geta Stanciu, Dumitru Istrate Rușeanu, Mircea Tănase.

Abonamente se pot face la adresa redacției (inclusiv prin mandat poștal) și se expediază gratuit, prin poștă.

Prețul abonamentului: 3 luni - 10 lei;
6 luni - 20 lei; 12 luni - 40 lei.

Noi membri ai Uniunii Scriitorilor

Vineri, 6 iunie 2008, a avut loc ^aedința Comitetului Director al U.S.R. în care dl. Nicolae Manolescu, președintele Uniunii, a prezentat liniile generale ale *Proiectului noului Statut al U.S.R.*

După care a urmat Consiliul Național al U.S.R., acesta validând o parte dintre propunerile de noi membri înaintate de Comisia de validare. Iată-i pe noii membri, în ordinea filialelor:

Alba Iulia: Gabriela Chiciudean, Miron Pic;

Arad: Rodica Iacob/Weichelt;

Bacău: Mircea Dinutz, Lucian Mănăilescu, Nicolae Pogonaru, Constantin Romanescu, Carmen Viorica Steiciuc;

Brașov: Adrian Munteanu, Dumitru Nicodim, Mioara Antonia Nicolau, Vasile Oltean, Adrian Pleșcău;

Chișinău: Margareta Curtescu, Elena Prus;

Cluj Napoca: Gheorghe Achim, Doru George Burlacu, Constantin Ravecca Buleu, Vladimir Cinezan, Cristina Felea, Rodica Frențiu, Vasile Muste, Anamaria Pop, Alexandru Zotta, Nicolae Cușă, Mugur Grosu, Dumitru Tiutiuca, George Vasilevici, Valeriu Birlan, Ion Cepoi, Camil Moisa, Ion Munteanu, Petre Tănăsoaica, Ștefan Vlădușescu;

Galati: Simion Ajarescu/Dumitru Lefter, Ion Avram, Eugenia Bădilă Karp, Ionatan Piroșca, Carmen Racoviță, Paul Spirescu, Nicolae Dorel Trifu, Valeriu Valegvi/Valeriu Muraru, Ion Zimbru;

Iași: Constantin Bojescu, Aurica Brădeanu, Lia Ceran, Leonard Ciureanu, Iorgu Gălățeanu, Daniel Grosu, Ciprian Ieșan, Gheorghe Macarie, Antonio Patraș, Victor Teișanu, Leonida Maniu;

Pitești: Procopie Clonțea, Lena Conița, Cristina Onofre, Florin Andrițaru;

Sibiu: Rodica Grigore, Vasile Morar, Mihai Posada;

Târgu Mureș: Mariana Gorczika;

Timișoara: Voinovici Baba, Livius Petru Bercea, Stevan Bugarski, Magdalena Brauch, Henrike Brădiceanu Persem, Laura Ceica, Dana Gheorghiu/Daniela Anghel, Petru Novac-Dălângă, Doina Lică, Valentin Mic, Jiva Milin, Dorin Murariu, Daniele Rașiu, Iulia Schiff, Isa/Isabella Schneider, Gheorghe Secheșan, Costel Stancu, Liubomir Stepanov, Erwin Joseph Pigla.

Dosarele candidaților de la A.S. București se vor ratifica în luna septembrie a.c.

I.S.S.N. 1844 - 2749

Mari epigrami^oti români

Nicolae Ghițescu

8 martie 1919 - 5 iunie 2002

Doctorul Nicolae Ghițescu rămâne una dintre cele mai strălucite minți ale epigramei române^oti, chiar dacă modestia sa, cu totul aparte, l-a determinat să fie „zgârcit” cu opera sa, publicând un singur volum (Epigrame, 1996), restul fiind „risipiri” în peste 50 de volume colective ^o în reviste.

La doctor

Bătându-i inima prea tare,
S-a dus la clinică îndată;
Iar doctorul i-a spus: „Răbdare,
O facem noi să nu mai bată!”

Puterea exemplului

Nici de fumat, nici de băut
Să mă dezbar n-am reu^oit,
Exemple bune am avut...
Dar din păcate au murit

Ah, morala!

Greu e dragi contemporani,
Să trăie^oti optzeci de ani!
După aia nu e greu...
Că te uită Dumnezeu.

De Sfântul Nicolae

În noaptea asta ^oprișuri n-am,
Mă simt sărac peste măsură;
Mi-a^o pune ghetele la geam,
Dar ce mă fac de mi le fură?

Concluzie

A fost în viață cumpătat:
Nici n-a băut, nici n-a mâncat,
Nici n-a făcut din noapte zi
^oai a trecut de sută!... ^oai?

În goana vieții

Din zori în noapte tot o apă
^oai-n ^oirul zilelor la fel,
Aleargă omul către groapă
De iese sufletul din el.

Femeia fatală

Are cap de păpu^oică,
Trup de filde^o, sâni bogăși
^oai trăie^ote singurică...
C-o mulțime de bărbăși.

Tempus vulnera sanat

Timpu-i leac, rezolvă toate:
Griji, necazuri ^oei nevoi,
Dar tot timpul, din păcate,
Ne rezolvă ^oei pe noi.

Concluzie

A fost în viață cumpătat:
Nici n-a băut, nici n-a mâncat,
Nici n-a făcut din noapte zi
^oai a trecut de sută!... ^oai?

La vârsta a treia

Dimineața pe răcoare
Când te scoli fără efort
^oai nimica nu te doare,
Să fii sigur că e^oti mort.

Constatare

Din epigrame, cum se ^otie,
Rămâne una la o mie;
El nici o sută n-a făcut
^oai e deja... necunoscut.

Bi^onîșarii

Azi prin târguri vezi o droaie
De afaceri^oti țigani
Ce mai ieri dormeau pe paie
^oai acuma dorm pe... bani.

De la fereastră

Popeasca strigă la vecină:
- Zozo, la noi când mai poftiți?
Apoi, cu glasul în surdină:
Fir-ași ai dracului să fiți!...

Proporție

Mulți de^otepși, de când se ^otie,
Răd de pro^oti ^oei de prostie;
Dintre ei, dacă-i cuno^oti,
Jumătate sunt... tot pro^oti.

La o reuniune medicală

Sunt prezenți aici în sală
Zeci de medici ^oei surori:
Ambianță ideală...
Vorba aia: să tot mori!

Unui fost prieten

Că m-ai uitat, nu-i de mirare
^oai nici nu cat să-ți fac procesul;
Prietenia-i trecătoare,
Etern e numai... interesul!

Vacile nebune

Vacile din țări străine
Au înnebunit de bine,
Ale noastre, hămesite,
Viețuiesc... ca ni^ote vite.

Pe marginea unui proverb

„Dragostea trece prin burtă!”
Zice mama fetei sale,
Însă fata - minte scurtă -
A găsit o altă cale.

Unui zbir

Degeaba zbieri ^oei-mi stai în cale
^oai mă califici nătărău;
Eu nu mă pot pleca de ^oale
S-ajung pân' la nivelul tău.

Autoepitaf

La loc de ve^onică odihnă
Dorm somn adânc în neștiință;
Doar spiri^oti^oii nu-mi dau tihnă -
Mă cheamă noaptea la ^oedință!

Pălăriei mele

Când voi porni în ve^onicie,
A^o vrea, iubită pălărie,
Solemnă să rămâi în cui,
Să spună toți: „A fost a lui!”

Preț: 4 lei